

جستجویتیری کی جگہ نظر آتا ہے ایک شت خاک کو کیا کیا کہیں ذره ہی پر نہ تیری نور کی شمع ہے آبرو پہر بادل ہر کم ظرف کو توجہ سپرد رسول حق پر نہ کرنی تا بلع امر قضا ہر اک قوی زاری	سرو آگ کو تیرا ہی تیری گرد را کا کیونکہ حق تعالیٰ قدرت ابد کا صوت خوشنود با بان غریب کو ایک گروہ سے ہی کہا نہ چاہا تیرے شب غیب کی شمع ہی تیری گراہ ایک تیرے ہی شکر نذر کی گاہ	فوج عالم ہی خزانہ غیب کا ہی حکم تو خانہ دل میں خدا کا گہ ہی بیغیا نہ خرا دور ہر قدرت تائی تو نزدیک ہے اسکو چاہے تصور تو تری ہر شے گر ترا بر کرم دم بہر دافقانی کریا عبد نہ ہے خدا کا امت چہر عرش	تخت ہی عرش معلیٰ گل کی شاہ کا گردش سیر و دم کو پیر ہمارا کا غم نہ کرنا ہی لگو عیش طر خواہ کا رہنے کیا تیری گدا کی دوسروں کا پاٹ دریا کا ہو گوشہ دہن تکہ کا یا علی قوت مدد ہی کام ہی تیرے کا
--	--	---	--

۱۲

غزل

۲

ہر غم میں کریم ہے ہمارا کہتا ہے رحم کما کی مبعود صحت ہی مرض فنا شفاء تو خوش ہو کہ ہی دیان خدا نست میں جو ہی وہی ملیگا دل غیر تکل ہی داغ غم سے نہایت ہو کہ دم میں کچھ کا کچھ ہی	اسد رحیم ہے ہمارا یہ عبادتیم ہے ہمارا امد حکیم ہے ہمارا دل غم سی در نیم ہے ہمارا مقسوم تقسیم ہے ہمارا دم رشک تقسیم ہے ہمارا نادم جو نیم ہے ہمارا	اب تو ہی حکیم ہے ہمارا بمخلوق نہ سمجھ کہہ خالق حادث تری بہت ہیں سب عادتی تو ارث حد میں کیا کہ آنکھ میں نہیں پرتی تو دیا کیا پیش نظر میں شبنم گل ہر خطہ ہی عرش میں حیدریت	احوال سقیم ہے ہمارا وہ قدر علیم ہے ہمارا وہ قدر قدیم ہے ہمارا گہر باغ نصیم ہے ہمارا دل عین کلیم ہے ہمارا گو یا ز رویم ہے ہمارا اسد رحیم ہے ہمارا
--	--	--	--

۱۵

غزل

۵

مچھو مند پہ قلند ان بخشا پیر کنعان کو دیا داغ فراق مرض عشق میں موت آتی ہے قابل دید ہی حسن محبت قطرہ ہی وسعت رحمت ہی ہے دل نالان کو دی داغ فراق دل بے رحم دیا ظالم کو	شیر تالین کو فیستان بخشا ایک ن کو سہ کنعان بخشا تو نے ہر درد کو دریا بخشا ہو کر کو روضہ رضوان بخشا چشم کو نوح کا طوفان بخشا ایک بیل کو گلستان بخشا حبط رحیم کو پیکان بخشا اوس سے ہو گیا ایمان بخشا	گل کو پیر زرجر گریبان بخشا رحم آیا جو گتہ کارون پر آگیا کچھ جو کریمے کا خیال تیری تدبیر ہی عین تقدیر سر خر و اہل کرم کو رکھا اب کی جا بوسہ خسار دیا مصحف رخ کا جو کیا کوئی جسے کافر کو ہی ایمان بخشا	خاک کو دشت کا دامان بخشا گنہ گبر و مسلمان بخشا سو کو ملک سلیمان بخشا موت کو عالم اسکان بخشا بچر کو بچہ مر جان بخشا عوض لعل بدخشان بخشا روح حافظ کو ہی قرآن بخشا
--	---	---	---

<p>۶</p> <p>طیلسم هر که در کمال است فراق روح و تنش بر سر کافور بماند تا خفته بپوشش لایق کلام بسیار بر درویشان پای نظری قابل تحسین اشاره حسن کتابچه خال قصاصت هر حال بر تن نیست</p>	<p>غزل</p> <p>یقین بجایم هر که در کمال است پیری گلی شمع در آینه زهر جاتانین فضا عشق کمال مرغ غمناک در کمال چرخ مهر گریه تنگ گمان غم کو خشم باز سعادتی بر ما برده</p>	<p>۱۲</p> <p>بهدا چو بگوئی بی غمی تنه و خود روی را بر چهره شاید حق و زحمت او کنی میسازد این بین رویه سفر روح روان و ده مهر بر روی اعداد و این کو</p>	<p>علاج خرد دل بخواج تحسین جانب بحر صحرای محبی بی نور صد آغشته گل نه کوئی غم شماره اندون نخل کرانی</p>
<p>۷</p> <p>کسکه گاه خوش شیر سر غده مری پیش من بی نظیر نظاره قاف غبار بر سر آن خطه بی شک یه گزندی بر طبع نه تو شمشیر دام جانی که ملوک و ده پوسید</p>	<p>غزل</p> <p>کسی که در کمال است چرخ گریه آتش شیشه بنی گام بی ترس شکست چکار</p>	<p>عجب بر روی جانان قیامت بخت بد کیا بر سر مرا و اب میت کفن</p>	<p>۱۳</p> <p>عجب کرانین جکا نافه کفن گمان تصور برای تصور</p>
<p>۸</p> <p>پار گزری منیه خطه آج حسن</p>	<p>غزل</p> <p>بنی بوت شور ان</p>	<p>۹</p> <p>سرو هست شیشه حق</p>	<p>۹</p> <p>کر خار رتبه نرخ</p>

بشیر سایه سوزی جزا عشق بجان	شک های بجان جان مجکوری هر که	هم صغیر زکی گلی گلی گلی گلی	دم خا کتا های سوز جانا خا صیاد
تیت بتا بانی لوانم صحرانورد	خانه زنجیر بدین غل های مبارکباد	بر ده گوش فلک های گل گل گل	یه استر گیلانی ناله و فریاد کا
۱۰	عشق عالم است که چو کاسه امان	شور های گلزار جنت تک مبارکباد	۱۵
اوستی پیام بر که همیشه بنیاد	خط و حسی جبر کسل کیو تر بنیاد	رهن کوی میری عجزی بر بنیاد	دشمن کوی دوستی سنی بر بنیاد
کیا آب رنگ های گل که دست	بلبل کوی دغ دکی گل تر بنیاد	اوس دنی جویانندین میرانگی	افروش زمین کوی فرش مشجر بنیاد
اوس شک دنی که گشتی سیر	جنت چمن کوی کوی تر بنیاد	دومن مین گری بنیاد کد شکر	آنگون کوی روتی روتی سمندر بنیاد
بی هوش بزم کوی ششم سیر	ساقی نای چشم مست کوی ساغر بنیاد	تین نگه کای جنتی جبر کای مجی	گردن سحر شیشه و اوجا سیر بنیاد
دولت ده سیر حریفی دنی	سرکات کوی اسبچه افسر بنیاد	ادفش حسن باریش افکر کوی	کالو سیر کوی ماه و سیر بنیاد
۱۱	غزل	۴	
آینه سنی پهلای کای تر بنیاد	تونی نشان کوی سکنر بنیاد	از کین خرامین سنی تری جویانگی	مندی سنی نقش پاک گل تر بنیاد
هر خردین پهلای کای تر بنیاد	دوری نای باره کای خط سطر بنیاد	اکدم مین عکس عارض گلگون بنیاد	ششم کوی گل کوی بنیاد
تیری یی گری بنیاد در شاک خیم	آنگون شومین کای بنیاد	چرخه بنیاد کای کای کای	باز فون کای بال بال کوی بنیاد
گذری جویان کای تر بنیاد	نار و دغ ماه سوز بنیاد	مانی سنی شب کوی کوی بنیاد	عارض کوی کای کوی بنیاد
۱۲	کلی سیر کای کای کای	ای عشق شش جنت کوی بنیاد	۱۳
شمع کای شاد زبانی کای تر بنیاد	عازر کای شمع کای تر بنیاد	بنیاد کای کای کای کای	شسته نظاره کوی آینه کای تر بنیاد
کوش زده کای تر بنیاد	کمان کای کای کای کای	شک کای کای کای کای	نخت خیمه کای کای کای
مردم سوزن دولت کای تر بنیاد	دوست کای کای کای کای	کوبه دل جویان کای کای	مردم دیده کوی دیده کوی بنیاد
نوشته کای دولت کای تر بنیاد	زنگ کای کای کای کای	هم سیر کای کای کای	بر جوان خم مین ندان کای تر بنیاد
تجه کای کای کای کای	مرد و کای کای کای کای	دعادل کای کای کای کای	دو چشم مست مین تن کای تر بنیاد
عاشق کای کای کای کای	نایه کای کای کای کای	انگی کای کای کای کای	راغ دل عشق کای کای کای
چیر کای کای کای کای	کیا دل کای کای کای کای	وصل کای کای کای کای	ویدم کای کای کای کای
۱۳	غزل	۱۱	
یارانام کای کای کای کای	کای کای کای کای کای	بنگ کای کای کای کای	بیا کای کای کای کای
خدا کای کای کای کای	کلام کای کای کای کای	ملیکا کای کای کای کای	کای کای کای کای کای

مردان و دوشاخ و قدیم که در سنگا	گیا بین جاک بود وقت و سهرنج	کله پر گنجی کاس و در تندی جادوگر	شعبه بین سیراگر توی جبهه بین آریا
زبان بند و در چرخ ایادی ناکا	لب پیاکی جکبه و شوکی قرین آریا	جلایا و سراسر کورنیک کانی	پیام وصل یکدیگر شیر روح الامین آریا
دل بر زمین لغزیده و کراسی چال	اگر کاس لیان پری رنگین آریا	جلایت کورنیک و این چنین شکست کانی	مردم سی شویانی کی بی غما جان آریا
۱۲	چند شید سخن پای عرش من خنجر	زین چرخ بر عیسی گردن نشین آریا	۹
تری جبهه شوق کا خیال کا شوق	هاری کورنیک شوق و بار سپین آریا	ازلی خنجر کله کیشیم کاهن	ترا سهندا جویا و آریا جی فنا حسین آریا
تسوسه کتا آریا تری کی رنگین	خیال غنچه جبهه نه وقت و سپین آریا	تر و بار کاسه جان علی پوی	سیس کورنیک و نفع و ریکا فقیس آریا
تجیر شمس و آریا کانی و آریا	کله کورنیک و مینو کانی زین آریا	ادامی شکست کورنیک و فنا	بر کله کورنیک و نفع و ریکا فقیس آریا
کلی کانی و تری کورنیک و شوق	کله کورنیک و کانی کانی	و کانی کانی کانی کانی	بر کله کورنیک و نفع و ریکا فقیس آریا
۱۵	خدا آریا جود کاسه و جود کاسه	سکاسه کاسه کاسه کاسه	۹
زلف کانی و جود کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه
کیا کانی و جود کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه
اشک کانی و جود کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه
غیر کانی و جود کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه
۱۴	تاری کانی و جود کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه
نصف کانی و جود کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه
چرخ کانی و جود کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه
دیک کانی و جود کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه
صدی کانی و جود کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه
یغ کانی و جود کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه
۱۳	غزل	ای پری تری کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه
دل کانی و جود کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه
کاش کانی و جود کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه
دیک کانی و جود کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه
صدی کانی و جود کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه
یغ کانی و جود کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه	ای پری تری کاسه و جود کاسه

ما قاتل شوم ز دیار دیار دانه پوست کوبی مشهور بگوئی پیشینت چه صفت آزاد میگردد بهی وقت یک یک عالم سر آینه گریه جاتار همگی بی ناله می رانند بگوئی ناله می رانند	نخت جان ای که آنسو نهنگ جان بی جگر پس توان راستی بخواه دانه کی مرآت جگر بی بی بیایا گریه جاتار هرم می ای می تری و فتنه جاتار کیا تری کوه و می و عرش ناله جاتار	۱۸	۱۱
بیل بول بویان بیدانه بویا جبه بین بیا ترسین بیا کمانی ای بگری بونکی از دست زهی کی نگری پاکه نابجا بونی او به مرا چایا بیا	عالم گاه مست مستانه بویا آیا جوش کوه بونی غایت آرسته بون بونی دانه ناتوس بون بونی لانه آکی جابان بونی قی شرب	۱۹	۱۰
زار در هر می دل دیوانه بویا نامو بویا بی خیال جگر بیا کتی بین بون تو تا کبی نیسی بون جگر بون عالم روح	استوری جاب که پوره نقاب طاف بون بونی حقیقت آیا جویا دگر بون جیم سوز کباب ای عرش عکس	۲۰	۱۲
دل پاکه نشسته زلف لعل کل هری هر بون بون بونا گاه کالان جودین غفلت شک کما کتخ چشمه سوز کبی بون	ده بون بون کما بون کسی بون بیا بون مقر بون کمی بون بهر بون	۲۱	۱۱

غزل

غزل

غزل

[illegible]

<p>نیشکر که مجبور یک کیمیا گردید آلوده چای تو که گرین مجبور یک نیشکر که مجبور یک کیمیا گردید حیف آلوده چای تو که گرین مجبور یک باغ عالم کی تو که گرین مجبور یک چیزم که کیمیا شد منوختی چنان چشم من که کیمیا شد منوختی چنان شکست من که کیمیا شد منوختی چنان راوند من که کیمیا شد منوختی چنان</p>	<p>بدرستی تو که مجبور یک کیمیا گردید مان که مجبور یک کیمیا گردید نیشکر که مجبور یک کیمیا گردید کیمیا شد منوختی چنان کیمیا شد منوختی چنان بدلی سوزن کیمیا شد منوختی چنان دانش تو که مجبور یک کیمیا گردید سرت خیر که مجبور یک کیمیا گردید پاوند تو که مجبور یک کیمیا گردید</p>	<p>از کیمیا شد منوختی چنان سبحان من که مجبور یک کیمیا گردید راز داراب منوختی چنان فاطمه منوختی چنان قصد من که کیمیا شد منوختی چنان را که مجبور یک کیمیا گردید بخت من که کیمیا شد منوختی چنان بدرستی تو که مجبور یک کیمیا گردید مهر من که کیمیا شد منوختی چنان</p>
---	--	---

<p>غزل ۲۶ خوشه افق آوازده و آنی نام کا خوشه افق آوازده و آنی نام کا کوی که منوختی چنان گردد و به کیمیا شد منوختی چنان گریه منوختی چنان پس منوختی چنان صورت منوختی چنان</p>	<p>غزل ۱۳ خون که نای چهلکنا با کیمیا شد تیر و دم که نای چهلکنا با کیمیا شد آسمان منوختی چنان گره منوختی چنان یا خنده منوختی چنان عشق منوختی چنان</p>	<p>غزل ۲۷ خون که نای چهلکنا با کیمیا شد تیر و دم که نای چهلکنا با کیمیا شد آسمان منوختی چنان گره منوختی چنان یا خنده منوختی چنان عشق منوختی چنان</p>
--	--	--

<p>غزل ۲۸ شهره ای که چو پال با سیم اندام کا بسکه دل که چو پال با سیم اندام کا کیان منوختی چنان تقدیر منوختی چنان آیند منوختی چنان همه منوختی چنان</p>	<p>غزل ۱۲ طوق که چو پال با سیم اندام کا خنده منوختی چنان تقدیر منوختی چنان آیند منوختی چنان همه منوختی چنان</p>	<p>غزل ۱۵ طوق که چو پال با سیم اندام کا خنده منوختی چنان تقدیر منوختی چنان آیند منوختی چنان همه منوختی چنان</p>
---	---	---

۲۸	هجو گشتن گشتن ازین گشتن گشتن بسکه رشتن خیال که در گشتن گشتن سکه گشتن گشتن گشتن گشتن تیره سکه گشتن گشتن گشتن شکر گشتن گشتن گشتن گشتن چشم گشتن گشتن گشتن گشتن روز گشتن گشتن گشتن گشتن	پیار دلی بهر خیر این چنین بیر این چنین بهر عالم صنوفی حال شور تری روح کو بهر قصد حال کمال گشتن گشتن گشتن گشتن خود قسمت بین بهر عالم سبزه پامال سر بنای بهر چو سبزه پامال بر گشتن گشتن گشتن گشتن	برق اینده دل خط که گشتن گشتن رخص تر با بهر شمع اول گشتن گشتن جود تری گشتن گشتن گشتن گشتن بجز گشتن گشتن گشتن گشتن هر گشتن گشتن گشتن گشتن اک نظر دلی بهر خیر این چنین خوشتر گشتن گشتن گشتن گشتن	۱۵	ابر زک گشتن گشتن گشتن گشتن حلقه گشتن گشتن گشتن گشتن زنگ گشتن گشتن گشتن گشتن عائز گشتن گشتن گشتن گشتن هر گشتن گشتن گشتن گشتن حال گشتن گشتن گشتن گشتن شور گشتن گشتن گشتن گشتن
۲۹	کبیر این چنین گشتن گشتن پامال ابر زک گشتن گشتن سبزه گشتن گشتن گشتن گشتن نیمه گشتن گشتن گشتن گشتن چشم گشتن گشتن گشتن گشتن	یرو دل گشتن گشتن گشتن گشتن شفق گشتن گشتن گشتن گشتن پامال گشتن گشتن گشتن گشتن تمام گشتن گشتن گشتن گشتن همین گشتن گشتن گشتن گشتن	خدا گشتن گشتن گشتن گشتن هر یک گشتن گشتن گشتن گشتن تمام گشتن گشتن گشتن گشتن خیال گشتن گشتن گشتن گشتن خدا گشتن گشتن گشتن گشتن	۱۰	چراغ گشتن گشتن گشتن گشتن نجیب گشتن گشتن گشتن گشتن جهان گشتن گشتن گشتن گشتن نیمه گشتن گشتن گشتن گشتن کمال گشتن گشتن گشتن گشتن
۳۰	بسیار گشتن گشتن گشتن گشتن که نظر آینه باریکی گشتن گشتن رو قدم گشتن گشتن گشتن گشتن فانده گشتن گشتن گشتن گشتن یاری گشتن گشتن گشتن گشتن بوسه گشتن گشتن گشتن گشتن دم گشتن گشتن گشتن گشتن	خون اکو میری سر بهر چو سبزه پامال دود آه قشیر گشتن گشتن گشتن گشتن گشتن گشتن گشتن گشتن چراغ گشتن گشتن گشتن گشتن چشم گشتن گشتن گشتن گشتن دیده گشتن گشتن گشتن گشتن	دیکر گشتن گشتن گشتن گشتن بن گشتن گشتن گشتن گشتن هر یک گشتن گشتن گشتن گشتن انگار گشتن گشتن گشتن گشتن ای گشتن گشتن گشتن گشتن راغ گشتن گشتن گشتن گشتن چشم گشتن گشتن گشتن گشتن	۱۵	حلقه گشتن گشتن گشتن گشتن جوهر گشتن گشتن گشتن گشتن ارک گشتن گشتن گشتن گشتن گشتن گشتن گشتن گشتن گشتن خضر گشتن گشتن گشتن گشتن ای گشتن گشتن گشتن گشتن چشم گشتن گشتن گشتن گشتن
۳۱	کون آنکا جود تری بهر خیر این چنین دیده گشتن گشتن گشتن گشتن	زندگی کی بی شایان گشتن گشتن	استعداد گشتن گشتن گشتن گشتن	۱۵	نیمه گشتن گشتن گشتن گشتن

قتل کبیر کی پیشکش اسان ہوگا ہمکین بسکہ ہر منظر قتل کی کو کونفر دیکھ سکی نہ تری چشم سیا تو دل ہی جو نہ تو پیر ہی دیر دیر کی نہ تیرا میں ہر اکرو جانی میں ہر دور تو در و دور ہوگا	میں کو رنگ انور خشم کمان ہوگا گل تار ہی شہنشاہ سیکان ہوگا سینو خط ہی چراگاہ غزالان ہوگا روز خشم رنگان شب ہجران ہوگا نگو کیا فائدہ ہوگا مرا نقصان ہوگا جس تامل انداز دل نالان ہوگا	دعطا ہو نہ ہو نہ محشر ہوگا آئینہ دیدہ حیرت جو کمال ہوگا دل عشق تو کوین ہی ہوگا گر میں پش جہنم رو نہ غافل ہوگا جلوہ داغ جگر بس نہ چادر ہوگا دھل محرم نہ ہو نہ نہ چادر ہوگا	اپنی نر دیکھ کہ اک مجمع یاران ہوگا شاد زلف مرا حال پریشان ہوگا بریں بریں کہیں یہیں سلمان ہوگا نہ تو دہن ہی رسیگا نہ گریبان ہوگا گو رہ پیر دل چرمین کی جو چرخان ہوگا ملک الموت اس کا در مان ہوگا
۳۲	شاخ گل ہو ظلم فکر تو شاد ہوگی	عرش دیوان مرا زندگستان ہوگا	۱۵
بسکہ سودا کیسا گریں غور کا میں تصور میں کی یہ پیش نظر اشکبہ تاثیر سرخ تو کھنچا چشم بد دور کی آنکھوں کیست رات بہر فریاد کیوں کہ حلوہ گزشتہ با دہم ہر کار کالبر نہ سونا گیا راست تو جو تہ سے سو جہاں کہیں	داغ ہی ہر ایک سا غرابہ انور کا دور میں خیزد کہ کمالی عالم دور کا آب کی چادر ہو جو سینہ غور کا چشم زکریا میں عالم دیدہ بی نور کا شام بگل جو چرخ فائدہ بقدر کا دیکھ ساقی چہل گستاخ غور کا پہول ہو شاید بیضا نال طور کا	زخم اپر ہو گور جو خیال رقت درد دل ہی تکی گاہ جانان کلیم تیر چرخ سے پہنچ صحن شام فراق اوس تہ چین گزیر نہ نایم کام بن گیا دیرانہ دل شک کلزارم صورت نبض مر فضا نیکیاں قلم شور غم میرم کا نور ہی تیرا ہے	شک میں گویا اثر تہا ہر دم کا نور کا سور کا کیوں تو پیرانہ چرخ طور کا زلف عین ام سر ہو شب دیور کا اکسہ چینی کو تہ ہی ہر غفور کا کیا تصور دنیا تصور کیا بتاں کور کا حال جب میں گما انور دل غور کا کب ہو ممکن خوش گشت تاشع کور کا
۳۳	خانہ تن خال کبر خورشاد ہوگی	یہین وہ گھر کہ حسین فضل ہو زور کا	۹
نہ جنون جانیکا کہی میرا دل نہ لی ای صنم برای خدا اور کا حیران ہوں میں جو کتاب انجمن دکتواب زرق ت کی	یار ہے غیرت پری میرا کچھ ہوتا ہے اس جی میرا دیکھ نہ نہ دوسری میرا دم نکلتا ہوا ای پرے میرا	لذت قتل کیا کہوں قاتل جان جان ذکر نہ جانے کا غوج گل ہو تو منہ کے کتاب ہے اکبی وقت میں گر رہ جیتا	چاہتی ہی ہو چری میرا دم نکل جانیکا ابھی میرا منہ چڑبانے لگے کلی میرا دیکھ گاہ نہ نہ کہی میرا
۳۴	بہتان ہوں مثال عشاق کی	نام و عرش تو سے میرا	۹
جو میر تزا دے میرا برہمن بت کا برہمن کی صنم تو ہی ہو کہ میں نہ دیوانہ دل چو نذر اور جان قصہ قی ہوگا	نامہ ہر تو تہا ہے میرا خبر خدا کی نہیں کوئے میرا دیکھ سو دانہ ای پری میرا آپ کیا دیکھتی ہیں جی میرا	ایک شب میر گزین رہ جا بار دست رنگین سر غیر کو نہ بنا جان دو کا شب جدائی میں تساہل نہ نگاہ کا اوس کے	تو ہی ہاں سن کیے میرا خون ہو جانیکا ابھی میرا ای دل اب قصہ ہی ہی میرا طاہر دل ہو با دل میرا

۳۵	نبتا صحران هر دین عرش خشت جبین تو پیا پیا سوال کا پیل پونه و سیمین پیل پیل چرخ کا انیا کمال هر سبب نیر نوال کا بل کمالی جو فزونی پرا کیا بل کا عالم هر شکاشن کشمیر شال کا هر قاشی جوابتاری سوال کا	نبتین شاد انکی کی سیرا عاشق گریز کمر و خند و خال کا هر کوئی ناک دست افشای سوز کا هر برگ هر زبان خبر سرخ و سبز کا صیاد و امین هر چرخ و چرخ گیر کا تروا سنی کا هر سبب پشیمان کا نچیل کی طرح مین هر گریز عشق کا	۱۳	طالب کسکی دلا جاہ دل کا حسرت هر شکاشن دهر گریز کا مارا هر آواز هر کو فنادار جان کا مانی شبنم لبت کسین هر چرخ کا بو تو نیش نیش گشت گل بوئی تیر کا هر سر هر انکین کز کما تا هر گریز کا
۳۶	ای هر شمس هر سیمین آواز است نیض دیکھی تو سوز باری می او شیا پروده چشم نه او شین خ و انیا او شیا سزاوت هر سوز نکا جود او شیا چرخ هر طرح دیا شمع کز او شیا هر سوز او سوز هر مقنن کا او شیا	مکین نیشاق مین نیا و صا کا خفا نغم فرق سوز الیا او شیا چشم تر هر سوز نیشاق جگر کا او شیا انقلاب نیشاق نیشاق نام او شیا نار و اندازنی دیوانه نیا ایدل کو مین تو کر نیشاق نیشاق نیشاق او شیا	۱۰	اثر ایسا هر سیمین دلا کا او شیا حسرت هر سیمین آواز کوم او شیا مین کما هر چرخ هر سوز او شیا هر سوز هر سوز هر سوز او شیا صبح کز هر سوز هر سوز او شیا
۳۷	در شمس تبید غمین دل زار سو گیا یوسف کما کما کما کما سو گیا رخنه طرح عشق مین آواز جونی قاتل ز قتل هر چرخ سو گیا او کلا جونی هر چرخ سو گیا سو یا عشق ق مین هر چرخ سو گیا بنا کا گیا نیشاق نیشاق سو گیا	عشق مین کما کما سو گیا پیغام مین هر چرخ سو گیا شام هر چرخ سو گیا کار هر چرخ سو گیا قاتل هر چرخ سو گیا کود هر چرخ سو گیا یا و تیان کما کما سو گیا	۱۵	آزاد سو گیا هر چرخ سو گیا تو کما مین هر چرخ سو گیا ناسور دل کا نوزن او سو گیا لاشه بزرگ هر چرخ سو گیا هر سو کما ماز نیشاق سو گیا مین خبر سو داده سو گیا قاتل هر چرخ سو گیا
۳۸	رویا طلوع مهر تن غور هر چرخ سو گیا سوز آواز هر چرخ سو گیا دور کما کما هر چرخ سو گیا	آب روان جاست زار سو گیا غیر کامل نقص کما سو گیا سجده حق آدی کما سو گیا	۹	تخت نشا هر چرخ سو گیا دید کما هر چرخ سو گیا

بسته

(۱۸)

(۱۲)

جمله

بهر گیسو زینک پیغامی خندید ترا جبینی تو دن بر کمر او قرار جگر بر لب جوانی دار او کو سنی پیر	بهر گیسو ماه گاه کوه کوب کرد گیا دگر گری آن سوی خنده و عده نزل فرشته تابان بجای مقرب کرد گیا	بر کوه دل خایا چشم میبارید خون حق کا جود کهنه نگا شاه حسن عرش گشته هوا ده کرد کایا شکوه	بهر گیسو دینا تنی سانه لب لبو گیا خیرت شجرت سب نامم کرد گیا رج و رخت هر گوی بکار آید گیا
۳۹	عزل	۹	
نظر کسی بود که گریه نین آتا غم زاق بین مرا که روز تیا سون بسمت من بی بخت و نا بخت شوم بهی نگاه دور پرده حق ز قاتل	بزرگ ز نظر منی نظر نین آتا وه کون شبی در دینت کج گریه نین کلی که کون شتر چشم تر نین آتا که التیام به زخم جگر نین آتا	زمانه غم فرقت بر نین آتا نقطه ز نام سحر جلتا هر کام دنیا وه لڑکی ملتو نین مل کی حکم کردی نین زاق زلف بین من ز او شکوه کردی نین	جل ہی آلی نین یار اگر نین آتا کریز سیکه کی گل کار نین آتا وه صلح کرتی نین مکر تر نین آتا که سر گیسو شربت نامم نین آتا
۴۰			۸
ز نور نیت دل یار بر نین آتا چرخ دانی گور غریبان که کون چادر رمال دوت بی بند حال می شناید غبار چشمی جو جوین گران	غم فرق بین جبینا نظر نین آتا چرخ لیکه کولی قبر نین آتا که جو او دور کرد گیا پیر نین آتا بهو اینک بی وه راه نین آتا	نگاه دیده دل تو نظر نین آتا یه روز نام می صبح کج خود آتا نه شمع رو به بی دود جان شال میش بکولای او سر عشق شال	خیال یاری دور و دور نین آتا که شب کو آینه بی لپی گریه نین آتا که نام عشق کو بدنامم نین آتا ره شوخ خایه تر لای بی گریه نین آتا
۴۱	عزل		۱۳
چشم جانان ز کسو خندان نکلا ز کحل حلقه باران بنسا جا گیا شوق نظاره می آینه نین یا آخر بر جبهه تاقه موزن خم می قوی	گر خباز بهی کو چایان نکلا عیب مننه که جویا بر کوی زان نکلا تن و جان نکلی مگر گریه نین جانان نکلا نکله گلزار می کیا سر و گلستان نکلا	اچنی کو می پی جود آفت دوران نکلا بزه پوشی مری در پرده می منظر جان نکلا بسکه آتار زمین بجام کار تنها و خیال نکلا چرخ و داغ جنون فرج جویم نکلا	سر نکلا نه فلک چرخه تاربان نکلا جسک سیان کو پیاثر و لای نکلا روی خوشخو کی عرض نین جود نکلا کیا بی سامان تر لای سوان نکلا
۴۲	عزل		
نزدیکه که عشق کو آزارنی کیا نیز پرتاب کسوف غار نی کیا دشمنی بی زدن دشمن خونخوار نی کیا	پیر نیت دل بیاری کیا اندیر زور و دل شب تری کیا محبت هر کس که مری پیر کیا	قتل اک شاره که باری کیا لاغر شال تو کمر یار نی کیا او کی چک لکای استوار بی شاه کیا	جوهر جانکویا کی تدارنی کیا تا زنگاه حسرت و دیدارنی کیا بیدار کو سایه دیدارنی کیا

اک دین غیر کا تھا گنا رجوت کی زنجیری نہ کھاتا تھیں دل پہ مین ہر جگہ ہر موی ماں جیتی کر تو چکی تھی ہی باج	دو ٹکڑی تیغ ابروی خمدانی کیا سایہ ازل ہی امیر گریا نہ کیا گردش میں جگر دودھ پر کاری کیا ہر خندہ خوشترے شہ زبانی کیا	خبر صبح شتر اکھٹا کھانا حال چھپتی ہی بارش کی فکری ہوئی رات جہاں کجاو جگر دانی میں پاگل صیاد دیا تھا پلو گیلنے رات	کیا خوک گدیدہ بیداری کیا تجسّی ہی پیچ گیسوی خمدانی کیا دیوار کجیوں دوار نے کیا انھا ہزار بیل گلزار نے کیا
۴۳	ای عرش دیکھو رقی گل کار اور	شرفندہ گل صنف شہدانی کیا	۱۵
سیر بکجو پنجہ زخوری کیا آخر وصال گیسوی ارنی کیا دل زندہ مردہ آج کی انکاری کیا صیاد سی ہانہ گیا جب بہارین اشری شان غلو کجی باج وقت میں ابصال جو سوچتے ایا ہ رات بہر ملک سی پک لگی	کھا تو رہی پھی گنہگار نے کیا اپنی چراغ زیت گول لاری کیا فروا جی حشر وعدہ دیداری کیا آزاد مرغ روح گرفتار نے کیا عذر گناہ ہی نہ گنہگاری کیا شرفندہ وصال جی یاری کیا اختر کا کام دیدہ بیداری کیا	جادو جو دیدہ سیداری کیا دل آقا چاند سخی ساری کیا جاتی ہی کوی یار میں ہوانہ ہو گیا دوم ہو گیا خفا خفا ہی جناب کے فرمان کی جوج لگی گنتی سرگشت اسلام سوال وصال کا یہ کچھ جواب جہاں کا جوابی اکھڑتی ترنگہ لگا	جھک کر سلام گرس بیماری کیا پامال حشر کو تری رفتار کیا سایہ پری کا سایہ دیوار کیا وہ کون قصور گنہگاری کیا دل آقا سیر لگہ گسار نے کیا منہ خدایا کا لب لہار نے کیا ناسور دل میں رزق دیوار کیا
۴۴	ای عرش کیون نہ نام علی نقی	آزاد غسی حیدر کراری کیا	۱۳
بزم عالم میں حسن پاک دیوانہ بے قیل و کجا جو ہر نامی شہریدہ منزل مقصود کو پہنچا جوارہ شوق کعبہ میں ہی عیدہ کہی اپنی پرکاری نعرہ اشد و اکبر ناکہ تاوس تھا داعی غفلت آتھائی عشق میں بے ہوا	دل مرا شاید چراغ طور کا پروانہ تھا شانہ امی قاتل آری ہمارا کا زدار تھا نقش پارکشان سجدہ شکر کرتا تھا دائہ انگور تھا تسبیح کا جودانہ تھا عیدین تیر ہی ہم کعبہ کی اک تھانہ تھا آتش ہو تھا حقیقت میں ہی بگائے تھا	صبح حشر تک شب بھر شہر میں ہی قتل کروایا قیسو کی ہی سن اپنی تھا جیتا آغا ز سیرہ زندہ عارض افریقا روز بوتا تاکہ اگر خان غنڈیپ گل نظر آیا گریان چاک بلبلہ زن شیخ کا شعلہ زور غنہ سی تھا خوشید	زندگانی ہر جویاں دل چراغ خانہ ایک جاتی تھو تنگ بہت مردانہ تھا حسن ہی سادگی نصرت کو خطہ روانہ تھا خیرت گلزار اپنا ہی کہی برائے تھا ناعی ہی وقت میں اگلے چکوتے تھا محفل جانا میں کو حشر پروانہ تھا
۴۵	وزنٹ دو شمع کی تھی صبح گل آرا	ہر سر پر روانہ شب عرش کی شانہ	۱۱
وہ جی لکریا جو نظارہ اپنا سیر گریہ بہت جوش پہ جی دراز کس طرح حضرت نام طین ہم اوست بیل جاک تھی سبز نہ لکھن جی مال	ہو گا سوس ملک لکھت تھا و اپنا دن ہی کر جائے ہلو کی کھا و اپنا دل پر قابو ہی نہ جی چھاپا اپنا یکجیہ کیا نہیں تقدیر سی چا و اپنا	ماتوئی سی ہنکشت نامل بلال ماتوئی سی نقشبہ شال تصویر عکس لکھتے جیسے کل نظر آتا ہی شور فریادی ہوئی ہی قیامت ہوا	کیا نظرائی ہم غم سستا و اپنا جی جی ہی نیست نامی کا یہی یاد و اپنا تیر نظارہ جی یہ یاد غلا و اپنا نارہ مودہ لکھت ہی نعرہ اپنا

چاک چاک اعلیٰ منت بیابان	از پیوستن جسمی یار و اینا	وقت باوینگی کاظمی ارم	آئینہ کرتا ہی میرے نفا و اپنا
۴۶	عشر عشق سبای سیرت زمین	دن کو شہنشاہی خوشی شاد و بیا	۹
بقیہ رون کو کتسہ رار آیا	موت ہی آئی بر نہ یار آیا	جب ہوا جسم خاک یار آیا	گرد و آلودی تو شہسوار آیا
نہ گیا کاروان صبر و قرار	قاصد اشک شکیار آیا	خسے جیسے چراغ جنت ہی	دراغ کی کام جسم نزار آیا
اگر کوئی خاک و خاک ہوا	خاک اڈا نہ فر اختیار آیا	کاسہ چرخ و زرگون ہی رہا	جا کی مجھ سنا نہ بادہ خوار آیا
زلف ہی سیروی رنگین کی	دامین موسم بہار آیا	لوٹے ششما ہی بنے آب	کہ سر تیغ آبدار آیا
۴۷	اوسنی سوزا حال پوچھا عشق	شکوہ لب پر نہ ایک بار آیا	۱۱
کان مین نازک سہرا آیا	مژدہ موسم بہار آیا	کیا خیال شراب خوار آیا	برق سان ابر بقیر آیا
باز عالم مین تہا مین غل شع	جل گیا گل نہ برگ و بار آیا	دیکھ نہ شطرنج دہری رفتار	کہ پیادہ گیا سوار آیا
مرکز پر ہی شوق وصل رہا	خواب مین ہی خیال یار آیا	شیشہ ساعت گھڑی مین بنا	دل مین جسم ذرا عیار آیا
یارجب غیر کی گلے سے ملا	یاد کیا صد مہفت ر آیا	پاک طہنیت وہ تھا کہ پروانہ	شع بیکر سہر نزار آیا
شب کو ای گل جو غیر ہی تو ہنسا	محکور و نا ہزار بار آیا	بخشی اتنے ای خدا کریم	دل مایوس اسید و دار آیا
۴۸	اک نظر عشق سیرستی کر	کون جا کر عدم سے یار آیا	۱۰
لازم ہی سرائین دیہان گہر کا	اگر کوچ مقام ہے سفر کا	تہا بال میان تیغ و تال	سر کو کفن ملاکر کا
آئینہ آفتاب حشر	دکھلائی گا بجو ہونہ سحر کا	مانون سی اور گیار خواب صیاد	تکیہ ہی ہماری بال و پر کا
وہ گرم رو رہ فٹ ہون	کوسون پیہی کاروان بر کا	گل گتھی مین ہنسکے بدلہ لون سے	دنیا مین فقط جلد ہی زر کا
خوشید بسا چراغ ویا	طوفان اور ٹھا چشم تر کا	ایسا ہوسعیدہ سرخ لب سے	ہر لعل مین رنگ ہو گہر کا
طہنیت مین عمری خاک راری	تمی سی خیر ہے بشر کا	ہنس نہ سکوہ گل ملا عشق	اس صلح سے ہوتین شدہ کا
۴۹	۵۰	۹	۹
کھایا ترس تیغ کا نہ چر کا	کیا سینہ پہ داغ ہی سپر کا	کھینچا شیشہ وصل جو کھما ہا	جاتا مین درد اب کر کا
چہر تات چمک بڑی گستا	سیر نہ ہی جام چشم تر کا	کفارہ فراق مین ہے مرن	اگر عشق گناہ ہی بشر کا
دیکھون مین اوی مجھ ہ دیکھی	دورانی تار سر نظر کا	شیرین کی شبیہ ہی ہو شیرین	مانی خامہ ہونیشکر کا
بیگان ترا جو بہا گستا	دل کو مین پس کی بیکر کا	ای چرخ و رشک سر سکل	ہون شام سی منتظر سحر کا
۵۰	تصویر خیال عشق کھینچی	مسنون باندا با جو اوس کر کا	۹

عالم شب بصل ہی یہ رکا بہی ہی میان میان نہات ہے عالم خواب نوجوانے بہی قبر میں پاتو ب تن ہی	کشتکا ہی سرک گدی گورکا چکر میں کہ بالی چہ بنور کا سورہی ہی وقت دو پرکا ای روح ارادہ ہی کہ سرکا	حیران نو دیکھ لے سکدر اوپر کی مچی دم آری ہین ہی چشم جاب کا اشارہ باؤن لگی لگی سر کو شوکر	صا آئینہ دی اوی گی گد کا اوکدی خیال بام پر کا وقفہ نہیں دم کو آن ہر کا سر کاٹ کی ہی جو یار سر کا	
۵۱	پتر تہی خراب بدر عرش کسطح یہ بند اک کوڑی میں دریا قطرہ شکر نامت بڑکی دریا ہو گیا شہر ویران ہو گیا آباد صحرا ہو گیا عاشق کیسو عورتا آخر کو سو دریا ہو گیا آگے سر کا روان لکھو گے دریا ہو گیا بان کمانی ستری خون سے بھرا ہو گیا	رستا تو تبا دی اپنی گد کا انقلاب کیر و جان چکے ہو گیا شکر خان ہرزبا ہی ہو گیا آنگیر کدما چھ عشق تو ہین ہو گیا جہا تیان بہرین ہو گیا اور گدیا پردہ دو کا دم ہو گیا عرش ہد رہی اویں دیون ہو گیا	۱۲	میکدہ کعبہ نیا کعبہ کلیسا ہو گیا کیا عسیت کہ جہا بامینا ہو گیا بھفل خشک تلی کا تاشا ہو گیا فصل گل میں مارو نخل تنہا ہو گیا باترنا شہر تدا میں ہی تنہا ہو گیا زکر طر گدیا طر بھ غقاب ہو گیا
۵۲	شکاف وقت چپا ایسا کہ داسو گیا کر دیا برزد و گدی بزرگد انھکا نہر جوتیں سست پیر ہو گیا عش او سر سہر کا دم خری	دیکر چشم سیاہ سر و حوش ہو گیا کیا یا بوسہ شیرین ہو کر تر ہو گیا دل جو تر پاداف سی شون جہا ہو گیا دل ہوا شہدائے سارا چشم ہو گیا	۸	چاندنی میں جس کا رنگ لا ہو گیا منہ ہوا سیتھا تو کیا لپٹا ہو گیا برق جب کچی اندر میری اوجا ہو گیا
۵۳	گر کی پیوند دل سے ت دشمن ہو گیا فاحہ کوئی دہ بر باد فتن ہو گیا کان کی بجلی ہی لگا داکم کل ہی دافع دل کو دل انی جوتی جوتی	چاند جب اوس سی دکھا دین ہو گیا جب گریبان میں چراغ فتن ہو گیا دہم ام اندری باوتیان سنگدل ہو گیا چکر گل نے اکو سید مار دیا ہو گیا	۹	ماہ نو کا طقس باز کو شون ہو گیا مگر کو دن پر چراغ نیر دھن ہو گیا رشتہ جان آرزو یہ چمن ہو گیا سر کاٹن ل تو سیدہ کچھ ہو گیا
۵۴	آتش زنجی گیل کو دم دھون ہو گیا دوست غم اور فتن ددان دشمن ہو گیا عشق ہر دیا مجاز تھا کہ جگر ہو گیا	عش عشق ہر دیا نہیں جہا ہو گیا شکوئی شہر چراغ حسن ہو گیا نہر ہر عشق کو فتن کا شوق ہو گیا شعلہ حسن حقیق برق خرم ہو گیا	۸	آتش بدی دوستی کی جھپکا ہو گیا دوست زریا گداس گل دھن ہو گیا عشق ہر دیا مجاز تھا کہ جگر ہو گیا

و صل میں باہیں گئے اور سواریاں	اور میں غم غم قاتل طوق گردن ہو گیا	اور کیا اچھے شیش چھپا رہی ہو گا کوئی	جاک شل گل کیان تا با من ہو گیا
۵۵	غزل	۱۴	
نہ چسپا رہی آنکھ کو چران کیا	زلت کی سنا سنی سنبھل کر پرتیاں دیکھا	بسکندہ کو تری کو چکا ای جو دنیا	رات کو خواب میں چنت کا گلستان دیکھا
اور قیدی تھی کیا عیش و شوق تھی	وزن دکانی دہری کو ہی نہ خندان دیکھا	عیش فریب سے ہے سب ہمیں چلی	شکر اللہ نہ غم فرقت یاران دیکھا
خواب میں ہی سنا گوشت زنجاریاں	چشم رستہ نہ تجھ سے تاربان دیکھا	ریخ ہی بخود حیران کو سرور کا	دیدہ روزن دیوار کھنڈان دیکھا
نہ تصور میں ہی آیا دین با نظر	خواب میں ہی نہ کہتی تھی حیران دیکھا	کرتی سبھا قسی بان رنگ گل کو	یاد میں جو ہون ہی جا کر نہ گلستان دیکھا
جب کا کئی تیرتہ قریب حقیقت میر	خاموشی میں کو گشت یہ زمان دیکھا	مرد دل آپ غمی تھا کہ پس من ہی	دہن کو کو رہی سچ نہ خندان دیکھا
نہدہ حاضر اندر ہر زمان کو پایا	شیخ کو جا میں آپ نکی شیطانی دیکھا	پچھلے کرانی کا طوطی خط ہی ہر	اوس جیبا کٹھ عارض غایان دیکھا
گلستان داغ جگ میں ہی ہو خار الم	کوئی دنیا میں ہی جا کھلتا نہ دیکھا	غم میں اس کا نہ شربت ہی دماغ سے	پر ہی عیش کو میں نہ ہر سان دیکھا
۵۶	غزل	۱۵	
وصل کی گل تر کا شب جو ہرستا	جا چشم ہمارا ہی سطر سہوتا	قاتل بنامین گل کا کٹ کی جو ہرستا	شب فرقت میں کر گیا چشم خیرستا
خون میں جگ الی جو کوئی کہتی ہم	دہن شامہ مسو جہاں اکبوترستا	عکس میں سر کا پڑتا تو قین ہی ہوتا	خون کینہ ہی خیرستا کو شہر ہوتا
عکس خسارہ رنگین اگر گل گلستا	سایہ سرور قد یار صنوبر ہوتا	چاندنی میں نہ نکلتا ہی پنا آتا	شیخ ساں سخی تم کہ نہ ہم ترستا
کا پڑا ہوا گمانت قاتل کی بدل	پاؤ پٹری کا جو جہاں سر سر ہوتا	سہر ہی موت مہتاب چڑھتا نہ	شیخ انگشت ہی دو ٹکری برابر ہوتا
رات ہر شمع کا وصل اسکو میسر ہوتا	کاش پروانہ جان سوز سمندر ہوتا	ہمیں تو جو ہی دعا خدائی کرتا	خط تر اچھوٹی لا تا وہ ہر ہیر ہوتا
دوغ و شمع جہاں نری آتا کوئی	خاک جگر دہن پروانہ سر ہوتا	سر خرولا کٹھن میں ہی نا قاتل	گر تری خیر فواد سی جو ہر ہوتا
مرد دل وہ ہو کہی شک نہیں ہر	عطر ٹپی کا جو ہوتا تو معطر ہوتا	اپنی سو ہون گنا تیا جو غر ہوتا	ساقیا سا غمی چشمہ کو شہر ہوتا
رقص جانان کا جو ہون کی خط میں	رشک طوس گلی اپنا کبوتر ہوتا	پای پر نور جو رکھتا وہ سجا ای عرش	سرخ قالین جگہ مرغ منور ہوتا
۵۷	غزل	۱۲	
نغمہ جود اپنا سہ پہلو نظر آیا	شمشیر ہلائی ترا ابرو نظر آیا	خوش میں سیدہ خوش نظر آیا	کیا چو کڑی ہر تا ہوا ابرو نظر آیا
خوشبودل نگین ہوئی گلوز نظر آیا	ہر چہ گل میں صفت بو نظر آیا	برسات کی چشم میں تیرا نظر آیا	جب رنگی کاتری جگتو نظر آیا
خدا وہ شہ صفت چاکر گیا	اکیسویں اگر فراق سر نظر آیا	آنکھوں میں قد یار کا دل میں رخ	گل فرق چیم چوب جہاں نظر آیا
مہندی میں ہی انکھوں کا دوزخ	لاکھ میں گل شہ نظر آیا	جان جگر دل کو جو جرح ہوگی	برخا من تیر سہ پہلو نظر آیا
کیا نہ لگے اسکو اندر سے	دیکھا کوئی درخت سو نظر آیا	قاتل جو ملا جاک گل قتل ہوا	گردن پر خنجر ابرو نظر آیا

وہ گل جو عطر گلاب میں لڑ گیا	بیل بھی ہر گل گل شہو نظر آیا	ای عرش چڑا نہ ہر جو مرغ ہوا	قال کا تو بھیجی آئی مجھو نظر آیا
۵۸	غزل	۹	
نہیں چھو وصل پہ نہ تو بے تصور کا ترجم سخی لہلہ تل بھی تانیں چھو خیال یاری میں شمع کو کرنا سنگ کی عمر جوان بھی دیکھ لیتے ہیں کبھی ہوت خالی	گمیر یہ مجھ بھی لکھا تھا تقدیر تصور کا وکر نہ غیر کتبہ ہوشیہ تصور کا بزرگ لہت ہو یا نہید بجز تصور کا گمان ہو یا نہا ہوا خضر یہ تصور کا	مرقع آئینہ رو دیکھ بجز تصور کا خیال بآئینہ جات میں ہم وصل ہو یا نہا تو بھی اگر دم پہر تو ہی پیش نظر یہ بھی خیال محنت نہ رہا دوسری شہد ہو یا نہا	دل حیران تصور تھا و تصور کا انہ بعد فنا بھی ہو یہ تا شہر تصور کا جہاں تک ساہو کیا ہو تو تصور کا یقین شہر کی جو شہر شہر تصور کا
۵۹	ہمیشہ عرش میں ہم وصل ہو خیرانی	کہ شکل آئینہ حیران ہو تصور تصور کا	۱۱
شک پہ یاد مژدہ یار نے سوئی ندیا نہت بیدار شب وصل دکا رمل نالی کر کر کی بھی یاد دلائی نالے برگ کیلین شب بھر تر پتی گدزی مالہ دل جو ہو چکر کی شب نالہ صور	خشت فشتہ خوار فی سوئی ندیا سو گیا میں تو بھی یار فی سوئی ندیا رات بہر بلبل گلزار فی سوئی ندیا بتقداری ل زار فی سوئی ندیا فتنہ حشر کی آواز نے سوئی ندیا	روز آئینہ کا ہو اقرار نہ آیا ہر شب یہی تھا دکھ تصور کہ مدھی غم کی سپ تا سو وصل کی شب آئینہ لڑا کی باہم شہ فیقت سیہ صبر جو بندہ زلف کا نوبی ہون کہ نمودن کہ کر گھر ٹپا	سالمہ وعدہ دیدار فی سوئی ندیا شک میں اس ہم غلط کاری فی سوئی ندیا دل بیمار کو بیمار فی سوئی ندیا رات بہر غم و شب باری فی سوئی ندیا وصل کی شب ایندین چار فی سوئی ندیا
۶۰	ساتھ سو گیا جو آؤں کی خیال کیا گھر	رنگ بھولی اخبار فی سوئی ندیا	۱۱
شک پہ پیر گرم زینت کا چرخ ہار تھا بانی خمی ہو یا بانی خمی جو خوں نہا کیج او کی مقبرہ کا نہی نشان انکسیت افسندہ ان کیس میں نہا نہ سو اجا گردش قسمت ان کیس میں سر کی ساتھ ہی	پارہ باقوت جو ہنا دکھ پاره تھا جو سپر ہو یا تھا چوٹا فوارہ تھا شک کی کلانی فوٹ نقارہ تھا عشق میں کیس کو ناہار کفارہ تھا عطف میں مجھ کو دنگ گوارہ تھا	جستوی یارین جو کو بکو آوارہ تھا شک بافتا کی ستاروں دکھا شیر خ سراو تار تار قاتل کی جیکو سبک صورت آئینہ دل تھا جو حسن سیم میردنی دکانی جیکو شیر باغ	دل ہمارا گھونٹنی کا گھر ہار تھا تہم ہار تھا وہ ثابت جو گار ستارہ تھا میری گون پر بال دوسرے شہر تھا دولت دیدار سے بد نظارہ تھا نہر تو تھا ان سو مژدہ فوارہ تھا
۶۱	زندگی ہو مائتہ اوٹا کیوں میں ہمار	خزا اجل عرش در جو کا کیا عارہ تھا	۱۱
چاندنی منہ پر غبار تن جو آوارہ ہوا کس طرح سنگا دشت میں ہو چو چو شیخ نہوت شوی کشا دینی کی لی کھتاں کال انکی ہو یا سو سہرین چراغ نہ رہی چھپکے ششور کا	ہر گولہ آسمان ہر ذرہ ستارہ ہوا گر چہ شہر یہ چوشتہ وہ ہمارہ ہوا سینہ زن انجا مہر کی نقارہ ہوا سرک کا نہ ہی کامیہ حق میں کا ہوا چار کا نہ ہی بالی دوسرے شہر کا ہوا	منزل فضل شک کرتی ہی سین پر خاک تھا بانی پانی ہو گیا شرم نہ ہو پاں بال ہجر میں جو ہو کی گھونٹ پی کرہ گیا راگ کیا ہو تو موت فی منہ ہی دیا دوست یہ ہوا نہی یہ دھن خاک کا	دوست باور کفر تا موت گوارہ ہوا جو عرق آگین ہوا نہ وہ فوارہ ہوا وہ گناہ خون و خست و زکا کفارہ ہوا نہد آگین ہو گیا مجھ بظاہر ہوا گوشہ مرقہ فی از کم گوارہ ہوا

۹۲	آه سوزان کایه شعله فلک را بپوش بام پر شو کعبه که گفتش زین کعبه چشم تر و زار باشد مدینه طوفان کیسایا تو شوی کردی بیتاب که ای یمنی جویری خسته کلک نشین	تا ابد رنگی جبین کسین غم من بکسبه آتشین نام جو کینیا مندی غبار آید جو شمر بر تپری کلا عرش کا تا راهوا حکیم جان کسوتی که کار و دل را بگو که اگر فکر کسره جهان پاراهوا دل مرا کانون کی چلی کا مگر جارا	آه چون زین عرش بپایه هوا سایه کاکل دم ترین چون آرا هوا دلکی دسنی من نه زلف پیر سبزه بهر سبزه آناه تر شایات مهر منید چشم غم غم شای کی که نه من غم غم خط بنا کر شایا او روی نگین کویا	۱۱
۹۳	حسن رضی جو خورشید اینا بزرگه مدک و جو خورشید کایه سوزان کعبه شیخ گشت خانی کوثر آهون کسبه بیسکه رسو کسبت چسب بعد فنا بهرین بلی شون کی بهر آزار	چلتی جی شورش بر بانگ خورشید کسبه شنگون زرا از روز و شب زنده زنده شک سوز کا سوزید طریقه آه سوزی کی جی جی جی جی جی ما تریا سوز کسبت چسب بعد فنا جاسه جو کسبت چسب بعد فنا	سوز جی شورش بر بانگ خورشید کسبه شنگون زرا از روز و شب زنده زنده شک سوز کا سوزید طریقه آه سوزی کی جی جی جی جی جی ما تریا سوز کسبت چسب بعد فنا جاسه جو کسبت چسب بعد فنا	۱۱
۹۴	دل کی نمی کو جو کسبت چسب بعد فنا تونی بایتین جو دم زین کعبه استدرا که کنی شیش کروری جگه چار دیوار غاصر من بی گهر آهون	کرک سی نمی جی جی جی جی جی جاسه جو کسبت چسب بعد فنا تونی بایتین جو دم زین کعبه استدرا که کنی شیش کروری جگه چار دیوار غاصر من بی گهر آهون	کرک سی نمی جی جی جی جی جی جاسه جو کسبت چسب بعد فنا تونی بایتین جو دم زین کعبه استدرا که کنی شیش کروری جگه چار دیوار غاصر من بی گهر آهون	۹
۹۵	تم علی گهر سوزا دهر سوزا مایه دبر و برق کاسه جانا شایه زنگی کا مریاحت هر گسایه تکری کوی سر دست چسب بعد فنا لی جی جی جی جی جی جی جی	کرک سی نمی جی جی جی جی جی جاسه جو کسبت چسب بعد فنا تونی بایتین جو دم زین کعبه استدرا که کنی شیش کروری جگه چار دیوار غاصر من بی گهر آهون	کرک سی نمی جی جی جی جی جی جاسه جو کسبت چسب بعد فنا تونی بایتین جو دم زین کعبه استدرا که کنی شیش کروری جگه چار دیوار غاصر من بی گهر آهون	۱۱
۹۶	سخت و شور جی جی جی جی جی دولت کسبت چسب بعد فنا تونی بایتین جو دم زین کعبه استدرا که کنی شیش کروری جگه چار دیوار غاصر من بی گهر آهون	کرک سی نمی جی جی جی جی جی جاسه جو کسبت چسب بعد فنا تونی بایتین جو دم زین کعبه استدرا که کنی شیش کروری جگه چار دیوار غاصر من بی گهر آهون	کرک سی نمی جی جی جی جی جی جاسه جو کسبت چسب بعد فنا تونی بایتین جو دم زین کعبه استدرا که کنی شیش کروری جگه چار دیوار غاصر من بی گهر آهون	۱۱

سیری تاقین هر وقت نشانی نه میر آبرو بود چو کمانی بنی بارانی بلبل سرخ پوشاک چو کبریا کیست و خوش در هم خدای گوی کا جسته دل کشتن وصل پیش ما کی تراست	چرخ باز تو بی گوهرین شانه میر گوشت گل بین در شرم هوسانه میر سرو کیا خون بهانه کبابانه میر کیا تیغچه کا خزانه بی خزانه میر بایه کیستونه او بر جا میگذاشته میر چون نیا کی نایب سید و موهو او او	و شید کمال حشوی لگا نامیر نرم عصیان سیه بر لبی لعل قیاس نمونه بی وفای کین یک شورشور گرویش بخت می برنگشتی طالع می ای کمانداریا تو بی پند سینه غیر او کی بر نه می گاه جسته کای نه میر	دو مجنون کا گلیاب بی راه میر مبتک کا دیده گریان بی راه میر نامه صور قیامت بی ترانه میر دور گردون کی تصدق بی نامه میر هنگام بیچ سین لغت نشانه میر
---	--	--	--

۶۷	غزل	۱۱
----	-----	----

ساکان دلی عمر کی نام کی کو دیا محبوب کی محبت هر دم کی کو دیا کیا دانه دل بی شکر کیا عین دل هر بی تو نگین لاف بر تیش ماری جلین گهرین اوس کی کو دیا	سببش ماه عید محرم کی کو دیا یوسف ملا تنها چاه کی پرستی کو دیا تن شش ت دانه سر هم کی کو دیا مگر گفته هو کی نام نه حاتم کی کو دیا شوقی بخت خوت هنرم کی کو دیا	بید و سولا گیسوی پر خم کی کو دیا بانتون کا تو سپید کسرو بنی کو دیا چاه دین کو دیکه اسرو دل پر ببل بی غده گل تر آری تاب پر دانا هوش عشق خوت گهرین کی کو دیا	عالم سی رو یار کی عالم کی کو دیا سینه کا دانه کثرت نام کی کو دیا شوق طواف کعبه کو خرم کی کو دیا کیه نک لعل گهر شبنم کی کو دیا گند می پریش کیت آدم کی کو دیا
---	---	--	---

۶۸	عبد دیک کی خلق کو تو کیا خوش	۱۰
----	------------------------------	----

عید شایب صورت صر گداز گیا قزاق کی کلاه سپر رحلت نبی گردش میام می پویان صبر گردن پیوستی خم شیرین بال تها اس باغ مین همنوره مین غنچه	جود کا هو انا او دیر لایا او دیر گیا مکتوب یار دیک جی نامه میر گیا دور آفتاب بی دور ویر گیا وہ کو کج سیکی پرویز میر گیا ایال گیا بی جوس میر لک گیا	بورل و مین خنچه چو شورید میر گیا بر هم خرد می کون نو چلنی دل صفا غفلت مین کیا می جی سیکو کی دم بر کا میها بی شریه فروغ حسن شرم گنه می رور کی ای خوش طبع	ایچا سوانف دیک شور میر گیا بر ما جان پر او مین بیدار گیا دوبول کی چو کت تها میر گیا لک زبان حال سی بی بیکه میر گیا اگر کم می دیکو مین ایمان میر گیا
--	--	---	---

۶۹	غزل	۱۰
----	-----	----

آفتو بی چرخ به دیکو میر گیا یکرا کی خوار مین بنی خند میر گیا ای سیر بال نشانی کا فک میر گیا مرنی پر میری جو کدی میر کی طبع کیا آبرو بی دم خنجر بیان میر گیا	ملتی بی دونون کی دیکو میر گیا کیا خست جان تها که فرقت میر گیا تولا جیاز و کو میر و کون میر گیا مین بی نشانی شکر مین نام میر گیا پانی کا گون تها که لک میر گیا	ایچا سوانف کا عالم گداز گیا عشق کم می سی ده کم سن جابا میر گیا میر خزار بی جوانی وہ سنگدل نگوا تها و کی جود بیت نیست نمونه مین بحر مین شمس میر گیا	اک جین طربا سوار میر کی دیکو میر گیا جین جی کون کو او بار او میر گیا شیر کی سسل تراش کج چانی میر گیا فصل خراسی کام تها سمنو میر گیا بکوا صال یار کا کیه کما کی میر گیا
---	---	--	--

۱۱	غزل	۱۱
سیرت کی نیچی دہ جگر تری نکل گیا سفر کو جو قتل کیا راز تو کھلا تاج شیشه دروخت کا قصور کیا گھر یا تیکو منید جو کی شے صلا در بانگ ورس بندہ دروازہ کر	خانی کا ماتہ تھا کمر سی نکل گیا آخر شہرہ حد شہر سی نکل گیا خودست یا حلقہ زری نکل گیا نار و بانغ سر سی نکل گیا لا غرہ ہوں کہ وزن در زنی نکل گیا	سودا زلف رخ جو نہ سر سی نکل گیا اگل ہم مہی بل کبیرہ نکتہ بین پیری میں خاک گرم نرا جی کرتی مسک سی ہاتھ مال جو آئی محال وصف سولہ چشم میں کی خاک
۱۱	۱۱	۱۱
دراغ دل جو شکر تہا کفن میں نقش ہو کہ درود اور چین میں دراغ دل کا تہہ ترخ جو میں تیرا ہو کہ ترخ ترخ دل نگین میں دم جو نکال ان ہی تیغ زنی میں	جای تو عشق تو سپر میں اگر تیرا تیرا تیرا تیرا تیرا جیتا درد ہو کہ ہو کہ ہو کہ ہو کہ ہوں کہ محروم تہہ تہہ تہہ تہہ تہہ دراغ قاتل تیرا کیا جیتا تیرا تیرا	دراغ دل جو شکر تہا کفن میں نقش ہو کہ درود اور چین میں دراغ دل کا تہہ ترخ جو میں تیرا ہو کہ ترخ ترخ دل نگین میں دم جو نکال ان ہی تیغ زنی میں
۱۵	۱۵	۱۵
وہاں تو دل نہ تو کج شہید جگر میں ہو کہ کج دل نہ تو کج کہ مندل کا بارہ خیاں بی بیابان صد کہ مندل میں چاہا تو طرہ تیرا کہ منشا ہی کہ فوس تیرا گس نہ سکندر کو دیا چھٹیا خھر تیرا جو کجا مسافر واک میں جانا چھٹیا تیرا	وہاں تو دل نہ تو کج شہید جگر میں ہو کہ کج دل نہ تو کج کہ مندل کا بارہ خیاں بی بیابان صد کہ مندل میں چاہا تو طرہ تیرا کہ منشا ہی کہ فوس تیرا گس نہ سکندر کو دیا چھٹیا خھر تیرا جو کجا مسافر واک میں جانا چھٹیا تیرا	وہاں تو دل نہ تو کج شہید جگر میں ہو کہ کج دل نہ تو کج کہ مندل کا بارہ خیاں بی بیابان صد کہ مندل میں چاہا تو طرہ تیرا کہ منشا ہی کہ فوس تیرا گس نہ سکندر کو دیا چھٹیا خھر تیرا جو کجا مسافر واک میں جانا چھٹیا تیرا
۱۲	۱۲	۱۲
تیرا ہر صد تیغ زبان بوتراب ہو کہ تیرا تیرا تیرا تیرا تیرا ہو کہ تیرا تیرا تیرا تیرا تیرا ہو کہ تیرا تیرا تیرا تیرا تیرا	تیرا ہر صد تیغ زبان بوتراب ہو کہ تیرا تیرا تیرا تیرا تیرا ہو کہ تیرا تیرا تیرا تیرا تیرا ہو کہ تیرا تیرا تیرا تیرا تیرا	تیرا ہر صد تیغ زبان بوتراب ہو کہ تیرا تیرا تیرا تیرا تیرا ہو کہ تیرا تیرا تیرا تیرا تیرا ہو کہ تیرا تیرا تیرا تیرا تیرا

خاکسار کجایم که در این دشت آسمان بوزیر تو شمع زیند لای حبیب و خاک بر سهمها ز تو کوه و دریا یقین خبر است	سوی زمین زیر زمین خشت آسمان بوزیر تو زبان حمدی زیند بان بوزیر است کرتی تو کفار اکثر است جان بوزیر است	جو دشت میگردم یا ز تو و در شوش جو ایراد میگردم یا ز تو ای شاه بسویک اعتراف میگردم یا ز تو ای خدا	خیرت خورشید تابان جهان بوزیر است خاکساری حقیت پیچ شان بوزیر است باشک تو صبح میگردم یا ز تو ای نان بوزیر است
۴۳	غزل	۱۱	
سجده کجایم که عاشق زبان بوزیر تیر کجایم که پادشاهی گمان بوزیر بیدار درین شهر با قرآن پیش بوزیر	جان دل می بین تقدیر تو چه جان بوزیر موم تو خورشید خورشید خوان بوزیر وصف عاشق بین تو گویان بوزیر	شماره بدو نه دهم یا ز تو ای کجایم اتحادی زبانی تر است کعبه بین بوزیر خوش تو سیرت و خورشید جانی بوزیر	صورت خورشید چه زیارتان بوزیر است روز اول تو سیرت مهر گان بوزیر است صبح کورتی بان کورت دهم بوزیر است
باز سوزی که بستر کوه کما اندر تو به کین تو کین که بستر تو به کین تو کین که بستر	کاش درین کوه شست جواهر بوزیر تا نیا بینا سحر سحر بوزیر تو به کین تو کین که بستر	گرم بودی زبانی شمعان مرتضی جسم جوییم بی تو در حدیث بوزیر عشق چون از آتش خوان بوزیر	خاکسار کجایم که در این دشت آسمان بوزیر تو شمع زیند لای حبیب و خاک بر سهمها ز تو کوه و دریا یقین خبر است
۴۵	شکل عیسی همان کیون میرواغ	۱۵	
اگر کجایم که در این دشت آسمان عیسی که در این دشت آسمان محشر سوزی که در این دشت آسمان	و کین که در این دشت آسمان زنگار چرخ مریم زنگار آفتاب نیزه کجایم که در این دشت آسمان	همی شتری زل می خورید آفتاب باقی رماند دانه خیم فلک براه سجده سینه کن در حدیث شمعان	مانند خورشید گرم میبار آفتاب کوهی جو خورشید روزی زنگار آفتاب سجده سینه کن در حدیث شمعان
بیدار درین شهر با قرآن پیش دین دین دین که در این دشت آسمان و کین که در این دشت آسمان	اگر دهری که در این دشت آفتاب و کین که در این دشت آفتاب اگر دهری که در این دشت آفتاب	و کین که در این دشت آفتاب و کین که در این دشت آفتاب و کین که در این دشت آفتاب	نخاستن میان بودید بیدار آفتاب اگر دهری که در این دشت آفتاب پیدا بودی در این دشت آفتاب
ای که در این دشت آسمان این تو که در این دشت آسمان این تو که در این دشت آسمان	و کین که در این دشت آفتاب و کین که در این دشت آفتاب و کین که در این دشت آفتاب	و کین که در این دشت آفتاب و کین که در این دشت آفتاب و کین که در این دشت آفتاب	منتانم دل که در این دشت آفتاب منتانم دل که در این دشت آفتاب منتانم دل که در این دشت آفتاب
۴۶	این تو که در این دشت آسمان	۱۵	
سوزی که در این دشت آسمان باغ فلک بین زمین بیا را کین آغاز می بین چای و خایم کجایم	عیسی که در این دشت آفتاب شکل گل آفتاب که در این دشت آفتاب سجده جایی می در آفتاب	اسم دل می بین که در این دشت آفتاب منه در سوزی که در این دشت آفتاب مشکل است هر چه در این دشت آفتاب	نخاستن میان بودید بیدار آفتاب اگر دهری که در این دشت آفتاب پیدا بودی در این دشت آفتاب
و کین که در این دشت آسمان ای که در این دشت آسمان فرقت بین این دشت آسمان	و کین که در این دشت آفتاب و کین که در این دشت آفتاب و کین که در این دشت آفتاب	و کین که در این دشت آفتاب و کین که در این دشت آفتاب و کین که در این دشت آفتاب	منتانم دل که در این دشت آفتاب منتانم دل که در این دشت آفتاب منتانم دل که در این دشت آفتاب

پرتو تراپی اگر ای شمع سوادہ	ہر ذرہ روز گزشتہ کی کار آفتاب	سفت فلک ٹیکتو تو ہزاران فیکر	تغیر خاک کرتا ہر سمار آفتاب
۷۷	دن ہر کی خوشی و فک و فتنہ و فتنہ	بر بندہ ہو گات کر بازار آفتاب	۱۱
ابن لیتو ہی رت میں سو شکل تر	ساتیا پتو پریشاں جان کثر شراب	آئندہ دیکھیں جہم پی بیکر شراب	نصیف ساقی سو کر ہی جگہ گزشتہ شراب
نشد کی جا بھر سرت کی سو درد شراب	چاندنی چٹکی فلک چکر لڑی زخو شراب	پیکر کی چرون پر اپنا کثر شراب	ہر گریبان تر گزشتہ گریہ من تر شراب
نیز لیسو کی گلا کثر لگا بیکر شراب	سچ سے گلی پر کیم کر خنجر شراب	مست ہیں شمع میں شوق کو شراب	میشتر تو سرت میں تی دہر بی شراب
عیش لڑا کیمو عالم میں ہر عمر شراب	وصل میں تیر میں فخر میں بی شراب	پہلے نامہ کو ساقی رنگ میں شراب	رو برو لعل ہو لعل ہو گزشتہ شراب
نشد میں نے چار سہی باہر دہ	اور کر پوچھو آج جاگت گدی شراب	خون کبری خیال ساقی پرست میں	جوش میں آئی کیا گزشتہ شراب
۷۸	روز ہی تہا ہند میں بچا نہ عالم میں	ساقی کثر لگا بیکر کثر شراب	۱۰
گر دشتی بچہ فقط برائے محبوب	ہیں شمع قمر خدا سے محبوب	قدر اب میری جا سہو کی ہو گے	محبوب ہو متیلا سے محبوب
لوں کیوں نہ ملا میں سرتو نیک	محبوب ہیں سرت و پاؤں محبوب	کیا محو ہال سہتا دوست	کٹوا دیا سرتو محبوب
سر کھدوں میں باؤں پر جو ہو	دل فخر ہو جان فخر محبوب	جو خندہ گل پر برق چمکے	یاد آگئی خندہ ہائے محبوب
ہیں رنگ بدن پر داغ پوسے	طاؤس بنو قیاسے محبوب	دی جان مگر وفا و فاسکے	باقی نہ رہے جہاں محبوب
دل جوش مصفا ہے سکندر	آئینہ رونما سے محبوب	فرقت میں جو عرش محل یاد آئے	ہر راہ سے نکلا ہی محبوب
۷۹	غزل	۱۰	
یوں دور سے دیکھا می محبوب	دل تری نہ پاس تو محبوب	بت کیا کہ حلال ہوں برہمن	جل جگہ چری جو گامی محبوب
پتلی کی طرح نظر نہ آئے	آنکھوں میں اگر سہا می محبوب	ای جذبہ ال و سکون کیم لاپ	چپ کر نہ مجھے بلا سے محبوب
اکلالت تو بخت خفتہ جاگین	سو جانوں جو بچ گامی محبوب	ابر دہی نہ غیر کو لگائے	تو اور مجھے لگائے محبوب
منہ کل ساو کماں شکل شبنم	ہنس نہ ہو مجھ کو لا محبوب	دل معنی وصل کا ہو مشتاق	صورت نہ مجھی دکھائے محبوب
ہی ابرو ہوا کچ کلزار	اتھ کرے ابائی محبوب	محبوب خدا کا واسطہ دے	ای عرش خدا ملائی محبوب
۸۰	غزل	۱۱	
ہم جان میں پر نہ آئی محبوب	عقبا ہی مگر وفا می محبوب	وہ خواب میں کبے شب کو چپ کر	کتے ہیں اسو وفا می محبوب
سنت ہی کروں جو مان لے یار	سر پہ شیبہ صل پائی محبوب	املا ہی ازل سے خاطر یار	افلاک بنو برای محبوب
ہر محو شکست جام دل سے	آئی پر سدا صد محبوب	پاس لئی تو دور ہو تکرار	دل صا کری مصفا می محبوب
نام آئی نہ ضبط سوز زبان پر	دل لاکہ کیم کیم ہی محبوب	اکل عدہ وصل پر اوٹھائے	علم و ستم و جفا می محبوب

فرقت هر دو تن روح اور جا	پیکر و آرزای محبوب	نون بین جو بلائین ازین برود جا	سرو او تری بلائین محبوب
۸۱	دکما دن جورگامک بر عرش	هوز درخ ضای محبوب	۹
نبد کبر تصور رخ قاتل تمام است	تدا جان در خم دلکی مقابل تمام است	یاران رنگان بدین کا دل تمام است	کرتی تری روح قطع منازکی تمام است
نیکو چکر خود همه کا قاتل تمام است	هوکا کنار چهره قاتل تمام است	سبحه تری حکمو صبح غریب خوشتر	آخر سونی جاول غزل تمام است
دو فلک کانی چاکر سیلی بنادیا	تدا آسمان قبه محصل تمام است	ای ماد تری چال درالی بی شکر	رتبای حریف بین مکمل تمام است
سو جایگاسته تری فسانه کو میر	رندی و دلی محبی مصل تمام است	دن بهر بیاد با تبه سیک بافتا	پرتاب حریف منو سائل تمام است
۸۲	نور تابان یا دین تریا کی گین	مفطر با در فراق و دل تمام است	۹
تدا خم نخت تیره مقابل تمام است	انگشت پهلوی قاتل تمام است	بارت و سانق بدین کا دل تمام است	گذری میانه چیل تمام است
کس گل ز گل کانی تمار شمع کو	تدا قبر پرچوم غنادل تمام است	دسیا لکی رنگ غیب سیاه بین	هوی کو تمام دنگ مقابل تمام است
روشن تری صبح کس کس در شمع	رویا کس کس کس تری مرا قاتل تمام است	ای شک سر و ماه تری من به شکار	سویج تمام دن مکمل تمام است
جانی تری یا کس کس در زمین فلک	مستتاب اسیر ساسل تمام است	کرتی بین گل کس کس گریان دن	سینت بین کس کس غنادل تمام است
۸۳	کستا عرش سیم سیم سیم سیم	کرتار با تری حق کو دوا بل تمام است	۱۱
مبد فانی یا دوا کافای دوست	آکیگی سیر قمر سوز آرزای دوست	دیتا بون جاننی خوشی محرابی	کوی نینس، دشمن جانی سوا دوست
دل بی خیال غیر نوبار کس جگه	خالی کو دین غنچه دشمن جانی دوست	شیطان کامیاب می یاد دهنین	دل آشنای دشمن نا آشنای دوست
کچھ شتیاق حور نینس پر فیض	لیجا انگلی بهشت بین حکمو جانی دوست	کاغذ رنگ غنچه رخسار حور	پسے بانج حور کس کس جانی دوست
ای نقاب بر او داون کسان ملک	مهر و ناک دشمن حور جانی دوست	سینگی آئینه بین زانی شکل	کوی جود شوق فی بند قبا دوست
اعضا جسم هر گد و روز باز	کوی بی دوجا بین دشمن خردای دوست	نرد خستر و عده دیدار بار	ای ابتدا عشق بیو انتهای دوست
۸۴	ای تدا مصل بین آعرش جدم	تران دو جان کس کس جانی دوست	۱۱
کافی کس کس آیکگاه وفای دوست	جز عشوه کس کس ناز و ادای دوست	بلی بین کس کس خطر یار دور	کوی صفا آئینه دل صفا دوست
شکل لانه بی تملون مزاج یار	کس آشنای دشمن کس آشنای دوست	تبارت کس کس جانی مقام	کاغذی کوی کس کس شمع جانی دوست
اکدم بین غرق عشق کس کس	پاون کس کس سیر پیچکی جانی دوست	دو لب کس کس یاون تلک سونجی شل	سیر بلائین سوز و آتری بلا دوست
لازم می شکل آئینه بر عیب	کسی کس کس کس کس کس کس	دو گل کس کس کس کس کس کس	دشمن کس کس کس کس کس کس
طوق کس کس کس کس کس کس	آئینه بند کس کس کس کس کس	سیر بین کس کس کس کس کس	اوصا دوست کس کس کس کس
۸۵	آخر کس کس کس کس کس	دشمن کس کس کس کس کس	۱۱

محبوب دیوانہ گردا دی ہے عیبت	ای پر نیراد تو غصہ ہے عیبت	روغائی میں زرتو کیا سڑو	دل کا آئینہ دیکھتا ہی عیبت
دل عاشق چڑا کے دزد خا	ای پر ہی مارتے باندہ تہا ہی عیبت	عضو نازک جدا نہو جائیں	خیز شوق اور سکو گنیچا عیبت
کشتہ تیغ نامہ ہون قاتل	وہید متع کینچا ہی عیبت	دل سے دہم پرستش حق کر	برہمن بت کو پوجتا ہی عیبت
تری خلوت میں آیت کیتا	سایہ جسم دوسرا ہے عیبت	دشتر زرد چھپ ای دعا عطا	سر مبارک گارہا ہے عیبت
قتل عاشق سے کیا ملا نہجکو	خون ناحق مرا کیا ہے عیبت	زندہ شربین نیک را شیخ	کہ رہا تو برا بھلا ہے عیبت
۸۶	دید کراوس ہلال ابرو کے	ماہ نور عرش دیکھتا ہے عیبت	۱۲
ہجر میں طالب شفا ہی عیبت	مرض عشق کی دوا ہی عیبت	ہجرت ہی تو ہو وصال آخر	جسم میں جان ہی با خدا ہی عیبت
لون بلائیں میں نازن مانتوں	پیچ میں گیسوی دوتا ہی عیبت	سرت آئی میں دنوں میں مجبور	شاہ ہی ہو عیبت گدا ہی عیبت
غیر خاک اور سکا آشنا ہو گا	مجھے بریکانہ آشنا ہی عیبت	تیغ ابرو میں سر دھڑکے	زیر تیغ صنم کلا ہے عیبت
ہو کی عریان گل سے لجاؤ	ای پر وصل میں حیا ہی عیبت	جان گدا کی دل سی کتنی ہے	بی وفاؤں تو وفا ہی عیبت
نخ پکا بہانہ رحمت	زادہ وطاعت خدا ہی عیبت	تخت شاہی حصیر فقر کو جان	حسرت سایہ ہا ہے عیبت
دہم میں ہی ہستی حجاب فنا	سر پر حرص کو ہو اسی عیبت	شوق گل ڈر کی لایکا گل کو	بلبلو منت صبا ہی عیبت
آنکھ ٹرنیکا کیا علاج سچ	جسم ہمارے دوا ہی عیبت	عرش رزق آسمان پہنچو گا	دور میں شکل آسپا ہی عیبت
۸۷	غزل	۱۳	
ہی چشم دل کو نفٹ حیدر حنیچ	اس جام کو ہر سہ کو نثر کی حنیچ	حق تو تر لہو کیا آفرایلی	تا شستر ہر پہن کو پیہر کے حنیچ
مرکب کی نام پر پہیہ گردی ہو جبر	دیکھا تو بعد مرگ سچی بڑی حنیچ	دشمن ہو ہی نیز ندین جان دوستو	سکڑت دون جود غنچہ خنجر کی حنیچ
دنیا میں کی عشق کو صدمہ اوشا کی	اس روح کو عدم سے بیکر کی حنیچ	ادھر کر بڑے غذا باو آب جائیگا	کیا خدا شوق کو ہی کو تر کی حنیچ
باغ جہان اور کے چائے لکڑا چکا	مرغ نفس کو نہیں شہر کی حنیچ	گلدستہ اپنی گورین آئی میں خلد سو	تھی آج کان کو خوش ہنسی کی حنیچ
ای چراگی گنہ شہیدان میں رکھی	اس خلد کو ہر چشمہ کو نثر کی حنیچ	شیرین کو ہی بکا دکھا اسکو کہ	گر جو شیریں تو ہو شکری حنیچ
گر کو ہی گور مردہ لی نو بنا دیا	دیوار کو ہر ہر ندین کی حنیچ	ساتی کو چشمہ سگت دسی خالی	نیشے کو دوری میں ہوا کی حنیچ
۸۸	جوش کالانی پو حزر جان پرش	دریا کو ہر پینہ ہر ستار کی حنیچ	۱۴
آوارگی میں گویہ دلبر کی حنیچ	کہہ انچو آئینہ کو نہیں کی حنیچ	گردش میں مثل چرخ عیبت میں خرم	کیا ہی تلاش رزق مقدر کی حنیچ
کلیا خلد توڑ کی لائی ہو خلد	کس کو ہر ہو بونو کی یاد کی حنیچ	سہو کی کیا صلاح سو زنت جہان	کیا ہی بونو کی یاد کی حنیچ
توڑا لاکھ ہر دست دعا بنے	بکارت میں ہر کسک کی حنیچ	رخ پر زلف چوڑ کہ چر جائیں گان	دھنچ کو شیش کو شیش کی حنیچ

استعداد رسائی پستی پستی ابن بختیاری دل کو خدا کا خیال عربان جو جگر و کبوتر و سوسنا و ہن	تبع زبان کو کہ نہیں جو سر استیلا تو تو آئینہ ہی سکندریہ استیلا حاجت ہی سر کج نہ تیرا لگی استیلا	نفرت تو تھوڑی تو سر شاہ کج اعلا علیہ رنگ کلف ہی پست کج امید داشتی تو کیا وہ زمانہ کج	اسن شاہ کو نہیں کج کی احتیاج بغیر وقت کو نہیں کج کی احتیاج بہا ہی رفع ہونہ برادر کی احتیاج
۸۹	دینا تو کیا وہ دین میں ہی کام لگیا	کو نہیں کج عرش میں کج	۹
سب سے کج عبت کج سے تو افسانہ ہی بزرگی کا کج ماہ یون قاتل جنوں کا کج مقررین پری میں کج لکھا کج	رہا بانوں ہی نواہی کج کیون نہ پیری میں کج جس طرح پستی صفت کج اگر پری کہنے جو سو دور کج	عشق ابرو تو تری کج کا کج کج ہی اوس کج کا کج راستی کج بات میں کج جای نظارہ ہی پستی کج	بالہ ہفتا ہی ماہ نوہ ستار کج صبر طبع کج ہا کج رفتار کج کج کج کج زبان کج ٹوپیان رکھ کر سر بازار کج
۹۰	کج نا آئینہ عالم ہی عرش	بی سب کج عین کج	۱۳
کرتی ہی یہ استقرار کج آفتاب بادہ نکلے سا کج جلوہ گر کج نہ خوشید کج ای صفت تار شمع مہر کج تجہر ای خوشید روہ کج تو اگر کج نہ ای خوشید روہ کج مطلوع خوشید ہی مطلع کج	ہی سر پادیر کج ہی شفق سے غیر کج ہونہ شام فرقت کج پینے سے تیری لہری کج ہو رنگ شام ماتم کج ہونہ شام سایہ دیوار کج ہونہ کیونکر صفو کج	شام کج شہر تو کج بھر کج کج کا کج سامنی کج لگی ہی کج شام کو میخانہ سے کج کج کا کج جو کج مہر ہی جو کج موت کج کج کج	ہو کج پیش خرام کج ہو کج ہے شام ہی کج خاک دیکھی کج ہو کج ناگہ سر بازار کج کج کج ہی کج ہی سواد کو کج عرش دکھائی کج
۹۱	کج زبان کج کج کج دیتی ہی کج کج کج غریبہ کج کج کج آخر کج کج کج عجب ہی کج کج کج	کج کج	دیوار کج
۹۲	کج کج	کج کج	کج کج

سہنسی میں دھند چھلکے کی ہوا پیر میں کھڑے ہو کر گری ہوئی گلگشت باغ میں تو پاؤں کی لہری یہاں سے نکال کر ہوا کمال کو	یوں تو گدگد کر گھونٹ گھونٹ ہر جا خشک ہو گیا کس کی شاخ چمک چمک پڑی سین پانچ بدن کی ہر تاج نوی ہوا شاخ ان غنچ کی شاخ	ہر جا ہوا کی تو ہوا غنچ کمالی اوجھ جھرجھ دل شمشیر کیو وہ خاں جو ہوا گلزار کی لہری نہر میں چمک رہا تھا گلاب کی	انگشت ناہی تری سینہ تن کی شاخ وزد از شامہ زلفش کن شمشیر کی شاخ یوں چھو چھو انوار ک بدن کی شاخ بار غر سے خم ہو نہال چمن کی شاخ
۹۳	۱۱	۱۱	۱۱
تیرہ بجی سو کر گئی تیرہ بجی زین خوار سے آئینہ محبت حیران نہر واقع محبت سے سودا دل میں گر کوئی اب پشیمان نہ ہو کر	دوری رہی نہ ہوا دل پر تیرہ بجی رنگ تصویر سیہ صفو تصویر سفید پرتو ہوا ہر سو تیرہ بجی رخ پر ہوا ہر سو تیرہ بجی	رنگ لہر تیرہ بجی ہوا دل میں شع رلال غصہ سے جو ہوا تیرہ بجی ای ہوا تیرہ بجی تیرہ بجی خاک لہر تیرہ بجی ہوا دل میں	ہو گیا فون زمانہ صفت تیرہ بجی مثل کافوری رنگ کی گل تیرہ بجی سجھیں کی طرح لہر تیرہ بجی وہوت سے ہوا آہن تیرہ بجی
۹۴	۹	۹	۹
پیش قدمی کے لئے تیرہ بجی فون کی سرکون کر گیا تیرہ بجی اگیا لہر تیرہ بجی ہوا دل میں واقع عالم تیرہ بجی ہوا دل میں	نہر تیرہ بجی ہوا دل میں رخ تیرہ بجی ہوا دل میں نہر تیرہ بجی ہوا دل میں رنگ تیرہ بجی ہوا دل میں	شع تیرہ بجی ہوا دل میں رنگ تیرہ بجی ہوا دل میں نہر تیرہ بجی ہوا دل میں رنگ تیرہ بجی ہوا دل میں	شع کافوری رنگ کی گل تیرہ بجی مثل کافوری رنگ کی گل تیرہ بجی سجھیں کی طرح لہر تیرہ بجی وہوت سے ہوا آہن تیرہ بجی
۹۵	۱۲	۱۲	۱۲
خاک ہر خط کمان کمان قاصد دھم دھم خط جان جان قاصد حسن خط ہو تو نامہ برین ہر بار خط میں گر خط لیا یا لکھوں غیر کا سر ہر خط یار کے ساتھ مثل پروانہ اور کی لا خط یار نامہ کن جامع فیہ دیتی ہیں	ابے بین خط ہی آسمان قاصد اور دم ہر ہون بہمان قاصد نامہ برین ہر کار و قاصد جیسے تیرہ بجی ہوا دل میں ہی ہی وقت ہوا قاصد تاکجا دو دن شمع سان قاصد قاصد خاک ہے ہوا قاصد	ہی ہر کو چو دیوان قاصد نہر لایا ہو خط تو کما آ لکھیں حال لکھا ہو مثل سطر حات کچھ زبانی پیام ہی سن لے ماہ خرم ہو گلستان خط ہے بول اور ہی نہر ہوا قاصد عرش اور ہی ہوا قاصد	ماہ کمال ہی رہ جو ان قاصد کہ بین اجرت کی دوشاخ قاصد نہیں جز یوسف استخوان قاصد دو ستون کی ہوا قاصد ہی زینبند آسمان قاصد خط مرا ہی مری زبان قاصد ہی ہوا قاصد
۹۶	۱۵	۱۵	۱۵

لا انگلی او سکو خنایه شیشه فانی قبر پر چادر گل خنجر بی دامن ده و فدا دارتی بخیرم چو مارا بگو شکل آینه چرخ چرخ می نه پر کمر غم زبانی نین اینا غم علم زندگی بهر ناله قریب یا آخر خفته آینه بنده می ده شالیتا	ده حسین نهو جای گدا میری بعد گل کمانی بی عجب با و صبا میری نیم طلیعت قاتل بین جانی میری نگو و غیره می میرا کلام میری بعد کسکه سر جانی گیسو یلا میری بعد کی مری در دگر عیسه دوامیر میری دم خفا بگو گا اگر سبکی خفا میری بعد	شیر بر نرم و گل بر تن جنت غم نین بی تن کا لیم بی عجب تین کفن چو تن ده بکیران پیر روح فردوس سنگی کی بدن فیت خون عشاق مری طرح کر کا قاتل بیج تها بی بی جی ام بین کارا ماتر سریش کی نین مرا شوخ کرا	چوبه بگو گانه کنی بی سر چاک میری بعد کون کمانیکه تری زودا میری بعد برق بای تن ناز کن قبا میری بعد کونی اوستت ساندید پیرا میری بعد زنگ لایکا سیتلک خفا میری بعد بل نکم انگلی تری زلف قشایر میری بعد ماتر پوتاچی کبودا کی خفا میری بعد
نون بهانیکا بهانه بی کلام میری بعد شما بونی بی یار و ده بزمانت می قبر کو تکیه خوشش بنا کر می نگری به کلامی علم بین غرضاتی ای سر را تو در وانه چو سوا بگو گا	تین ن پان نه کمانه در اسیر میری بعد میرا حواله حواس بهلای میری بعد سیری قاتل کا کیدن ان لکا میری بعد کاش دالی کی مری بی کلام میری بعد راز دل غیر من کمانه نشا میری بعد	ناتخه شری ده رنجو لکامیر میری بعد دل جانت دهن پیدایش چراغ کاروان بین پیش انگلی بی شکر زیرا بیل پر دانه و عشق گل ارسل معشوق جهان کنی شکر	شور شری فن اپشما میری بعد پیر گئی ایسی نازکی هوا میری بعد سوی حدت شاره و کلام میری بعد نام کوبی کونی عاشق ز کلام میری بعد عروش کی نوا تانها میری بعد
۹۸	غزل	۱۲	۱۱
ظلم ظالم کوی ظلم کو آرام پسند شعاع سنا مرتبه اپنی سحر و ذوق خط بنانی کی بی بی جوق مقابل بیضا عجب و بار کوه و ذوق سر و کانون پیر و سن به کافک کن جو چرخ کوی نیک به شکر و اتفاق شکم پرورین	آشیا رخ کو صبا و کوی دام پسند شکل پر دانه شکر جل کی شکر پسند دل کو تیر آینه صورت جیام پسند کفر کاف کو سنا نگو بی کلام پسند دارع سان لکوی خوشید لب لبام پسند تامن و نامردی خوش مر و کوی نام پسند	فضل حق بهر تو کرام نام پسند نشه می بهر جوقیت کی سیری نظر ز مهر برادر چشم سیمه جانی اهد دروانی بین نودوش سیمه صورت چرخ نیزنگ کی در زشتا هرگز نشین عروش نکامی بهلای بی شکر پسند	فصل جوق کوی جوق و ده بهر عام پسند باد بهی کی بهی خیمه کیا جام پسند سردی جوق بهی گری جام پسند میری صبا و کوی ای بهیت دام پسند رخصه طلوع فلک بهر سحر شام پسند دل بهی جوق جوق حق کار نام پسند
۹۹	غزل	۱۰	۱۰
غم زان کیت بهی رخ جان فریاد چرخ جوق کوی بهی سرین کیا علم لکا کی تیغ جو سحر و تیغ ساقی قاتل	کرنیک صورت سقا سحر جان فریاد خوشی بی کوی بهی تیغ بین جان فریاد دوان زخم کوی تیغ و سقا جان فریاد	فران یار بین قری و طوق پندار عروج قامت بالا پست بین تیغ اور تیغ پیکر ماند کو سار کدن	کوی کلام چمن سحر زبان فریاد زمین پیکر کی کون تری سنان فریاد خاکی لک لک کوی کوی کوی کوی

ده در دست و چون سپهر نماند شکست	با بارانیکو کرتی سپهر تهنان فریاد	نیز خرمی گری بهارین سرشت	اگر کی بیفتد لمان هم خزان فریاد
و حال ز دست سپهرین نه کنش لنگ	ازد سپهری ترا عین کرنا جو سپان فریاد	شبه فراق سپهریندانی که گمانی سه	تمام رات حیات چه قصه خوان فریاد
۱۰۰	برگ خط نه کنی را غم کهنی ای خوش	تغیر کردن جو خفا سپهرینان فریاد	
راک فراق سپهرین قیاسی بگشاید	برگش خرمی کرتی سپهر تهنان فریاد	بجایا و سپهرین قوس افرازم سپهرین	فراق یارین کی بگویم کمان فریاد
و سپهر سپهری که خوشتر است	قدم کمالی کرتی سپهرینان فریاد	تغیر سرگشته سپهرینان فریاد	اگر و کمال شال جیس سپهرینان فریاد
جو یزیدی که گشتی سپهرینان فریاد	حدسین کرتی سپهرینان فریاد	توی از سرش سپهرینان فریاد	تری سپهرینان فریاد
۱۰۱	غزل	۹	
جو کم و در دست نمانی سپهرینان فریاد	قدم قدم پیری که گشتی سپهرینان فریاد	زبان سپهرینان فریاد	و مان زخم خرمی سپهرینان فریاد
سپهرینان چو سپهرینان فریاد	قدم کی گشتی سپهرینان فریاد	کیا سپهرینان فریاد	کیا سپهرینان فریاد
صدانه سپهرینان فریاد	کرو سپهرینان فریاد	و سپهرینان فریاد	زبان سپهرینان فریاد
مکان که در سپهرینان فریاد	سپهرینان فریاد	بجایا و سپهرینان فریاد	کیا سپهرینان فریاد
۱۰۲	عین سپهرینان فریاد	ز سپهرینان فریاد	۱۱
تونی با سپهرینان فریاد	شب کو در سپهرینان فریاد	رک کی یونان فریاد	حسب طرح کوئی بهای لب دریا تویند
و دل سپهرینان فریاد	ای سپهرینان فریاد	شغل آتش فریاد	سپهرینان فریاد
نیمه سپهرینان فریاد	جبهه سپهرینان فریاد	تری چوئی سپهرینان فریاد	هیو سپهرینان فریاد
کشتن عشق او کی سپهرینان فریاد	کشتن عشق او کی سپهرینان فریاد	کشتن عشق او کی سپهرینان فریاد	کشتن عشق او کی سپهرینان فریاد
۱۰۳	دل که سپهرینان فریاد	نقش افکند سپهرینان فریاد	۱۰
شکر تیغ بار سپهرینان فریاد	نیز سپهرینان فریاد	رود سپهرینان فریاد	شغل آتش فریاد
نکته سپهرینان فریاد	نیز سپهرینان فریاد	رود سپهرینان فریاد	شغل آتش فریاد
رنگ سپهرینان فریاد	نیز سپهرینان فریاد	رود سپهرینان فریاد	شغل آتش فریاد
کون سپهرینان فریاد	نیز سپهرینان فریاد	رود سپهرینان فریاد	شغل آتش فریاد
شغل آتش فریاد	نیز سپهرینان فریاد	رود سپهرینان فریاد	شغل آتش فریاد
۱۰۴	غزل	۱۱	

کیون گسار پی نہ پڑا نہ بیاں کا اچان دان نہیں ہو کاشانی بالاک اکیا ہون سج میں شمع میں تجہ فاقہ نہ جانی بلکہ تہی آباد چرخ فی شہر حرات کا نیا ہا ہا	شہر داغ جنوں پر شمع سان بالاسی تجہ کینچہ ہر شکر کا آسمان بالاسی آسمان زیر قدم آسمان بالاسی کاش ہوتا شمع طبعی آسمان بالاک ای نجم کیون نمون برج کمان بالاک	رات کی تہی شکر و گلابی روزی تہی یا کہی پاؤں ہر گلابی خسیر باہر ہر ہر قرآن ہر دست و پائیں ہر ہر ہر ہر ہر پہل ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر	عشق بت اوٹو اگلا کوہ گران بالاسی کر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر چاند سورج بین جہان جہا بالاسی اور دم ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر بلبل ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر
۱۰۵	حسن زلف و سر شمع لیلی ہر ہر	پاؤں پڑی ہر ہر ہر ہر ہر ہر	۱۱
روشن ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر دل کی نظر ہر ہر ہر ہر ہر ہر اکل شمع شمع لیلی ہر ہر سوچیں ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر شوق ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر	پروانہ ہر ہر ہر ہر ہر ہر روما ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر مرث کی کاش ہر ہر ہر ہر ہر ترد انون ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر	مرا ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر طاس ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر اوس ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر اک ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر	دیتی ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر بیفادہ نقاب ہر ہر ہر ہر نام کتاب لکھی ہر ہر ہر دل خنما ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر
۱۰۶	دل نام حسین ہر ہر ہر ہر	ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر	۱۵
عجب ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر کیا خیال ہر ہر ہر ہر ہر ہر لکھا ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر سمجھ ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر نہیں ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر مری اوٹا ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر	سفید داغ ہر ہر ہر ہر ہر داغ خشک ہر ہر ہر ہر ہر کبھی ہر ہر ہر ہر ہر ہر جو آشنا ہر ہر ہر ہر ہر اک دو چرخ ہر ہر ہر ہر ہر تو ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر کہ خندہ زلف ہر ہر ہر ہر	نہ کہ نہ قتل ہون ہر ہر ہر ازل ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر سری گلی ہر ہر ہر ہر ہر عجب ہر ہر ہر ہر ہر ہر دل ہر ہر ہر ہر ہر ہر عرق ہر ہر ہر ہر ہر ہر	کتنی صوٹا ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر پیر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر کہ ہر ہر ہر ہر ہر ہر اوٹا ہر ہر ہر ہر ہر ہر نماکی ہر ہر ہر ہر ہر
۱۰۷	ازل ہی ازل اعلیٰ حق ہر ہر	زمین ہر ہر ہر ہر ہر ہر	۲۰
امین ہر ہر ہر ہر ہر ہر وکیا کہ ہر ہر ہر ہر ہر آئینہ ہر ہر ہر ہر ہر حیران ہر ہر ہر ہر ہر	کیا پای شکست اباغ تصویر کہ ہر ہر ہر ہر ہر ہر چراغ ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر	پڑا ہر ہر ہر ہر ہر ہر کینچہ ہر ہر ہر ہر ہر تصویر ہر ہر ہر ہر ہر وکیا ہر ہر ہر ہر ہر	خوشید ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر ہر محشر ہر ہر ہر ہر ہر جسکا ہر ہر ہر ہر ہر

<p>جست و پرسی چو در خانه بجستایم نهین جیستایم سختی کی زمین جیستایم بی نور بود جیستایم</p>	<p>۱۰۸</p> <p>خان سودای قیامت لیتی من قرآن کی آتش ناک ناپاک اس جیستایم سختی کی زمین جیستایم</p>	<p>۱۰۹</p> <p>محببت یل رویا تو جیستایم سختی کی زمین جیستایم</p>	<p>۱۱۰</p> <p>روشنی من این جهان بهار کی سیاه گالی جیستایم سختی کی زمین جیستایم</p>
<p>۱۱</p> <p>کیا با لایق ساقی خانه ایک نظر میر خون اکتبی سبب تصور خانه برادی کوپ ون نگذا این تورنگان گمان یمنی لک زلفی وصالت است برادر شبی تابی جیستایم سختی کی زمین جیستایم</p>	<p>۱۱۱</p> <p>روشنی من این جهان بهار کی سیاه گالی جیستایم سختی کی زمین جیستایم</p>	<p>۱۱۲</p> <p>روشنی من این جهان بهار کی سیاه گالی جیستایم سختی کی زمین جیستایم</p>	<p>۱۱۳</p> <p>روشنی من این جهان بهار کی سیاه گالی جیستایم سختی کی زمین جیستایم</p>

۱۱۲	زافین کرانیه شون خوش بخت منه خند سا که کوفی می نماند نیمه یارینه خسا جانان و گیکه داسن خوشتر شیا چاکه گریان گیکه خوشتر بنگه ابل صفحا ش گیکه زافین مقلی بین بر حال ش گیکه	۱۱	رو گیکه شون شون شون شون ای بر تو پانی کی تره کو تو حسن تیر تر کر تا بر دین بگشت شور کیکه کیکه شون شون شون برق سان قی دی خوار می گیکه تپ چرخ ز غار گشتن می گیکه
۱۱۳	عوش جوایا سواد کو کا کجا خنیا باره گروی کم نیند تری اگر کر منزل بی دور ماند بی پیش سو کر یک بیک زنگه و برق و شر کر چیتا شکار سو گاه چلی اگر کر دکمار با بری کما شکار شکر	۱۳	رات بر رویا کما بین لاف جانان آنگین شکی کما شین شکل نظر کر زلف سپید سو میان بگو گیکه هر جانین کشته نیم نگاه بر باب مال ارمی فکر وصال بین وه سر و قد جو باغ بین گل گشت گیکه
۱۱۴	شیکا حدیث بین هر شکی گیکه بزرگ چاکه گل سپید پری چیمان چیریک استخوان بیک شکی گیکه بزرگ نینه اکل لک استخوان سو باری ده سپید باری نماند غضب و دشمن جان بیک شکی گیکه	۱۵	باریک عیش یاری بی کسر کر نیش و دوجان بین گیکه چیریک مری بر پری جو دلو گشتی قد بال قی مراد شمر جانان با دوجوانی بین نظر آتانه غلام افغانی شکر یک کیکه کیکه قایل بیکه ز قواض افغان
۱۱۵	بست و گاه جو ده کچر کچر کوئی دم دل نه نیند بختی سید کو جسته و چر انور اشرف دل آباد سید این کیکه گیتی ویرانه عالم لیکن	۹	خفا هو نیند سید جان مهران میر نه نالان چون کیکه سید کو عراق و بر افتاد و دهنه گداز

سجہ دیکھا ہو تجھی باغ میں آسروں کا مرگیا ہے ہون آسروں کی چھینک	توڑاں شہین پال میں شمشاد ہونہ نگہت گل کی طرح روح ہی برابر ہونہ	جانشین دیا فریاد کو مرگ کدڑی رخ جان کو قفس میں لپی کی چوٹی	ہر زبان پر ہی مرگ قصہ فرما د ہونہ لگا لکھت کی چوٹی میں ہی صیاد ہونہ
۱۱۳	پیران پانوں میں لکھت تنق کی کہی	عرش نال کی شمشاد لکھت آرا ہونہ	۱۵
ہے مرانا نفس تا نفس شوق بیل کو اسیری کا جو	رشتہ برپا ہون کر قدر نفس ہوز گل سے خرید نفس	مرغ دلوں فرخ ای صیاد کر کیون نہ میں نگین بانی فی نہیں	اور طائر میں سیرا اور نفس مرغ خوشنواں ہر سیرا اور نفس
ہر گئی لاکھوں ہر کر مرغ سرد جھبہ بیل تنہا ہو کر چھوٹ جا	کستہ ہو کر م بازار نفس سو گئے کیا نخت بیدار نفس	زندگی ہی قید میں ہی ہون یک چشم عالم میں سیر دام ہے	گاہ بار دام کہ بار نفس روح ہی تن میں سیرا اور نفس
بہانہ کر آیا تھا دیوار چین کب کسی بیل کو ملتا ہی گلاب	بہانہ جاؤں کیونکہ دیوار نفس خون لپٹا ہی بیمار نفس	کیا ہی مرغ خون بیل کے بہار فرخ کرنے کو اوارا نخل سے	دیکھ کہ صیاد گلزار نفس سیرا تھا پانی رفتار نفس
بوجھتا ہی کیا دل بیل کی لال	بکلیاں ہم جسم انکار نفس	اشک کوئی گم گیسو کی تلاش	طفیل ہوتا ہی خریدار نفس
۱۱۷	تابہ کے ہو گا اسیر دام نکد	عرش کر موقوف شہار نفس	۱۱
تلاطم کیا ہے میں لہ زبان خاموش تری خرام ہی زیر وزیر زمانہ ہے	کہ شور بحر میں رہی چلیان خاموش زمین پر ٹوکرین کہا تا ہی سا خاموش	خوش پیری کو نہ ہو جان خاموش ہوا کی فن یوسف نیر گرگ قصا	ہزار ترن آواز ہر کمان خاموش کہ شل شہر خوشان ہو کار خان خوش
سوم آہ ہی اندر ہر شب منت بنی جہار سنگ یا سورت قفس	چرخ زیت نہ ہو جہاں شمع خاموش کر شمع سان کر صلیج میں خاموش	شب فراخ میں نہ لائی ہر یہ فسانہ خزان چرخ کی لکھی ہو لکھی جیب	نہ خواہیگ ہی کیا قصہ خاموش بہار بیل میں ہر غنہ لپٹ خاموش
جو بے شکوہ ہوز غم فراخ آئے	بزرگ شمع گل دل رہی باغ خاموش	ہوا ہی قفل مینا ہی سیکید میں نبوت	کہ شمع پر نہیں رہی جہان خوش
۱۱۸	زینت ہو اودودہ لوی خوش	چراغ مہر سوار آسمان خاموش	۹
بہر پیر تری کیا تواریت خودم نفس زلف چان میں تر سیاہی دل پر غم	تیر چل کر ہر پہن غم نیر نام نفس جیت تر تیر کوئی عطا وقت و شام نفس	چشم کی گردش کا گرد لکھا وہ خود کام بیل حیران کو کیا عیش طرب کا کام	ہوا کی پیر تری کیا گوش ایام نفس نغمہ شیریں ہی تر سیاہی حیر کام
دیکھ کہ کھانہ کو تیر میں تیرا وہ فنا دیکھ کہ کھانہ ہم آتش پر ہو کر گئی	شام ہم تو تیر قفس تیر شام نفس موت کا لایا تھا اپنی شوخ شام نفس	سردم شوخ کو تیرا ماتہ سینہ زبان تو جو گلشن میں گیا سرد چین مینا بنا	دل تر سیاہی ہو کر تیرا ہم ایام نفس خوش شادی ہو گئی گل کوئی کام
۱۱۹	ناجی میں شہرہ ورا خوش ہر گز	نام کر تیرا ہو کر تیرا ہی ہر نام نفس	۹
رشتہ ہی نہیں تیرا ہم شام قفس ہون میں کیا کشتہ شیش قفس	قفل مینا ہو قصہ در و دو قفس دست لہ میں چمک کر ہی قفس	پنس گم بیل تیرا ہی گم کلام قفس دور اس تری گردن میں ہی قفس	ہر سخن ہی نہ تیرا قفس و کام قفس دو دین لانا ہو کر ہی قفس

پنج گیسو صوفیان ہم ہی کرتے ہیں غزل روم ہی دوس علی میں جہاں بیٹا ہے	کرتے ہیں گنج سے جیکر دایہ باغ غزل دیکھتا ہوں ہم پرین ہی بزر بام غزل	اہل ایمان کی میں ہر ایک غزل عشر شمع تیرا سکو تو کسا دیکھ کر غزل	دیکھتی اگر کہہ دین جس کا نام غزل کری مشور تو ہو جاید نام غزل
۱۲۰	غزل	۹	۹
جنت سے بلکہ کام نہ گلزار غزل ملوک کا تاج شہی کیا رنگ غزل	رکعتی ہیں عرش کو چہ دلدار غزل ہم کو تیرے سایہ دیوار غزل	مطرب ہی سو مایہ گلزار غزل ہر گل کھینچ میں میں ان رنگ غزل	ہر فصل گل میں میں چار غزل ہر بحث کی ہو بلبل گلزار غزل
۱۲۱	غزل	۹	۹
دل پران کو جو گیسو خدا غزل شہنشاہ کام ہمیں نہ مطلب غزل	توہ کار کا جو عشق سپاہی غزل بیل کا فرس نہ کہتی ہیں غزل	کیونکر رکعتی ابرو دلدار غزل رومی کو نہ کو نہ کو غزل	ازلی باغ جہان میں گل غزل روز روشن ہو چھیل غزل
۱۲۲	غزل	۱۱	۱۱
میرم گل میں عین شان غزل آج زندان میں نوش کو اچھی غزل	عرش ہم جنس ہم جنس غزل جوش کما تا ہو لکھنوی غزل	دوہ غزل کبک طرح یہ لکھی ابھی غزل	پہنچ لوں گا ابھی غزل عہد قاضی غزل
۱۲۳	غزل	۱۳	۱۳
ایک ہی دیکھو اگر غزل گوشہ سے ہر نفس غزل	سیکھ چکا سکون غزل بزم میں غزل	اہل فضل تو ہیں غزل حسن علم غزل	بزم گلزار غزل کاکل دو دیکھ کر غزل

چای سیر کی کیا میان مجلس سنجاشتم هر گوی بود بیشتر خضره بیکانه شمع	چشم خورشید که در چرخ ماه سپهر اعتراف با سپهر آفرین بر خورشید	ای چای شمع که در مجلس سنجاشتم کای شمع بر سر زرم وصال ای لعل
۱۲۳	عزل	۱۲۲
بسیار چشمه در دود زلفین که من بانه پای حاصلین میان مردم در دایه شمع	بسیار چانه ساجلی بین بر غنیمت سیر سیر بین سبزه گداوی در لعل	بسیار چشمه که من بانه عقل و دهن بر بیک خانه دایه شمع
موتیون که در مایه زردان سحر آه و دهن در کای مندر او که سحر	مشک پرانه سپهر سکتا نیندین که خود فاسد بود حق شوق اشتیاق	موتیون که در مایه زردان سحر آه و دهن در کای مندر او که سحر
آه و دهن در کای مندر او که سحر آه و دهن در کای مندر او که سحر	روشنای سحر و روشن محفل اهل قلم عرش زرم شعور بین سحر بیکانه شمع	آه و دهن در کای مندر او که سحر آه و دهن در کای مندر او که سحر
۱۲۵	عزل	۱۲۴
بسیار چشمه که در مجلس سنجاشتم هر گوی بود بیشتر خضره بیکانه شمع	چشم خورشید که در چرخ ماه سپهر اعتراف با سپهر آفرین بر خورشید	بسیار چشمه که در مجلس سنجاشتم کای شمع بر سر زرم وصال ای لعل
۱۲۶	عزل	۱۲۵
بسیار چشمه که در مجلس سنجاشتم هر گوی بود بیشتر خضره بیکانه شمع	چشم خورشید که در چرخ ماه سپهر اعتراف با سپهر آفرین بر خورشید	بسیار چشمه که در مجلس سنجاشتم کای شمع بر سر زرم وصال ای لعل
۱۲۷	عزل	۱۲۶
بسیار چشمه که در مجلس سنجاشتم هر گوی بود بیشتر خضره بیکانه شمع	چشم خورشید که در چرخ ماه سپهر اعتراف با سپهر آفرین بر خورشید	بسیار چشمه که در مجلس سنجاشتم کای شمع بر سر زرم وصال ای لعل
۱۲۸	عزل	۱۲۷
بسیار چشمه که در مجلس سنجاشتم هر گوی بود بیشتر خضره بیکانه شمع	چشم خورشید که در چرخ ماه سپهر اعتراف با سپهر آفرین بر خورشید	بسیار چشمه که در مجلس سنجاشتم کای شمع بر سر زرم وصال ای لعل

<p>زیر گردن کسب می کاها خوشتر نور جواد میا بود در کیمیا در این دست بلبک را پر از کاشی خوشتر</p>	<p>اشک کار خورشید زان سینه در کام کیمیا عشق گلشن فانی</p>	<p>عمر بر حلقه نین کیمیا در این گداز فانی دل به درون</p>
۱۲۸	غزل	۱۲۷
<p>بر پای پروانه بود که چون دایه بنوا وین کویا و این صحبتش روشن لایق و زیاده</p>	<p>دایه ای هم که حلقه بین در این کسکه بهی و معشوقه بی جای آری که عمر بر جان نین قی</p>	<p>بین یار و دل بن نین دستی که جلوه در او کاشی صحب که بهی که در این گل</p>
<p>چای که کیمی پر تو سر فرغ دل جو می لای اسکندر سینه جلای بر این عشق تو مشوقه</p>	<p>تیره خجی سایان روشن لای صبح عشق نین به تیره متاب کسی که چایان دیکه لای</p>	<p>زیر پای تیرگی که سر و سر هون و خلسه که در این سامنی کالی که در این</p>
۱۲۹	غزل	۱۲۸
<p>کری صفت رخ روشن تخمین مقابل رخ کسکه تخمین بین کیمی و لیل و روانه</p>	<p>زبان شعله می سر گرم نید به گماندیش شکار فلک به ماه چرخین گل</p>	<p>هر کیمیا بهی حلقه کفن عجین کیمیا حلقه کفن جوان به حلقه حلقه کفن</p>
<p>و به شمع و به کیمیا کسکه چشم به یک تشنه می سر جود به شمع رخ روشن</p>	<p>زبان شعله می سر گرم نید به گماندیش شکار فلک به ماه چرخین گل</p>	<p>زبان شعله می سر گرم نید به گماندیش شکار فلک به ماه چرخین گل</p>
۱۳۰	غزل	۱۲۹
<p>فروغ بی رخ روشن ماه دار مین ده برن خوشی از شمع نوام حص بی ن کاشی</p>	<p>که آفتاب قیامت سر نور جلای و خانه زنجیرین برای جلای سورتی</p>	<p>اثر آلی خاطر پروانه کیمیا خانه فانی کسی تنگ کار کار</p>
۱۳۱	غزل	۱۳۰
<p>عشق حقیقت و چه کوه سجایا و جوشیل بار بار کلی معین تا تو کی جاز</p>	<p>نیمه بهر تصدیق و جان نیمه بهر تصدیق و جان نیمه بهر تصدیق و جان</p>	<p>اثر آلی خاطر پروانه کیمیا خانه فانی کسی تنگ کار کار</p>

[illegible]

جو موجودہ چاند یا برہم کی حالت نہ عکس ہو یا نہ ہو یا نہ ہو یا نہ ہو نکل کی مہر سے پیدا و زوال کی کوئی برہم ہر وقت ہر جا ہر جا ہر جا ہر جا	نہ شہر عید کی ہوتی کمال سو وقت کوئی پار نہیں ہر مثال سو وقت تفسیر سے چھٹ ہوا رخ جان سو وقت ہوئی جنوین خود ہر حال سو وقت	حکیم میں ہی نفیر خیال سو وقت خوشنجان کو ہر حال سو وقت ہوای دیر کی گل کو نہیں لگی لکھل مال کار کا آیا خیال ہستی میں	نہیں خواہ رو و مال سو وقت کھل میں میر نہیں ہر مثال سو وقت صدا ہوئی نہیں ہر مثال سو وقت مدم میں کا شکس ہوئی مال سو وقت
۱۳۷۱	مکاشفہ عرش ہو چہ زائد	ہر مکشون سے زیادہ کمال سو وقت	۱۱
مدم میں گن جان کو ہر حال سو وقت زمین پر چر چھسے کیا لئی آفتاب سیاہ کعبہ ہو دنیا پر خور و خش جہان میں صفت طبع کو سچ کی مخلوق خیال مایہ میں کیا لعل غری کی ہو شیر	بدل کی جو ہو ہر انتقال سو وقت کبھی باد ہو جا ہم سفال سو وقت کبھی سر ہو چو غیر فرال سو وقت کہ خاک مٹی ہو حسن کمال سو وقت یہ حال ہو کہ نہیں ہو حال سو وقت	یہ شک ہو کہ نہ کوئی حال سو وقت ہو زمین آئینہ دلیعین کس یار نہیں جو آئینہ سب ہی مایہ کی مکان سو وقت تین لگی میں ہو آئینہ سب ہی مکان سو وقت ہو مد میں ع غلامی کا داغ سو وقت	نہیں خواہ ہمیں ہی ہو دنیا سے قفا وہ ہمیشہ نہیں ہر مثال سو وقت دلیان زخم نہیں ہر مثال سو وقت ہوئی شراب جو جام سفال سو وقت نہیں ہو تا بہ فلک میں حال سو وقت
۱۳۷۲	وہ کیا ہو عید خدا ہو نہ ہو	نہیں ہو عرش محمد آل سو وقت	۹
سورہ کی پرند و کمان خدا شام فرات شکل عیسیٰ شن قد چر کی سوئی پر نہان کی کبھی گن میں نفس کی نہ نو عیش ہر آغاز الفت کا مثال دل را	تپ چر ہی جیت کی نہ سو شام فرات جان کی لک پر کر زمین طریام فرات عاشقوں کا حال کا جمال ہر نام فرات عاشق کی موت ہو بار بار نام فرات	شک ہو فدا کی کو گردش میں سو وقت موت ہو بلبل کو گلشن میں نہ ہو لک زنگی ہو تا نہیں لک چہ عشق کا تن کو نام ہو سر سکر و دی ہو جا	اس طرح گنتی ہیں آئینہ ایام فرات ہر خزان شیریں نہ نام فرات ہر شام لک میں پرند و کمان فرات موت کا پیغام عاشق کو پیغام فرات
۱۳۷۳	اکہ ہر ہم را یار ہستی میں خالام ترا	۱۱	۱۱
ہم نام پر شے بیان تک غم خانہ و ہر میں ہر نمناک اشکو میں ملیکا پارہ دل ایوان تھی نہ خیکہ بی سفیدی بلیک کی ہر اکیدان کی دشمن	باقی نہیں قبر کا نشان تک ہر طفل ہر شک سبز بان تک یوسف ہو چنگی کاروان تک چو نامی ہو اونی استخوان تک لکھیں صیدا و باغبان تک	کسو نہیں گردش زمانہ نہا لاج ہر اک نہیں شمعین یہ نشہ آب تیغ نہیں سم یہ دم فقط نہیں برہم شکل میں یک ہو نہ کوئے	چکر نہیں بیان میں آسمان تک برادرا ہے آشیان تک کسوی ہو زخم ہر دہان تک پتھر کہیں سنگ کی آواز تک مرا بہ جدا ہو توں ہر جان تک
۱۳۷۴	مازیست ہر نام روشن ہر عرش	۱۳	۱۳
سبز و خط و روی یار کارنگ فرقت گل ہیچ میں نالان ہو	پرستان میں ہر خار زار کارنگ نہ جیسے ہر کسی ہر زار کارنگ	یون ہر رنگ ہر نام زار کارنگ خبر ہر وین وہ شیر ہو کہ جو	جیسے مٹری کی آواز کارنگ کاٹ دی تیغ آبدار کارنگ

پہنچ گئے ہنسنہ داغ جنوں یون ہوں کو غم ہم آغوشے منہ ہونق برق کا اگر دیکھی یہی سرخ و سفید وہ گل تر	بے خزان ہوں ہر بار کا رنگ جیسے تربت یونق فشار کا رنگ دل بیتاب بقرار کا رنگ جیسے ہو دانہ انار کا رنگ	خستہ گریبان یونق ہنسنہ کا رنگ رنگ لائی جوابت ایتام کھل گیا جب پڑا کلام شد ماند آئینہ سے صفائی سے	سیل جیسے اکتار کا رنگ نہ جے کوئی سفسوار کا رنگ معنی لا جواب یار کا رنگ گرد ہو در آید ار کا رنگ
۱۳۰	موجرگان بابرہون آغوش	دل میں کیونکر جی نہ خار کا	۹
منہ غرت گل خچہ دہن رنگ سخن پو بیل تو اگر نہ انصاف میں بولی ہنسنی میں جو اگل درندہ کا چرخ بی دل کو مری گل کی روش داغ چرخ	باتونین تیری جہتی میں ای کی چرخ کاشانہ ہنسی بسکہ ہی اوس گل کا چرخ شب کو کاصباح میں ہوا منہ پو تو شام غری صفت ای چرخ	غم جو گل میں ہی فصل خزان کا بیل اثر گیسوی مشکین ہی چرخ ای سرگشتہ ہون کہ لبتا کی لکیر پو گھڑا شہادت میں در آوی ہو چرخ	خوش ہو کی نہ شہر شاخ پہ بھر چرخ میں پو ہر خند میں ناتوا ہو ہی خن پو ہی فصل جوانی شہر سب دن پو کشتہ کی تری آج میں ای شہر چرخ
۱۳۱	دالہ رنگ ہو ہنسنی جو ہوش	رشتہ کی عوض ہو گرفتار پو	۹
بیل تری صدق کری ای شہر چرخ کاشونین ہی طایران عشق شہر پر داند پلچل پلچل چرخ محاور بالیدہ شہر بارش بارش ہو کی پو	خوش ہو جو منہ پو ہی شہر چرخ جس رنگ ہی بیل گت کا چرخ ہی چرخ انچہ لحد و زکریا پو رولی ہی ہری ہو ہی کی پو	بیل تری نالوسی جلا گشتہ پو ہی گیسو چرخ عرق خری پو قاف چرخ آہ میں تری میں چرخ مثل گل گل کلمہ کے دوری ہو	آہ کش گیسوی نہ پری منہ چرخ میں پو بل گشتہ میں گر سیک کی جانی پو کیونکہ جیسے شہر تری تری پو بلی ہی گری ہی پو ہی چرخ میں پو
۱۳۲	ای عرش گل فاختہ پو کو جویا	شاہی و دریش گئی زریہ پو	۸
کیا ہنسنی شہر میں دہر میں پو اب بیل و کلب اپنی گت تری کا ش جس حلقہ کاکل میں گل سرخ کو کو	چاندی کی تصدیق میں شہر پو ای رنگ سپر میں تری چاند گن پو تھک چرخ میں نظر آیا چرخ میں پو	خندان تری آگ ہو ای شہر چرخ وحشی میں تری زکریا کی اگی آر کش مشوق ہو عاشق کو جلائی وحشیہ میں چرخ کی طرح دیکھ پو	ہنسنی ہی تری ہی گری کی گن پو سو گھٹن نہ کہی نہ گشتہ شہر پو گل کیا گن کو کو چرخ چرخ پو
۱۳۳	سر ہو کر کمر جافیت کھن کو شکر	وحشیہ میں چرخ کی طرح دیکھ پو	۱۲
تنگ آئی میں تیرہ تہاڑی جفا سی ہم کیا پو چتا ہی عاشق گیسو کا خاندان ہنسنی میں جو چرخ میں رونو کے کو کہ اسے پڑاں کہیں جلد ہی گشتہ	کافر ہوں گر کرین نہ شکایت خدا سی کہتی میں پیلہ تری رونو کے کو دریا بہا میں دیدہ طوفان خدا سی کے رنگ کہیں جہاں گن جاسی ہم	بند کو اپنی اپ کیا بندہ بتان وعدی پاب آئی تو غیر و گولی کی کیا پو چتا ہو عاشق گیسو کا حال آندہ ہو چھی رہتی ہی شہر پو	آندہ ہو ضرور کرین گی خدا سی ہم گدڑی حضور آپ کی مہر و وفا سی دھی میں یاری میں تہاڑی پو جانی میں کوئی یار میں آگ پو

بهری بی شوق کعبه ابروین بهار	اسکی ترپسین طایفه ناسی غم	ای عرش دل نیکو گشتد و کجاست	مین خوب شایسته شایسته
۱۳۳	غزل		۵
دهرن تنک مین کلام نهین	اس نگینی مین جائی نام نهین	بی بویه صبح توده شام نهین	همیش و غم دو نوک دو اتم نهین
اب یوسف بی بن تو کیا نمکو	بنده اب آپکا غم نام نهین	چشمه بی کس کرا و خواهری کون	خون ناحق کا انتقام نهین
مردی کنتی مین زندگی نهین	آمد شرب حشرام نهین	محبوب دل نه تو توبه کر	کچھ شیشہ شیشہ نهین به جام نهین
کباب کیون وصف یا نشا	داستان به دست نهین	جیک کی مکتا بهون اسپه تو	مشریه می را اسلام نهین
نکر نگین مین خون دل ہی حلال	باده فردوس مین حرام نهین	زلف مشکین ختن ہی کرتاراج	عطران ناقه کی مشام نهین
سور فرقت سی ہی اسپه ودا	پخته کاری خیال خام نهین	حسن صبا ویر بهر کا بهون	عقی سبیل ہی چشم دام نهین
جھوٹ دن رات کنتی مین شمع	نخ نهین صبح زلف شام نهین	مرد کا ساتھ دیکھا کیا نامرد	جنگ مین تیغ ہی نیام نهین
۱۳۵	عرش کی لگی دند اکا نام	عرش کس جلالی کا نام نهین	۱۰
بهری خردی جو ساقی سر شیشہ	بهری مین آکھ مین آکھ شیشہ	ستاری جام مین مین آکھ شیشہ	ستاری جام مین مین آکھ شیشہ
وہ شمسوار دل زار کو ہی بکھرا	لڑائی بوتی ہی گویا کاب شیشہ	رکھون جو زور زنگی لک بکھرا	بهرن کاب تو بهو جائی آکھ شیشہ
بغل مین رکتی مین واعظی شیشہ	نہین بکھری کافری آکھ شیشہ	لای عالم بالاسی دلو عیش نام	شراب اگر ہی بهر تاسا شیشہ
جوس می پڑی سایه زلف کا	بزرگ مار کی پیچ و تاب شیشہ	سرو می ہی غفلت بهو کھار کو	خیال خام ہی بهو جائی خوش شیشہ
کفن مین جسم مار و خرچ بهو	وفا مین مین کلاب شیشہ	کیا جو عرش از سر می شور شیشہ	شراب بکھرا شک کباب شیشہ
۱۳۶	غزل		۱۲
بدر مین روح نالان بهو خیال نهین	کیا بی ناکه بکھری جو بس زندان	شری نامہ خالی گل نهین چشمان	گریبا کی مری پڑی مین پڑی
بکولی مین سر اسر و خوجا مانا	سیا بانی طرح ادھر تی بهو جان	تصور تہی اک جو کاکل اندر	ہوای فیضیہ مین مری بکھرا
رکھو تاسی مین تاشا بکھرا	چکائی تی برتن قافل تران	کھا کر تاسی خوش مزہ خوجا	بهر کر تی مین آہو کھرا مہ کی سدا
بکھری تاشا بکھری مین شیشہ	گریبان مین گل مین رانی ہی بکھرا	تہی جوت اکھاک عجاودانی	فویا بکھریان فزون مین آکھ شیشہ
کران جو ساقی اسر و خوجا	کھا کر تاسی جاننا کھا کھرا	میں آکھ کھا کھا کھا کھا	میں آکھ کھا کھا کھا کھا
نزع اسر و خوجا سدری	کھا کر تاسی کھا کھا کھا کھا	میں آکھ کھا کھا کھا کھا	میں آکھ کھا کھا کھا کھا
تاشا بکھری مین شیشہ	کھا کر تاسی کھا کھا کھا کھا	میں آکھ کھا کھا کھا کھا	میں آکھ کھا کھا کھا کھا
۱۳۷	غزل		۱۴

سبحی کیا ہوا قادیان و نورین نظر آتا جو عالم زلف کا ہر ایک جہرین نظر آتا جو عالم عطر دانا کل ترین وہ متناہا ماسک یہ خوشید نوبت قیامت ہمارا بار ہو خود آرائی سر پہ پھول ہون تیرا اور جانا ہو کر تاجی پرانہ سانچا وقت غم و غم کیسے کر زندگی پانی بھر لگی	تیرے تیری کلین ملک سے سہ ترین یقین ہے عین سدا قاتل آخیرین مگر کوئی ملا جو عطر ہی پونگی زورین ہو مہر وہ کا عالمی بین اور حیدرین ہو گا حشر کا لکھنے دست سحرین اسی لہر کی تھی جو میر کا نہ سرین اسی شمع ہی فانوس بین این سحرین نہ چارہ اپنی نر ز پر نہ وصل رسکا مقدرین	ملی خفا غمنا جا کر زلف دلیون چڑا دوج فلک جاگو سدا دستہ برین مری تقدیر ازسی تیری سر کر تالنج سینا چڑنا ت نہ دار تیرا کی گمان کر گیا گشت دوس سینا کو دانوں تھی شکیب سادہ گشت درہ تالی کی جوشی ہو گا فلک اختر بندہ ٹوٹیکا علی ساری ہی ہو گا نہ شریں لکھن	کیا چون فی شو گویا شک و عین ہاں عید کا عالم ہوا لک حلقہ زین جو تہا تیری شیت میں ہو میر مقدرین پیر و زور کیا شایگان کثیر کی پرین روانہ سلیس محض کثر دہن پرین تیری سیکر کو گودن لکشا ایک چادرین شد کا چاک ہو سینہ تو ہو سولی کو ترین ہوا کہہ میں پیدا کر گیا اندک کرین
--	--	--	---

۱۳۸	غزل	۱۴	
کاش اب کلا کہہ ہی تمہیر گلین سوکا کیوں لکھی شمشیر گلین گردن گامری بار تر عشق جو ہے سینہ پر شیمہ اگنی پچ ٹائی تہا سلسلہ زلف سبب زبان پر ہر شے بہر لعلی گلور اب شے دیوانہ پر شے سو کر کا ہون وہ ماغر خود جاہر شے گلین ملی دیکار زار	اسد کا گھر سبب بی سیر گلین دیوار اک آہن کی ہر تمہیر گلین ہر کھل تھی تری لای ب بی سیر گلین ہر داغ کی جا جائد ہو تصویر گلین حلقوم بنا حلقہ زنجیر گلین ہر گردن مینا تری تصویر گلین ہر طوق ترا حلقہ زنجیر گلین رہو کا نسین جہانہ زور گلین	کیا وقت ترہ کرتی ہیں تیر گلین گاتہ نسین چھنا خط تقدیر مجھ پر کشتہ ہر ترا عشق بیتاب لسی سجھوں لفظ اول کبیر دم قتل جلجلی میں چویندن ل زبان کی تصویر یاد آتی ہی اس افعی کی تصویر گاہیں نہ کہت ستر دی کو شے قتل جگر کھڑے خون چھینیں نہ چوین	چڑچاتی میں کانٹو دم تقدیر گلین تھریر غما ہو خط تقدیر گلین چھلکی طرح ہو خط شمشیر گلین دم بہری جو بجای ترا تیر گلین مجر کی عوض مردم کشمیر گلین طفہ سوا شگشا ہر مری شیر گلین بڑی ہی سینہ اب ب بی سیر گلین اگر شے محبت تھی شمشیر گلین

۱۳۹	غزل	۱۲	
ایجا ز سر عشق سو ز سر شربت لایا ہر ز سر حنہ جو سبب حادثہ دشمن ہو محکوم شمشیر شل تو داہ کویہ کا اور خانہ ولی کا یہ حال ہے مینہ تیرا کچھ سو سو کشتہ ہو اگر ہی ہر لعلی مراد انو کی سا	اندر زخ جان سپر کرکاب میں روم بہر ہر کھڑے ہر حجاب میں وہ اک ہون میں جگا کہ سکھن ہر آیت جیسے کئی مکان ہو کئی حجاب میں اولی ہون برق آگیا قہری حجاب میں میں ہر شے ہر شے میں جنم عذاب میں	اتنی تر شے ہر جہان خراب میں ای چرخ اپنی بخت جویر شمشیر میں اور شے جاتر زخ شمشیر و گراف صحبہ کا شے انکو اثر ہر حال میں ہر جگا خط صفیر رشا کا خیال ہر تہا ہر زخا کجی ہر تہا ہر ش	ہر تہا ہر جی ہر فرد حساب میں کیا کیا ہوا ہر وہ نہ تری نقاب میں عالم چرخ روز کا ہوا فتاب میں نقش قدم کہیں نہیں چڑنا کرکاب میں منہ میں سیر میں عیارت کتاب میں وئی ہر زنی ہر عیارت میں

۱۵۰	عزل	۱۴
خندان همی هوانه جان آیین دل کو نه سر و مهر جان تو را گر شب با شتاب تو کو افتاد پس بیا که چون گویند یل دم بگو زلفون تو میری دل کو کجا غرق شک آیا کبھی بین کبھی حرج پر گیا سوز و آتش سوختنم بین آتدین هلی بین سو گیا غمی خوش گدگان	آنسو کل پری خوشی کی خزان جای من بین پری غمی کی غایت روز و راج هر طری حسن شایست کر کوی جلد بر سر کویا یا تر است کندار بیست سر که بتای این بین بین برق سان همیشه را در انتظار دال او هر کس در دل بهر غل غل است کما جو روی با چای کین کایت	دیگر جوی سر جانده کی کمر کو خوش بعدا وصال بین بیجا حیات میرا لکوری جوی پنا ترا کر آه شرفشان گداز آسمان پر دل لغ سوزده چاه سوز بر کمان کروی بر سر داندل زمر عشق پر هر دور که دست دل نکو ساقیا مینا جی حرج مین بین کز نه شای
۱۵۱	خبر خرابی که شمع آتشی بگویند	نیدار پی آنکه سوگی تشنای خرابین
هر پنج و شش هر بی غیبت خرابین ساقی هر دو صبح جوی ماه بین پامال کر کی خاک کیا تو نشو رو بخیال کر من خور بین برام آتی بین میکنی که جوانان باغ اوی گلگون یار تو سن با دوست هر مغزش نه خوشی بین محال ای تو مشرب بر سر کاه و دانا	هرام هر قریب جویا بانی خرابین عالم هر صبح غنیمت کاش خرابین پر آب بی شل گرد و جوی خرابین پسته بین جوی آب کز آتین هر صوم بهار کا عالم شایست عالم در شیت کا هر سر کایت پیری کویا کز تر بین غم شایست رکون جویا و دن مل کاه و جویا	کشتا هر یار دیکجا چهره شایست آتا هر آسمان زلف و آفتاب خروج بین تصدیر با قدم هر که هر نماز سیری جویا پر آتین ای صبح تصدیر عدم سو وجود کا دریا کشک بین پیتار و کاهان عالم شبصال کاین کما بیان کرد کترای هر روز صبح و بی هر شب سول
۱۵۲	عزل	۱۴
ساقی همین بین نقش جام خرابین آکین جویا که نشو و نمان دریا فیض هر تنگدستی کز بیدار جویا که نشو و نمان بر او شل کاه بادی و دق	هر پنج و شش هر بی غیبت خرابین کسی که خواص هر کس کی شایست شل شد که نه پیدار شایست یار جی کشک که بین شایست کما جو صفت لک شایست	نور زلفا تابی نگار جی آب بین کتاب ز لک کما یار غل شایست یار جی فوج خاک به بر جایت ریتا جویا که نشو و نمان چیتا پیری لک شایست

سشوق بیدارگی بر تنه بزمین	او غنای قی تو نمی کلا بین	پتیا چون یاد عارض تا جان بخت اول	هر طاعت می کشی کاش بستان بین
آرام بگو بگویند کونین بین	زندگی جوین خرابی مری خراب بین	هم کو تو بین تی نگه داره دل خراب	جوهر کمان بین سپهر آفتاب بین
ای نهال بین سر چهر چلو بگو	تا کن بین لولی بایک ستاره لولایت	کریا بدو جیب می لب بیدار سال	بند بگو ده هم من نمی کشا سر آفتاب
۱۵۲	روزی نهال که یکمیشو کلا بزمین	بکلی چینی بر خوف سر بکسار بین	۱۵۱
ره شک مرنگی جوایه خواب بین	مستجاب بجا لولا کلا آفتاب بین	ره شربت برین بین جهان جرات بین	نمی شربت بین تو کنگر کرباب بین
سیاه بزمی زبانه بزمی خواب بین	خفتل سوز خور جرات خراب بین	اشی سوار دست خوراب بین	از کجای جگر بیا کی جا سر کرباب بین
ساقی دوستی بی کوه کلال	در کارهون کباب جو بزم شربت بین	ای شک مرنگی زبانه کلا دور کمر	لنگا بزمی زنگی شربت آفتاب بین
تیر و عکس خسته پناش کرباب	غیرت غرق بگو کلا آینه آفتاب بین	بیل جو بین کوه کلا کلا جریاب	کجک بزمی صفت عارض کلا بین
مردی بجا بزمی زبانه بزمی	او کلا بزمی زبانه کلا کلا کلا	ساقی کلا کلا عارض سر کلا	اک بار اک لنگ اوشی جام شربت بین
کین شستن مگر دور کار بزمی	کلا ری شربت نهال سوال خواب بین	ساقی بزمی کلا کلا کلا کلا	ایا بزمی کلا کلا کلا کلا
انکار ری شربت نهال کلا کلا	عالم بزمی شربت کلا کلا کلا	بسط کلا کلا کلا کلا کلا	ایا خیال کلا کلا کلا کلا
ایا بزمی شربت کلا کلا کلا	اکلا کلا کلا کلا کلا کلا	جوهر بین بزمی کلا کلا کلا	بوی کلا کلا کلا کلا کلا
مگر بزمی شربت کلا کلا کلا	برای شربت کلا کلا کلا	او شربت کلا کلا کلا کلا	لزم بزمی شربت کلا کلا
۱۵۳	غزل	۱۵۴	۱۵۵
بعد نقاب می بر جشم بزمین	سری کا خاصه بزمی کلا کلا	فرماند کلا کلا کلا کلا	رونی کلا کلا کلا کلا
افشان کی بزمی کلا کلا	رشدن جرم بزمی کلا کلا	پروا کی طرح جو کلا کلا	کافور کلا کلا کلا کلا
از سگل کی بزمی کلا کلا	آبی بزمی کلا کلا کلا	افغان کلا کلا کلا کلا	چرب کلا کلا کلا کلا
کلا کلا کلا کلا کلا	در بزمی کلا کلا کلا	رو کلا کلا کلا کلا	قطرات کلا کلا کلا کلا
پایه شربت کلا کلا کلا	جوهر کلا کلا کلا کلا	ای بزمی کلا کلا کلا	هر کلا کلا کلا کلا
کلا کلا کلا کلا کلا	کلا کلا کلا کلا کلا	ای بزمی کلا کلا کلا	کلا کلا کلا کلا کلا
۱۵۴	روان کلا کلا کلا کلا	آرام کلا کلا کلا کلا	۱۵۵
کلا کلا کلا کلا کلا	لذت کلا کلا کلا کلا	آرام کلا کلا کلا کلا	ایا کلا کلا کلا کلا
صدا کلا کلا کلا کلا	کلا کلا کلا کلا کلا	ایا کلا کلا کلا کلا	نقد کلا کلا کلا کلا
کلا کلا کلا کلا کلا	کلا کلا کلا کلا کلا	ایا کلا کلا کلا کلا	ایا کلا کلا کلا کلا

نور علی شریف دالین	چند حسین علی دالین	سایه بی بی شریف دالین	صبا و صبا شریف دالین
ایلی الشریف دالین	شیرین علی شریف دالین	دل جانی شریف دالین	ایلی الشریف دالین
نور علی شریف دالین	چند حسین علی دالین	سایه بی بی شریف دالین	صبا و صبا شریف دالین
نور علی شریف دالین	چند حسین علی دالین	سایه بی بی شریف دالین	صبا و صبا شریف دالین
۱۹۰	برای شریف دالین	بازی تمام دالین	۱۱
دل جانی شریف دالین	شیرین علی شریف دالین	دل جانی شریف دالین	ایلی الشریف دالین
نور علی شریف دالین	چند حسین علی دالین	سایه بی بی شریف دالین	صبا و صبا شریف دالین
نور علی شریف دالین	چند حسین علی دالین	سایه بی بی شریف دالین	صبا و صبا شریف دالین
۱۹۱	برای شریف دالین	بازی تمام دالین	۱۲
دل جانی شریف دالین	شیرین علی شریف دالین	دل جانی شریف دالین	ایلی الشریف دالین
نور علی شریف دالین	چند حسین علی دالین	سایه بی بی شریف دالین	صبا و صبا شریف دالین
نور علی شریف دالین	چند حسین علی دالین	سایه بی بی شریف دالین	صبا و صبا شریف دالین
۱۹۲	برای شریف دالین	بازی تمام دالین	۱۳
دل جانی شریف دالین	شیرین علی شریف دالین	دل جانی شریف دالین	ایلی الشریف دالین
نور علی شریف دالین	چند حسین علی دالین	سایه بی بی شریف دالین	صبا و صبا شریف دالین
نور علی شریف دالین	چند حسین علی دالین	سایه بی بی شریف دالین	صبا و صبا شریف دالین

۱۹۳	عش تو ای سر قیامت تو را فلک آید باز واهی تو یونکا بر شمشیر آید شش بی بی با چو کس در فلک آید باز نیلوفر گلشن گاهای سوسن آید اگر شب سپهر باغ داده شوش آید زنگ سحر آلوده هجران آید اینکه شکوه دگر دودن کاخ آید	اگر تو شمشیر نام علی شوارمین شکوه جوده با هر دگر گلشن آید شور و ریا کا نین قوتی چو شمشیر خونهای سانه غریز که تو تیغ موج شور و ریا کا نین قوتی چو شمشیر خوابین شکر گل برین شکر گل خونهای سانه غریز که تو تیغ موج	۱۳۵
۱۹۴	عش تو ای سر قیامت تو را فلک آید باز واهی تو یونکا بر شمشیر آید شش بی بی با چو کس در فلک آید باز نیلوفر گلشن گاهای سوسن آید اگر شب سپهر باغ داده شوش آید زنگ سحر آلوده هجران آید اینکه شکوه دگر دودن کاخ آید	عش تو ای سر قیامت تو را فلک آید باز واهی تو یونکا بر شمشیر آید شش بی بی با چو کس در فلک آید باز نیلوفر گلشن گاهای سوسن آید اگر شب سپهر باغ داده شوش آید زنگ سحر آلوده هجران آید اینکه شکوه دگر دودن کاخ آید	۱۱
۱۹۵	عش تو ای سر قیامت تو را فلک آید باز واهی تو یونکا بر شمشیر آید شش بی بی با چو کس در فلک آید باز نیلوفر گلشن گاهای سوسن آید اگر شب سپهر باغ داده شوش آید زنگ سحر آلوده هجران آید اینکه شکوه دگر دودن کاخ آید	عش تو ای سر قیامت تو را فلک آید باز واهی تو یونکا بر شمشیر آید شش بی بی با چو کس در فلک آید باز نیلوفر گلشن گاهای سوسن آید اگر شب سپهر باغ داده شوش آید زنگ سحر آلوده هجران آید اینکه شکوه دگر دودن کاخ آید	۱۱
۱۹۶	عش تو ای سر قیامت تو را فلک آید باز واهی تو یونکا بر شمشیر آید شش بی بی با چو کس در فلک آید باز نیلوفر گلشن گاهای سوسن آید اگر شب سپهر باغ داده شوش آید زنگ سحر آلوده هجران آید اینکه شکوه دگر دودن کاخ آید	عش تو ای سر قیامت تو را فلک آید باز واهی تو یونکا بر شمشیر آید شش بی بی با چو کس در فلک آید باز نیلوفر گلشن گاهای سوسن آید اگر شب سپهر باغ داده شوش آید زنگ سحر آلوده هجران آید اینکه شکوه دگر دودن کاخ آید	۱۶

دست کشائی کو نہ اندھا ہو چکے	آپ سرتن سو جدا کرتے ہیں	تو ہی آئندہ تو میں جیسے تھا	اس جفا پر ہی وفا کرتے ہیں
دشمن جان میں مبتلا شکوہ کر	موتوں میں سو گلا کرتے ہیں	کیا ہی نرت میں تھا آئی کج	سجود شکر ادا کرتے ہیں
ہونک میں نکمرا ہوا ہوں	وہی شوخ غنڈا کرتے ہیں	تبر پر ہی نہ چڑھائی دو ہوں	شکوہ باد صوب کرتے ہیں
سچے دراز اب یہ زبان شیر	کرب ختم گلا کرتے ہیں	کتنے میں عیش اوٹھا دنیا سی	آپ بیٹھی ہوئے کیا کرتے ہیں
۱۶۷	غزل	۱۱	
ہزار بے کس بکرا چکر تو ہیں	برسات کتب میں کسا بناہ کرتی ہیں	شبہ راقی ہی آگاہ کس قدر سیاہ	کوشک فقر غیب سیاہ کرتے ہیں
کبھی بربند ہو گیا تھی تصور میں	سبب شال گدا تر شاہ کرتی ہیں	وصال شہید پیو میں جان پیدا	یقین یہ کہ تر شاہتا کرتی ہیں
جواہری سر کوڑی پادوں پر ٹکچتی ہیں	صلوح در در سر کج گلا کرتی ہیں	تر لہجہ کج گوارا تیرا دل نصیب	روہ کون گاہ میں جو تیرا چاہ کرتی ہیں
دراستان قدس گہ کو شہ گریز ہیں	کر دل میں چید کر تیرا کرتے ہیں	تیرا کج عشق میں کج جان تاباں	یہ خدا کر گئی شاہ کرتے ہیں
جنون عشق پہلی یا کج کس تیاں	گلا کر تیغ جا بگلا کرتے ہیں	چکر رہی کوڑی در عشق داغ نصیب	کجگو بیار ہم آشکا کرتے ہیں
۱۶۸	جوناگ اور تیغ جگر غیب کی	غزل سرہ چشم سیاہ کرتے ہیں	۱۱
جو تیرا نقش قدم رنگا کرتی ہیں	گمان چہ غور شہید ماہ کرتی ہیں	یقین سیت جوت نہیں جواز اس	گناہگار جود رنگا کرتی ہیں
یہ پہل عشق تھا کہ میں جوا کرتی ہیں	نواہل شہ طلب گوا کرتی ہیں	تر خیال تو آبا و بڑوں دیران	حراب ملک آباد شاہ کرتی ہیں
گدا کرتی ہیں چنگ گاہ یا جوا کرتی ہیں	نگاہ باسنگ گدا کرتی ہیں	یقین شور قیامت جہاں کو ہوتا	کبھی جوشور مری داغ کرتی ہیں
کسی سوا تیرے کی کو گلا کرتی ہیں	چھٹ کر گناہ آہ کرتے ہیں	خیال میری زبان کج چرتی ہیں	تجھے کو جوش ل غفران کرتی ہیں
جو وصف زلف میں کج چرتا کرتی ہیں	یقین غلقہ مار سیاہ کرتی ہیں	گلا غفر تو ہم بیکی ہیں گردن	جسید بات کو کج گلا کرتی ہیں
۱۶۹	نوا گلیاں دو روز کی محبت پر	کہ عرش ماری میں ہی چاہ کرتی ہیں	۱۳
بھوت مان باری قابل مان نہیں	آگاہ میں سو ماری زبان نہیں	بہان تیرا کہ میں جوت گدا کرتی ہیں	منزل میں شہید گدا کرتی ہیں
ہر شہرہ نامہ ہون کچھ نہیں	غصا کی طرح نام نہ تو کرتی ہیں	بہی غصا نہیں جو سرتن نہیں	کوئی سوا تیرے ہیان کرتی ہیں
سر کاٹا مگر مری باتیں نہ گاتا	دل خون کیا ہو باری کو غصا ان	سیت کا غل بھانیت دی شہید	کیا سچ آب خجور قلی حیات نہیں
ہر دم جرج زینہ فکر بند ہے	سیری زینہ شہرہ آستان نہیں	دلی پر شہرہ گردن پر دانہ ترکب	زنجیر و دوش بھی گدا کرتی ہیں
کیا تیریت ضرور گرو دیتا ہے	یت زبان کو حاجت مند فغان نہیں	رہتا نہیں غل بکر کشت حال پر	کوئی سوا تیرے غصہ مریان نہیں
جیہ کجی ہون اس کا یہ لایا ہے	حال غل قابل شہرہ و جیا نہیں	شدت شہرہ دیر جو اتر آ	مدت ہوئی محی غفر رنگا کرتی ہیں
صدا کو بھی دھوکہ آتا ہے	اس مریغ جہم تو آشتیاں نہیں	کرتا جونا گلیک شہرام کین عیش	پراں کو کج جہم اگر آشتیاں نہیں

۱۷	غزل	۱۷
<p>دریا قناعت آشنا ہوں ظہار ہی سی جشت آشنا ہوں چو سکتی تین تیراغ تک ہے ہا گو رہی صفت یہ پہون ہر شمع زلف کی ہو توفیق کتنی ہر زبان حال ہو موت یہ تو سن عمر گم رفتار</p>	<p>میں ہر جنت ن بودیا ہوں میں دشت و سین بلا ہوں طاووس صفت عرو پا ہوں بالقوس اگر ہزار پا ہوں اس بحر میں موج آشنا ہوں میں درد فراق کی دوا ہوں کتنی ہر سین اب چراغ پا ہوں</p>	<p>میں عاشق چشم سر سیا ہوں دیکھی جو بھی جان کو دیکھے دیوانہ ہوں تیرا ہی جانتا ہوں صحت ہو برآر کس طرح پا ہوں ستا نہیں ایک تیرا حال کتنی ہر جہان تن سے ہر دم ای عرش زیارت کج ہوں گا</p>
۱۷	غزل	۱۷
<p>میں عورت شمع جل چکا ہوں بر پاشہ سو گز میں چاہوں کا فوری طرح اوڑھ گیا ہوں مجھ کی طرح تڑپ رہا ہوں</p>	<p>میں شب بھر میں دوا ہوں دیکھا ہوں جہان کو قاصد پا ہوں صدا کی سرور ہر دم سے دریا وصال ہو جو ہوں دور</p>	<p>آئینہ صورت آشنا ہوں میں اپنی جانت تھا ہوں فیروز کی رنگ مر گیا ہوں سندھ کی روشن ہو ما نہ تھا ہوں</p>
۱۷	غزل	۱۷
<p>جب تک کہ تیرا پاؤں چلتی ہیں کف افسوس بگڑتی ہیں پاؤں کی بدلی سر چلتی ہیں سانپ ہر گور میں کھلتی ہیں کوہ مانند خچر کھلتے ہیں آسمان کب میں چلتی ہیں کدھی پہونے نہ چلتی ہیں عرش گرتے ہوئی چلتی ہیں</p>	<p>پتلا میں خاک کا بنا ہوں نہ گریبان چھپی نہ دھن دشت کوئی شک ہمارا جاتا ہے راہ الکت ہنس جا رہا ہے کشتہ مار زلف ہے عالم بت ہیں ہر دم ورنہ نا ہوں خین علی گور لڑ اسفل سے نجان نام میں نکلے آئید یا علی کج چشم عالم سے</p>	<p>ای خاک سوز غم سی چلتی ہیں گالیان کما کی کو کہن نے کما چشم گریان پیش گر باں ہے باد تہی جو پیر روشن کو پاؤں پری سر رقیب اوٹھا صل گوڑے پہونے کی ہی لاکھ چکر میں یہ رخ جان صیاد روح پروانہ جسم ہے فانوس</p>
۱۷	غزل	۱۷
<p>اب کیا جو اس چلتی ہیں</p>	<p>ہر قدم ہری خاک اوڑھتی ہیں</p>	<p>دل سے جب نالی کچر نکلتی ہیں</p>

۱۴۷	ارک نظر دیکتا گناه سوا نار حجب مثل صور کرنا آتش من چوده گرے پر مرقی بین خلعت کفن لاو تیریت سو جان جائیکه برون مین شهر مین توار	آنکسین کون تکی ده ملتی مین مردے زیر زمین دلمتی مین خال مثل سپند او چلے مین هم بی پوشاک لب بدلتی مین راش دن با تپا وون جائتی مین کسی دو کام کرده چلے مین	خط بی نکا جواب خط نه لکها کسی مکر وید داغ کما مین چاند سانه دکما دی کبی مین ریگ عشق زلف مین عالم آتش من جب بگریتی ہے خون هوتا مین عرش گلیو مین	کما کبوتر کے پر نکلتے مین آتش گل سو تپا جلتے مین دوب مین مثل مهر جلتے مین قافله حبیب کو چلتی مین کوه مانده کاه چلے مین پاون هر کام پر پلے مین
۱۴۸	آفتاب شل آه کونل مین طبع عالی کین شریک سبب خون کاهی بود تپا نازاکت مین کریا شید مود کویه دو چرخ مین شماره زندانل سو مکر فاک مین جام کون کاهی جو غم مین بود مین جوش کون کون پر کین شریک مین	اسمانی ہی جین کونل مین مطبع نوشید که محتاج آب مین کچجات سرقاقل جکالی مین سیخ فولاد مین بی عین مین آینه خورشید کا محتاج مین کشتی کی کون ساقی حب مین یہی مین شریک مین	دل سیر جو زناال عارض اوز مین ہونہ بی سامان غن فائوت مین گر گیند بلکین دیکھی مین یادنی مانده مین کشتی مین ہاتہ اکدم توری کین مین خاک سیر مین مین مین اوکی مین کین مین	ہر کونل مین مین مین سیر شام کون کاه مین کون وکر جائیکه مین پاون پونی کی مین دل ارشد مین مین راہ کردی مین مین کبک مین مین مین
۱۴۹	ایک بگل آغ سودا گلستان مین شل قمری حسن کین عشق مین مہرہ گاہ بادل مین بتوای مین دام لوت کاندی مین مشا اصلاح خط مین دل شریک مین مین شوشی کین مین مین	ایک مین مین مین طوق مین مین مین ہر مین مین مین نر مین مین مین اسی مین مین مین مین مین مین مین مین مین مین مین	چاند مین مین مین خلعت مین مین مین ہر مین مین مین کین مین مین مین مین مین مین مین مین مین مین مین مین مین مین مین	مین مین مین مین اتنی مین مین مین آی مین مین مین سورہ مین مین مین دوشی مین مین مین کون مین مین مین مین مین مین مین
۱۵۰	مین مین	مین مین	مین مین	مین مین

میونگر تو چو گلشن بهار از گلشن کلیه عالم تو بهین بارین بر سر گردان توده قابل بود که مقدر غم عشق خفت جانان من سوختن تا گل	جامی بر سرین پیش که سکنه سیکردن بین هر مرد و زن بر خط سطر سیکردن شعب هر تودا بر دانی بین هر سیکردن سرسین گشتا بهی آیه خنجر سیکردن	کشتگی قاتل تری تو دوسر سیکردن بری زلف یادگشتان بهی گزری گزنی ایک تودا جوارش بین ای کشید سربازا کاکه کانی گانی مادر بی	چرخ اکر من هر مردی کی گز سیکردن خاک کی بخی کنن تودا کاسر سیکردن شانی تو بخی تری زلف من سیکردن تبع قاتل سو زدن بن مرم بهی سیکردن
۱۴۷	یون عرف افغان گوسوی سیه یارین	لوشی بین تا کو سلی افتر سیکردن	۱۰
مسکندری بین قی قی کن تر سیکردن جلوه دیدار من ل بین سیکردن وصف زلف من بر زون کس به سیکردن جلیسین لگتی هر بین کار گین با سیکردن خون من سی بهار من خون انگیر سیکردن	زخم بین تن بهار و تن به سیکردن ایک بی آینه عارض بهین گز سیکردن طنین بی سید اکی مننون غر سیکردن بروق برین رنگون خد سیکردن بین رنگ گل کی کوی کاشونکی تر سیکردن	بسیج بین زلف و طاق سفید سیکردن ایکات بین تبارین کار سیکردن سیری اگر سوزی ان قص کر سیکردن بازو کج چلیا کن بین لک سیکردن عرش کن اکر طره آیه آسمان بین	کوه چادان بین قی بین کبوتر سیکردن تو کرین مودار طاق تر سیکردن تیری هر لک عشق و قربان بین سیکردن جبه نامی ده هر حسن گد سیکردن سانی کر تر سلی لکا جام کر سیکردن
۱۴۸	غزل	۱۲	
هوا به روشنی که بر سر چرخ نام ایندو هر پیش لکین مهر به چرخان سی زمین بین گون شلک تا توانم هر سون که چرخ سون کوه غم بین چکی دم خنجر اندک غم حسن بین کی بر سر هر سوزی	زیر عالم بین چرخ کشته کا نام بین قاصت غم کشته کردون کم از غم بین شکری یارب اکر میری عهد بین غم بین صور تصویر بی حسن مرم بر باد بین امریا فنا و شیرین مامل نام بین کوی سوز بین طلاق سوز آدم بین	ناکه بیل صد اصرار سرفیل به یا دارا میکده سوره خشتون به بانج خست رات کو دیکه بی غمی خواب بین تقرقه پر درازا سیه بی دور آسمان وصف نام باری گشت خانه کی سیه عرش غنچه گل بهی کاسر سوز زرد بین	کم قیامت سیه هر کاش عالم بین اب بی آدم کو پاس زردیه آدم بین عور بی سیه ای سیه عالم سیه سایه بین بهی شکر کوی مرم بین داری حرون کس کس بین کم از غم بین ایک عالم سیه هر کاش عالم بین
۱۴۹	غزل	۱۵	
پرتو ستایب کم جاده شبنم بین دکیتا سوز عالم بین اکر سیر جان کر کعبه کابا تا پیشین از دینار تیری دانه کج چکین کیتی سوز کیا کیا خبر بی آصم خنجر و خنجر کلی نری بهی از زون خنجر فولا	خرم گل کو چنایب بخیه مرم بین هر گدا کا شیدا کج جاد مرم بین کچ مننون تودا کج چنیه مرم بین سج سیر الی شل قی زیاده مرم بین خبر خدا کوی کس کس حال سوز مرم بین زخم شمشیر زبان کس سوز مرم بین	اسعد پادشاهی تری زلف ره بین سرم باران بین کبوتی تا بهون بین تو جگر جاتا سوزی طوقه و تاج بین لوشا بی سیر قسمت کاسر شام بین پاس لغوی سوز خنجر سیه سیه روی تاملان قصه سوز دل جرج کو	صورت قصه تالی عاشقون بین طفل شکر اکر کچ سیه سوز مرم بین اشک بر لالی بین گل کبوت بین باسبب هر شب شکست عالم بین درم کس سوز غزالان جرم کور مرم بین مرم کافور ای سیه جانی سوز مرم بین

استعدید و چون تیار داند شکست	پیش از اندک بی شوشی که گزینم	چاند کله اوج و کیا داند اعدا تیار	سرمه اطلال و فلک بجز راعظم نمین
۱۸۰	عروش دیاگر بیدیل بی و گزینم	بی شد غمی نمین بجز شمشیر	۱۱
گلشن بیا و کی دکنی بار اگر نمین	هر و دلیل آشیان کوه خفس گزینم	کون به عالم چیکو بار تر افیم نمین	کون به آسمان بهشت بکی غم نمین
خیر کی بی کوثر که آت به ادم نمین	دکنی تیار ایدکن با تم نمین	روز و وقت تاری از نوزد باز نمین	کر که شتاب به چاره راعظم نمین
بار کا کلاهی ز سر کلاهی بجز نمین	ایک خبر نمین نمین یکم نمین	بانجی و عاشق روی عرق فلان بار	اون بی نکل نمین ناسور بجز نمین
راز بی که نمین بزم دلف بجز نمین	خامنه کاغذ عبارت ذرا محرم نمین	جان بختی بزم ده اک تیر قاتل کلا	اکو کلب غم بجز خنده آت بل غم نمین
آید بکستی نمین کلاهی بزم به نمین	اگر کلاهی نمین بزم عالم کو کج نمین	ماه کامل بی نظر آتای نیر داغ نمین	کون و به نمین نمین تیر داغ نمین
۱۸۱	این دم شوشی و نمین گاه دهر نمین	محل بی شمشیر نمین نمین	۱۳
عشک بجهان دلی اندک حیات نمین	هر کس نمین بجا و کیا عالم اید نمین	هر و به نمین بکینه بول کرنا و نمین	تین شمشیر بیدار زان کوه جلا نمین
دگر که بجز کلاهی نمین نمین	چین و آتو نمین نمین ادم نمین	بزم نمین بکینه نمین نمین	چین نمین نمین نمین اید نمین
سینه سوزان نمین بکینه نمین	لال هر جانا نمین کور که نمین	بزم و دلیل نمین نمین نمین	هر و به نمین نمین نمین
ما که کر که دلیلان نمین کور که نمین	چید نمین نمین نمین نمین	تا مست بلا نمین نمین نمین	اوس نمین نمین نمین نمین
جان بختی نمین نمین نمین	هر کس نمین نمین نمین نمین	وه پیران نمین نمین نمین	هر کس نمین نمین نمین نمین
اگر که نمین نمین نمین نمین	هر کس نمین نمین نمین نمین	هر کس نمین نمین نمین نمین	هر کس نمین نمین نمین نمین
۱۸۲	هر کس نمین نمین نمین نمین	هر کس نمین نمین نمین نمین	هر کس نمین نمین نمین نمین
تیر نا بزم نمین نمین نمین	هر کس نمین نمین نمین نمین	هر کس نمین نمین نمین نمین	هر کس نمین نمین نمین نمین
غیر نمین نمین نمین نمین	هر کس نمین نمین نمین نمین	هر کس نمین نمین نمین نمین	هر کس نمین نمین نمین نمین
گلشن عالم نمین نمین نمین	هر کس نمین نمین نمین نمین	هر کس نمین نمین نمین نمین	هر کس نمین نمین نمین نمین
اک جهان بی بار نمین نمین نمین	هر کس نمین نمین نمین نمین	هر کس نمین نمین نمین نمین	هر کس نمین نمین نمین نمین
مین و هر ای نمین نمین نمین	هر کس نمین نمین نمین نمین	هر کس نمین نمین نمین نمین	هر کس نمین نمین نمین نمین
حسن نمین نمین نمین نمین	هر کس نمین نمین نمین نمین	هر کس نمین نمین نمین نمین	هر کس نمین نمین نمین نمین
ناوک نمین نمین نمین نمین	هر کس نمین نمین نمین نمین	هر کس نمین نمین نمین نمین	هر کس نمین نمین نمین نمین
اگر که نمین نمین نمین نمین	هر کس نمین نمین نمین نمین	هر کس نمین نمین نمین نمین	هر کس نمین نمین نمین نمین
۱۸۳	هر کس نمین نمین نمین نمین	هر کس نمین نمین نمین نمین	هر کس نمین نمین نمین نمین

خجیر و زعفران سیر سبک کرین	زخم شکم گان خامه کو بی شکم کرین	دیکھا بد بکر گانکھ دھاتا نظر پڑا	کیا دین کی کہ سجدہ تھی قبلہ کو کرین
چمکاتی پی پانہ گادی چکوری سپک	ریوانی میں تری اسی طوق ملک کرین	سر سرتا سرتا سرتا پانہ سرتا	پانی چرائین زخم اگر ہم وضو کرین
شکل صبح چرخ چارم پر جاسکے	زرہ اگر شکاک یہ غور شنید کرین	ای سر دیکھی زعفران پر جین	رور کی تاک کے لب جو گنگو کرین
ساقی بلبل پی ہدیہ سیر یاربان ہر	شتر جابج میں تھی سو سب کرین	ہو تانہ میں ہر زخم دھاتا ہو دیند	جرع تانگی دین کہ رور کو رور کرین
ہیں کب کج بخت فرت تار سے	کیا سر جک کائین جودہ کو ہم کیا کرین	دیوانہ شکر سنگ کو تیرین ہم آ	جکھو ہلی ہی پری نہ تری اور بر کرین
۱۸۳	ہیں ناز نغزش مستانہ غرض سے	پانی سبے شربا اگر ہم وضو کرین	۱۸۲
دقنیں نی پر صبا دیکھ کر تی ہیں	باریان تبرینیا دیکھ کر تے ہیں	چاند سی نہ کو تری یاد کیا کر تی ہیں	شب مستاب میں فریاد کیا کر تی ہیں
دم ہم اک تہی بید اکھیا کر تی ہیں	روز نازہ شمع ایا دیکھ کر تی ہیں	نکرین کجہ ہجو نہ پوجین بے کو	عمر سفاک نہ بر باد کیا کر تے ہیں
رکھیں ساقی گل و طوط مسجید جل	لطف می پی پی بہ زباد کیا کر تی ہیں	کونیتے یاد کی ہر دم میں خیالی تصور	ہشترانی دہر باد کیا کر تے ہیں
تار دین عاشق تاسمیت سسرور دانا	ذکر قری ہنشین آرزو کیا کر تی ہیں	دل میں کرتی ہیں خیر کا تصور	نہیشہ میں پیوڑا دیکھ کر تی ہیں
کون آؤد کاشیہ میں شرمیں اپنے	سرم مالی ل بولا دیکھ کر تی ہیں	بدل دل کو ہمین پسند میں ہنسیاں	مخ جات قفس آد کیا کر تی ہیں
قد و زون پر جو عاشق تہی نہ اکی	سرخ سر پر ایزد کیا کر تے ہیں	ہر چیز کی دکھلا کر خیالی تصویر	رانا کو ہم نہ شاد کیا کر تے ہیں
۱۸۵	ہم میں اردو سے کی مانی ان ہر	ستند ہی جو کچھ شاد کیا کر تے ہیں	۱۱
منہدی گاتی میں ہم گندہ دانی ہیں	نور و شمع پیند کو نکھین گاتی ہیں	تیر آہ باز ضرور دل کی کھاتی ہیں	ساجی میں ابرو دیکھ کر گندی ہیں
یسوق بار کو غم دسی ناتھی ہیں	یہ سرت کو ماہ غم سی بانگر تھی ہیں	سرکے بدلی تہی ہم دھاتی ہیں	بہانسی گلی میں ہر گلی بانگر تھی ہیں
نسبت ہی تری نہ سوسا سیر دانت سے	غور شدہ ماہ کا لٹو پی وچا ہتی ہیں	ہر ہر دنگو یاد افخی زلف چان	ایزاد و غلی میں ہندی کیا ہتی ہیں
پہلے تول جلا یا ہر خاک میں پلایا	بر کا کی اگر اسپر سے خاک دانی ہیں	چیکے سنسلی ہر دم تہی کجی ہورہ	کس پیار کو کجی میں ہندی دانی ہیں
اک تیری نہ پوچھا اور کوئی فکر تک	خال سما ناول کیا پیر کالتی ہیں	گلشن میں کیا کراہو وہ عود کالت	خواری آج کو ہر ہر پیر کالتی ہیں
۱۸۶	وہ گئی کہ ہستی تانہ بڑی عری	ایشاں ہر دکر آفسو کالتی ہیں	۱۳
گستاخنگی باؤنک ہنسی نہ تکی باؤن	شمار اند کو ریر تی میں کچھ کرین	ہر گئی زلفش باکو عروس حسن کی باؤن	نڈک میں برگ گل سہی گس کرین
عوشانے میں شرم کچھ میں تنگی باؤن	ماندہ فاسد سر پہ میں تل سخن کی باؤن	دیکھ گئی خواب میں بھی آؤں میں کی باؤن	دور کیا اور نہ خورشید کی باؤن
پر کا ایک تہہ جرخ نگاہ کا	ہوں چوڑی میں شہر آشانی کی باؤن	کرتے جہان میں نہ خاسا کوئی نہیں	نہ ہوا تہہ کو نہ تیری سیر کی باؤن
تا کو زمانہ جسے چمک نہ گادیا	مرکز جہت میں کو ہم کافن کی باؤن	بعد جہی شمع سر پہ نہ کو ہی عشق	دھوک لگن میں پیہر شمع کی باؤن
نغزش بہت پرانوں دی ہا ستاقیا	ہو تی نہیں میں سر کچھ کرین	صورت نہیں اگر چہ شمع حصول میں	ہر گئی جہاں شمع میں شمع کی باؤن

[illegible]

گر کردن من منبطلانم آتش را بویان در دلم غم غم که بود پر دلمستی چو بدو در دلم زهر را که چو دلم غم غم	سوزان می افتد نفس سیر حسن را نیل که در دلم کلام خورشید را خشم می بینم که عاشق است در دلم کسی باقی می نماند زبانی را	عشق کاش خوشی و دلین و دل یکدیگر شش و کاندگی زمین را میت و سیر کند چو این بر کجا آب دانه آگ می آید در دلم را	بلبلین شش کس چو این حلقه را نقش با آتش کیمی خط بر کار کو بگردن تری و یکدیگر آینه رخسار کو دانه که برین غم غم آتش غم را
۱۹۲	خشم بکاش چو دلم غم غم	زنده نگار می آید شش بر دلم	۱۵
کمی غیر که غم غم که بود شیر آب و غم غم که بود سیر سیر سیر که بود شیر سیر سیر که بود	ای جان من که کز کز کز دلکی چو ناله چو ناله شب گداز می رفت چو ناله گر تو تو تو تو تو تو تو	اگر آن کرم خشم که بود سوز و آری که سوخت و سوخت کیمی سیر سیر که بود کستی سیر که سوخت و سوخت	نور تابان که در دلم نور سیر که سوخت و سوخت سیر سیر که سوخت و سوخت سیر سیر که سوخت و سوخت
۱۹۵	خشم بکاش چو دلم غم غم	زنده نگار می آید شش بر دلم	۱۶
خشم بکاش چو دلم غم غم خشم بکاش چو دلم غم غم خشم بکاش چو دلم غم غم خشم بکاش چو دلم غم غم	خشم بکاش چو دلم غم غم خشم بکاش چو دلم غم غم خشم بکاش چو دلم غم غم خشم بکاش چو دلم غم غم	خشم بکاش چو دلم غم غم خشم بکاش چو دلم غم غم خشم بکاش چو دلم غم غم خشم بکاش چو دلم غم غم	خشم بکاش چو دلم غم غم خشم بکاش چو دلم غم غم خشم بکاش چو دلم غم غم خشم بکاش چو دلم غم غم
۱۹۶	خشم بکاش چو دلم غم غم	زنده نگار می آید شش بر دلم	۱۷
خشم بکاش چو دلم غم غم خشم بکاش چو دلم غم غم خشم بکاش چو دلم غم غم خشم بکاش چو دلم غم غم	خشم بکاش چو دلم غم غم خشم بکاش چو دلم غم غم خشم بکاش چو دلم غم غم خشم بکاش چو دلم غم غم	خشم بکاش چو دلم غم غم خشم بکاش چو دلم غم غم خشم بکاش چو دلم غم غم خشم بکاش چو دلم غم غم	خشم بکاش چو دلم غم غم خشم بکاش چو دلم غم غم خشم بکاش چو دلم غم غم خشم بکاش چو دلم غم غم

مچھو کا غور نہ دیا اناں کم نہیں انجام نہ دیا اناں کم نہیں اندھ کر عشق بیل بیتا کا اثر مصلحت سے فتنہ نہ دیا مست کونیکہ فرستیں کونیکہ فتنہ	تو رنگ اناں کم نہیں خیزا نہ جان خندہ جام شراب کو خالی نہ دیا اناں کم نہیں مست نہ دیا اناں کم نہیں تو رنگ اناں کم نہیں	نہیں ہیں گرد و غبار کمال ایک بر صبح چو تھی شبنم سیکھنے فرہ جو داغ جو کا عالم کما دیا ایک گل نہ پھینکے لڑیاد آگے ایسی بات یہ تیر عشق کی فزادہ	دیکھیں گے روز حشر آفتاب کو حاضر ہو سید دل ہند کباب کو ایک شکر شکر شکر آفتاب کو غش کو گناہ میں کھنکھہ کے عطر کا گنج ہر بندہ چو تھی سچ آفتاب کو
۱۹۷	دم بین کا وہ دفتر عالم ہر کھلم چاندنی کے عداوتی کو سوخا کو چاندنی کے عداوتی کو سوخا کو چاندنی کے عداوتی کو سوخا کو	ایسی بات یہ تیر عشق کی فزادہ آفتاب جام نہ دیا اناں کم نہیں سرخ بندہ کو فرور داغ خون کی کپڑے خالی نہ دیا اناں کم نہیں نہیں ہیں گرد و غبار کمال	۱۱
۱۹۸	سنا خوشید کو اناں کم نہیں دوڑی کا فتنہ کو اناں کم نہیں شبنم کے عداوتی کو سوخا کو چاندنی کے عداوتی کو سوخا کو	سرخ بندہ کو فرور داغ خون کی کپڑے آفتاب جام نہ دیا اناں کم نہیں سرخ بندہ کو فرور داغ خون کی کپڑے خالی نہ دیا اناں کم نہیں نہیں ہیں گرد و غبار کمال	۱۲
۱۹۹	مگر کئی چہ بیا اوس بے خواہ کو جستجوئی یا دینا یا بیخ استیون نہیں خوشی کو سوخا کو نہیں خوشی کو سوخا کو	نہیں ہیں گرد و غبار کمال آفتاب جام نہ دیا اناں کم نہیں سرخ بندہ کو فرور داغ خون کی کپڑے خالی نہ دیا اناں کم نہیں نہیں ہیں گرد و غبار کمال	۱۳

دیکه تانین را نیک بر طبعم برهون خدا را بیاورد غنایم بر رخ مست	جانا سو طبعم بر او دل آگاهم هر کی آگهی کنی نه در کیم ماهم	هر غنعت نفس به کی می توانم او کی غرض با منی کنی بگوشی	شدم تو بر گشتن تو بر دوشم زنگ غنایم و خدایم که با گاهم
۲۰۰	غزل	۱۰	
دایم که در گنج تو کیم گاهای حرمم آه کاشد کلماتم بر دل بر دایم	بر هر صفا که در ملکین کافورم این گشتن میگیا پس بی غل طورم	شرفش بجان ناکمیل بوا نفس بر نماند نارنج سوزن کاشم	گل من به صفا قیام می انگورم بیل دوشم که گایا با به به خورم
چشم جانان کیم تو در دل جانان بیز قاش که کیم شرمند که در تعجب	صفت خود بر صفت تو بر خورم چشم من با غل کر که به صفت و کر	اگر خیال تمام کافور بر بنیادین حق کی گشتن نام من او کی حوت	بچه گورانی بنایا چو بی دورم سر بر قری که دیکم دار بر خورم
مهر و زکوة آسمانین کی استا تو راغ مهر و زکوة آسمانین کی استا تو راغ	اگر بگیتی تو اکثر خانه زبورم اگر بگیتی تو اکثر خانه زبورم	شرف کمال کی کیم اکثر کی یادش شرف کمال کی کیم اکثر کی یادش	بر جنت من به صفا اشتیاق حورم بر جنت من به صفا اشتیاق حورم
۲۰۱	غزل	۱۱	
هر کی خط شوق به تو کیم گاهای حرمم دیکه تانین را نیک بر طبعم برهون	هر کی گنج تو کیم گاهای حرمم دیکه تانین را نیک بر طبعم برهون	دایم که در گنج تو کیم گاهای حرمم دایم که در گنج تو کیم گاهای حرمم	دایم که در گنج تو کیم گاهای حرمم دایم که در گنج تو کیم گاهای حرمم
۲۰۲	غزل	۱۲	
ای هر وفا خسته که تو بر خیال من ای هر وفا خسته که تو بر خیال من	ای هر وفا خسته که تو بر خیال من ای هر وفا خسته که تو بر خیال من	ای هر وفا خسته که تو بر خیال من ای هر وفا خسته که تو بر خیال من	ای هر وفا خسته که تو بر خیال من ای هر وفا خسته که تو بر خیال من
۲۰۳	غزل	۱۳	
جایا ای که به تو از میری شوق من تو به تو به تو به تو به تو به تو	جایا ای که به تو از میری شوق من تو به تو به تو به تو به تو به تو	جایا ای که به تو از میری شوق من تو به تو به تو به تو به تو به تو	جایا ای که به تو از میری شوق من تو به تو به تو به تو به تو به تو

کسی سانه بزمی که هر شب که بیا نوبت رسیدن کاشن خورشید که بیا بر چاه قد بر عالمیت جبر بهم بیا کوتاه بون گلها که تو از بر خط بنیادینش شش است سوز که از کون نگار فانیه صید تو دیا او سوز برین کو که از شرم ز سر و دل که تو سوزی کس کو که سوزین بخت جان بول که از کون	ختم شکر کو بول جان دریا که بیا شور برق نای جان که بیا کس کو کمان خون که آواز کار غم که چای قاتی که از کون سوز و سوز	
۲۰۴	غزل	۱۲
جلایا ای که شوخ جویی تا تو سوز خیالی خنده زین من عشق دل پر از عین مردم خیالی زلف جلایا سوز عشق ای که آن شوخ ای سوز زلف که کون در کار غم چهار کون رخ جادین دوز محبت	جهنم جانتا به پیش از رنگ سوز کو جلایا ای که بلی نو ساری شمع سوز کو بشاید اینچه آنچه گنج ز پر زلف چرخ فانه جلایا که دوتا سوز کو وه دانا چون جلایا که دوتا سوز کو که افانوس رخ سوز سوز	دست ختم خندان در لایا چشم سوز بجایا دیتا به پر زلف که بیا کس کو پر پر از دهر هر که گل گاهی شمع موتی قاتی زین کس که سوز سوز که از کون جهان که سوز سوز جلایا سوزان صدر سوز سوز
۲۰۵	غزل	۱۳
فراق دوت میره که پایی گردن کو خجل سوز کل جیوه سوز سوز برین بل که شرمه تر سوز سوز سینه باله زخم دل جیوه سوز سوز شاد زنی که نفس پاکای سوز سوز سوز سوز سوز سوز سوز سوز و سوز سوز سوز سوز سوز سوز	فردن سوز	کس که سوز سوز سوز سوز سوز رو لایا شمع باران که سوز سوز وه دیوانه سوز سوز سوز سوز رقیب بخت جهان که سوز
۲۰۶	غزل	۱۵
دل ناچوس خورشید حیاتی همان کو بجایا که سوز سوز سوز سوز بر کمالی که سوز سوز سوز سوز صیدین سوز سوز سوز سوز سوز	بیت که سوز	چرخ دوزخ حال سوز سوز سوز کس که سوز سوز سوز سوز سوز سوز سوز سوز سوز سوز سوز سوز سوز سوز سوز سوز سوز

بهر که جهان بین که گشته بین نزد که قتل می جوید و بین تری که کار کار دل بد زهرانی	کیا بنام سیرین سبک بر سلمان کو سر زنده دو کار کی که گشته بران کو که هستی نیستی قتل لا اکی نه خندان کو	مبارا را شیرین می بین از این یکی بهر که با دو جهان سیرین کو و دنیا بر که گشته نیستی نه ششم زرد و کار	۲۰۷
بهر که که زنده گشته با نوح کرمان کو نقد مدلی تیغ ای سار که گشته نیکو زبان کو که گشته با نوح کرمان کو	زندان کو که با نوح کرمان کو کفن تیغ ای سار که گشته نیکو زبان کو که گشته با نوح کرمان کو	از عشق که گشته نوح کرمان کو نیاید که دل جان که گشته نیکو جنازه که گشته نوح کرمان کو	۲۰۸
نهار خوشی که گشته نوح کرمان کو بهر که که زنده گشته نوح کرمان کو کسی که گشته نوح کرمان کو	نهار خوشی که گشته نوح کرمان کو بهر که که زنده گشته نوح کرمان کو کسی که گشته نوح کرمان کو	از عشق که گشته نوح کرمان کو نیاید که دل جان که گشته نیکو جنازه که گشته نوح کرمان کو	۲۰۹
بهر که که زنده گشته نوح کرمان کو نقد مدلی تیغ ای سار که گشته نیکو زبان کو که گشته با نوح کرمان کو	زندان کو که با نوح کرمان کو کفن تیغ ای سار که گشته نیکو زبان کو که گشته با نوح کرمان کو	از عشق که گشته نوح کرمان کو نیاید که دل جان که گشته نیکو جنازه که گشته نوح کرمان کو	۲۱۰
بهر که که زنده گشته نوح کرمان کو نقد مدلی تیغ ای سار که گشته نیکو زبان کو که گشته با نوح کرمان کو	زندان کو که با نوح کرمان کو کفن تیغ ای سار که گشته نیکو زبان کو که گشته با نوح کرمان کو	از عشق که گشته نوح کرمان کو نیاید که دل جان که گشته نیکو جنازه که گشته نوح کرمان کو	۲۱۱

<p>۲۱۱</p> <p>جرت افزا خدو بر گشت آئینه ای کند چا چیتی بر شست آئینه سوز آئینه شیرین چیده شوگر کوی ای کند رکاکل رخسار کا دیوانه ساده سوز چیکه آئینه کو چو بربک ساده سوز چو عکس پر آئینه یار کی آئینه زانو کی نمی خوشکار</p>	<p>۲۱۲</p> <p>لشش ل کی هرگی اگر زفته زفته سوز قدردان پشت زفته زفته دین تنگ بر یه ندشام کلی پنسه کی سنی ام گیسوین اگر هری اندل دین تاثیر آخر هوا آگ چکان یه سوز چکر سے</p>	<p>۲۱۳</p> <p>کوکلی عکس کوئی دم جم عین جان با دیکون شل قبا ئی تن عریان سر شوخ چشمی کی قیونو کی عین حکله پر دلی فی آخر کو جیالی دم تخته کو بر یه بخت سیلانی جگه</p>	<p>۱۹</p> <p>تو اسکو کی گیسو شکین سر یون بر سر نام کو جو جیت کاه او سانی گفهام پاداره کفرنگ جینج بوار بر کو جیت بوی تنگ</p>	<p>۲۰</p> <p>ای کمان بر و نه کی تصویر شست آئینه او ش سیدی تنگی تصویر شست آئینه آی آئینه سوز دیر آئینه کی گری عکس آئینه یه تصویر بر کوی آئینه عین کو جو عین تصویر بر کس ماه عین آئینه بیکر دیکتا شوخ عکس دو آئین شکل بیا او گوی</p>	<p>۲۱</p> <p>هوا انداز جگر رفته رفته پوری طحل بر یاز سر رفته رفته بڑی جیتی بر یه بر شست بر شتی جگر آب جو چشم تر بهت سوتی حجه دوشو قالی عین میان ککله عین کیتی عین باغ جهان</p>	<p>۲۲</p> <p>مسی شش بر شست رفته رفته مگر عین جان بر نگین عرو ساجین راف خوشه بر تر تاسی زان شب رج یه بر زلف سیاه چهره بگل ساج خواب عین بگل لائی عین باران سر سر کمر اگر ام لپٹ کر سوتی</p>
--	---	--	---	--	--	---

کچھ ہمارے رنگیں نہیں ہیں	مشر فروں ہیکہ یکہ گستان ہے	آویست کی نہیں ہیں آفرین	حیف کوئی نہیں اس عہدین
۲۱۳	غزل	۱۱	۱۱
رنگیا با جبریں سہ صباں ہے کعبہ دیر تری نام ہی آباد ہے صبح کو تری خاک نہیں ہے تھی آہ صورت دیدہ تصویر ہے سدا دیر خانہ ویران ہو چکے گدگدیں چہرے	نہ لائق گرن بار نہ زندان ہے رنگیا ایک بار دل ویران باقی ہر پیر میں رہتے ہستی دین کا کہ کئی تن میں فقط دیدہ چلن کا روح جنت کو گئی تو تن یہاں ہے	جی میں کچھ مجھ پر مہر نہا تو ہے پیر یزوں پر نہ مارا کیوں کچھ شہرک بھینڈتے تھے اکوہی تھا ماہ و شام سوئی ابو قاتل کیا وہل گیسو نہیں ہے چوڑا گیسو	کہ نہ رہنے پر نہ تارے صباں ہے ہی اچھی صبح ملے تم غریبان ہے نہیں جگمگ کر جو عالم کمان ہے او خیر جو کوئی اسی شب جہان ہے رنگیا ہر شہر غریب پریشان ہے
۲۱۵	غزل	۱۱	۱۱
آزاد سروسی قد بالا کی سنے رواں کچھ لگندہ دون پات ہے ہر گل کا کچھ غلامین خیال عاشق چھری فلک پہ نہ مستحق نہ کہہ نور شمع بجلی کی ضرور	اسفل نزل سو پست ہو اعلیٰ کی سنے خیر تھی جہاں دریا کے سنے گلزار پر کھلائی مچو کی سنے ہو پست تو قاتل جہاں کی سنے ہر خیز کوہ طور پر موی کی سنے	انہر احوال کرتی ہیں لاکھ سنے دل کو خیال کر کے محسوس ہر دم شاہی حیرت میں ہن جہاں کی سنے آئینہ پر ہر کاشن فردوس ہر دم آہو تہہ کلاؤں پکارتی تھی تیرے سنے	میں ہر نزل سے عالم بالا کی سنے بہریر جام بادہ ہر دنیا کی سنے صیاد و دام و دانہ و خفا کی سنے سنبھل نہ رہتے رو کی سنے یاد دہی میں تیرا لاکھ سنے
۲۱۶	غزل	۶	۶
اپنی پر شمع ہو بار بار تھی چشم شہدائی تری زلف دو تھی بعد ہو چہرہ جانا کی مقابل تھی خون کی جھریں تیا ہو تو غم تھا تھی غفلت قلب ز یاد تیرے تھی نہل مری جی شالی نہ تیرے تھی پاؤں تیرے گرجے ہو کر تھی کیا بیاں تیرا اعلیٰ کو میں تھی	انگلی دو دیدار خدا سے تھی سنا ہو گا باد کھلا سے تھی چاند نہ او کی ملائی گت تھی کہ وہاں تیرے ہیں ہمارے غذا سے تھی ہر صبح تیرے کربت کو خدا سے تھی وعدہ عمل جو تھا ہر جہاں سے تھی تیرے کچھ تسلیم و رضا سے تھی سیرت کی محبوب خدا سے تھی	جہاں گیارہ تھے حسن ایسے گیارہ تھی تو ہر اک فعل علی کا ہر رزاق تھی بعد تھی کہ کیا ہو جو فنا واری کا شوق کی موت میں ہر خط گلچین تھی تو تیرے رونا کی ہی عجیب تھی شیرینی شہد کی تیرے میں تھی رو برو تیرے ہر اہل عالم تھی دستگیری جو تیرے کی ہر کو تھی	خیر ہر زلف دو قادر و تاسو تھی آؤں ان سگ پہنچتا ہوں تاسو تھی تو کچھ شمشیر جفا سے تھی صحنہ راجہ میں جانا ہو صبا سے تھی شاہکیہ میں پہنچتا ہوں تاسو تھی راگ لاجی کلاہو رنگ جفا سے تھی علم خالق میں تیرے تھوڑے تاسو تھی اوستی میں تیرے دعا و عرش جفا سے تھی
۲۱۷	غزل	۱۰	۱۰
رنگیں گار جیل میں نہیں غم فلک ہے رنگیں گار جیل میں نہیں غم فلک ہے	رنگیں گار جیل میں نہیں غم فلک ہے رنگیں گار جیل میں نہیں غم فلک ہے	رنگیں گار جیل میں نہیں غم فلک ہے رنگیں گار جیل میں نہیں غم فلک ہے	رنگیں گار جیل میں نہیں غم فلک ہے رنگیں گار جیل میں نہیں غم فلک ہے

<p>درم حدیث است ای کجایا می رسد که در حدیث تو کیم هر تو در حرم هر تو کیم هر تو کیم ارکان بین به دو کسین تر راه در حدیث ترقیش پادشاه و سر راه می آید</p>	<p>تری در کار و تفریح و بازی و بازی هر تو جوید صفت است هر تو کیم نیز غرض هر چه نه جام که تو می جام جوید شریک شدیدی که تو می جام</p>	<p>تر غفلت و غفلت و غفلت و غفلت عجب کجایا می رسد که در حدیث خود عشق هر تو نام و نام و نام و شریک شدیدی که تو می جام</p>	<p>۲۱۸</p>
<p>مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی این جهان کو بهی مهر و چاندی مهر و چاندی خبر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی تو که مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی ای که مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی آینه و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی</p>	<p>اصل کی نفق هر کار و رالی مهر و چاندی بدر مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی اتنی مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی کرنی مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی کر خا چینه نازک مهر و چاندی مهر و چاندی کر منی مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی</p>	<p>اگر که مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی ای که مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی نار سالی مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی شیخ سنی مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی بهر مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی تو مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی</p>	<p>۲۱۹</p>
<p>مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی این جهان کو بهی مهر و چاندی مهر و چاندی خبر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی تو که مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی ای که مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی آینه و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی</p>	<p>جان مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی سخت مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی مین مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی تشنه مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی لن مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی تیر مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی حرف مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی</p>	<p>هم که مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی کسی مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی تری مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی اپنی مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی اپنی مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی ارمن مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی</p>	<p>۲۲۰</p>
<p>مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی این جهان کو بهی مهر و چاندی مهر و چاندی خبر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی تو که مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی ای که مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی آینه و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی</p>	<p>اصل مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی تری مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی آب مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی ات مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی</p>	<p>تین مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی خاک مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی او مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی و مهر و چاندی مهر و چاندی مهر و چاندی</p>	<p>۲۲۱</p>

[illegible]

۲۲۳	۱۳	۱۲	۲۲۵
مجان و شوق سی پر یاد نہ ہوا ہو	دہم کل جا کر راز نہ افشا ہو	سجرت سے دہرے چھپا کر گیا ہو	دہم کل جا کر راز نہ افشا ہو
سیرت مرکز نامہ دول زار ہوا	مہوخل سہم تو عالم تو بالا ہو	وہی تن ہو نہیں لکھو نہ دہرے	مہوخل سہم تو عالم تو بالا ہو
میں گزرا ہوں نہ ہوں ان کی	یار آغوش میں ہو جام میں صبا ہو	ہی ہو کہ یہ تو کو قربے نہ لگا ہو	یار آغوش میں ہو جام میں صبا ہو
رنگ کی تھی وہین بیک چاہوں ہوا	آئینہ میں تری کسک ہی جا ہو	راز نہ نامہ محبت چھپاؤں دل میں	آئینہ میں تری کسک ہی جا ہو
کشتہ دردم دینا کی ہی ل میں ہوا	گر گئی قتل ہی ہو کو نہ افشا ہو	چال و چل کہ صنم اکہین چینی ہو	گر گئی قتل ہی ہو کو نہ افشا ہو
ریتا تیری دگر نہ کیا عجب	دل پرانے اگر عقد نہ ہوا ہو	بھجے جو کام ہو عالم آری عجز	دل پرانے اگر عقد نہ ہوا ہو
جو جڑی ہاتھ میں کون ہو صفا ہو	وہ جو کھانا وہ نہ شک یہ صفا ہو	یاد میں جہ تبسم جو نہ ای غرض	وہ جو کھانا وہ نہ شک یہ صفا ہو
۲۲۵	۱۲	۱۱	۲۲۶
چاہوں دل اس کا جو صدم ہو عفتا ہو	دہم کل جا کر راز نہ افشا ہو	شع و کیوں نہ افشا ہو	دہم کل جا کر راز نہ افشا ہو
دفعہ سوزاں کس کو نہ ہوا	خاصہ برق کا کافر میں پیدا ہو	تیرے ہی کا تصدق جو نہ ہوا	خاصہ برق کا کافر میں پیدا ہو
طوطی کا وہ کہ نہیں کہی پردہ میں	میں نے بنام نہ ہوں تو ہی نہ ہوا ہو	وہم ہی دل ہمارے حالت تیرے	میں نے بنام نہ ہوں تو ہی نہ ہوا ہو
مردہ دل ہوں کہ نہ نام کرین نہ دل	جنش لب بھلی عجز سیجا ہو	طوق و زنجیر کی ہو صبا ای طبل	جنش لب بھلی عجز سیجا ہو
ہو زبان تلک کہ جو عجز زبان	دہم دار نہ ہوں ہی گویا ہو	ایک کہ میں تو میں ہی گویا ہو	دہم دار نہ ہوں ہی گویا ہو
گنج غاروں ہی جو نہ آئی تو نہ ہوں	کوئی دینا میں آؤ نہ دینا ہو	راہ کہ میں جو نہ ہوں تو نہ ہوں	کوئی دینا میں آؤ نہ دینا ہو
۲۲۶	۱۱	۱۰	۲۲۷
شہر تیری مری سخنوری کے	ہندہ میں ہی طرز فارسی کے	کیوں ذکر وصال سو خواہو	ہندہ میں ہی طرز فارسی کے
اندہ سے تراکت لب یار	بخالی پڑی جو میکشی کے	شکار نہ کروں میں لب گوہر	بخالی پڑی جو میکشی کے
ہو دینہ مہر شہنشاہ	حالت جو دکھاؤں میکشی کے	جب موت کی طرح نہ آئے	حالت جو دکھاؤں میکشی کے
خاموش ہو شمع روتی روتی	تقریر کروں جو خاموشی کے	ای موت عذاب سے پڑا یا	تقریر کروں جو خاموشی کے
بلبل کیا اسیر گلزارم	صیاد نے خوب مصفی کے	دیکھا جو وہ رشک ماہ کھانا	صیاد نے خوب مصفی کے
پہنچے بزرگ نہ تار نہ	کیا بخت سیہ کو تیرے کے	دو رخ کے طرح جلعین نہ زار	کیا بخت سیہ کو تیرے کے
نالہ کیسے چپکے روئے	کیا کیا غم باری کی خوشی کے	خون کی چھپے ہوں وہ دھندلے	کیا کیا غم باری کی خوشی کے

۲۲۷	ای تویش خداوت احد ہیں	شکر کو کمالی ہو دئی کے	۹
گر ہونہ خفا تو کہدوں جی کے	اسدم تمہیں یاد ہے کسی کے	جو سامنی ہو کئی اوی کے	منہ دیکھی ہے بات آرسے کے
ہو مین کا کہی نہ بار بھنا	برہی جو پڑی تری پڑی کے	گلگیر نہ کاٹ کر سر شمع	پردانے سے شب کٹی جلی کے
بیتج مین ہی سوزا نہ تار	خاطر نہ شک کر کے کے	آیا شب سر میں دہ جواوش	چاؤر ہوئی گرد جہندنی کے
صیا کہی تو فرج کر ڈال	مڑ جائیکے باز کیا پیری کے	آئینہ برق مین سپے لازم	تقویر کہنے ترے مہنی کے
۲۲۸	ترتیب کین کی دفع ای عرش	بہنی دیوان مین نی کے	۱۴
عم مین عہد شباب جاسم ہے	آسمان خاک مین ملا تا ہے	کون گل ہر سیر آتا ہے	باغ پولا نہیں سماتا ہے
عرش پر ہی عبا رہا تا ہے	دل جو دشت مین خاک ڈالتا ہے	جان دیتا ہے سبزہ خطا ہے	خضر ہر روز ہر کہتا ہے
تیغ قاتل جو ہو کئی بی آب	زخم پانے مگر چراتا ہے	زندہ مرے ہیں مرد جھپٹا ہے	جبہ ہر شک سچ کا تا ہے
سورتم وصل ہے شکر ہے	سوت آتی ہے بار جاتا ہے	اوجی پڑے ہی جیب کوئی توار	دہن زخم مسکراتا ہے
خون شاق کا ارشما بڑا	بے سبب ہے ہاں کہتا ہے	حکیر سنگ ہو جہاں پانے	وہ دیوان جھکو آتا ہے
تو جگل ہو تو مین بھی شبنم ہون	جھی ہنسنا ترا دلاتا ہے	خوش ہر مرنے سی ہون لاکھ	گر مین ہی نہیں سماتا ہے
لاہ کوہ سے ہوا ناہت	خون فرما د جو شں کہتا ہے	لاکھ تقلید کیجیے ای عرش	پر کب انداز میر آتا ہے
۲۲۹	غزل	شیر	۱۳
ہر نظارہ چشم تباں ہے	نکہ شل رگ سنگ گران ہے	شریک رنج و رحمت ہوئی ہے	خدا فوس ہو تو بیت نامہ بان ہے
گل داغ جنوں کھلا مین کوہنکر	کہیں جنت کو بھی و خزان ہے	بہار داغ حسرت دیکتا ہے	مراد لبلی باغ جہاں ہے
دلا کیا شکوہ دیدار تباں کا	خدا ہی اپنی آکھوں نہاں ہے	جواب کا دیو کی ہم ہی دیکھا	ہو کہ منہ مین ہی خریاں ہے
بر مین دیکر سے مین خدا یا	مگر ناقوس آواز تباں ہے	کیا ہے سبک نظرہ گلون کا	رگ گل اب نگاہ باغبان ہے
تنو چرخ سے جز داغ خورشید	خیال خام اسید گرمان ہے	جفا سے انکی کوٹو رہا کما ہون	بجہ ہر دیک بیت گلن ہے
ہو ای پان ل حوس و طبع سے	مر اسینہ جا کا آشتیاں ہے	غم یاران رفته مین اوڑا خاک	اسکیو جان گرد کاروان ہے
۲۳۰	مردہ نقش پاک مین عرش	زمین شعر رشک آسمان ہے	۱۳
ہر اک شب فانی کر جان جان ہے	دوستانہ اپنی دہستان ہے	تری او گلی ہو شل شمع روشن	انگوٹہ پر گان شمع دان ہے
خوشی نال ہو جنتی دوجی ہے	اگر ہے سکندر بادبان ہے	خوشی ہون طوق منت کا جھکر	جو بہر قتل گردن پرتان ہے
نہتا ہی جی اہان شک	شیر کیسوی غیر فشان ہے	رہا کر تھی نالان بیل روح	بہار عمر ہی شاہ خزان ہے

گمان گن گلی کا ہوتا ہو جان کو	ترا دیوانہ ایسا بے زبان ہے	پہنچے خواہ وہ رہتا	مرا سر غبار کا رواں ہے
دہن پر اٹھ کر غیب	تیا اور کجاو ہی اسکان ہے	بزرگ گل ستاری گل بہرین	شہ نصیل آسان ہی گلستان ہے
شفایا با جھکا ہوا چرخ	سیاحتی تیری تخت را گمان ہے	یہ نہ بدین بخور و حیران ہوا	نکلے تصویر کا مجھ گمان ہے
۲۳۱	نکلے بہن در مضمون جمائی ہوا	مگر دریا می طبع رواں ہے	۱۰
ترا بیا راب ناتوان ہے	کز تین جان ہی بار گران ہے	ز بس ہر خوش داغ و بگر گرا	سندھ و رچھلی تو امان ہے
گر ادیکا تیر کز نوسن عمر	ہوئی تالفس کی گر غسان ہے	ورق بین رشک اوراق گلستان	مرا دیوان بزرگ بوستان ہے
خبردار کی بیجا پیج سر	مری باز رہن تختہ دکان ہے	رقم کرا جو ہون وصف ہر	زبان مار خانہ کی زبان ہے
نہ پروانی کو تباہی خلاش	یکوئی دم کا تیرا میہمان ہے	چراغ داغ دل کو با پیہ خواش	مری گھر میں یہاں ہون کا دیوان ہے
ادھون دنیا سوچو دیوانہ کیوں	نفس نند زنجیر گران ہے	سنا ہوا مریو دیکھا نہیں سن	مری زدیغ فقاہرہ دان ہے
۲۳۲	غزل	۱۲	
رستا ہر داغ و ہر تپ تپ سین	بیل تپو میا تپو دل چپ سین	اک شہو کو درسی جھکے ہو ہون	کا فونہ بزرگ میری کفن سین
جالتا ہر سو عشق تباہ بول	آتش بیاں نگہ ی سپرین	ہم پہاں ز عشق سو کو پوچھو تین	اگر زبان یار ہادی دین سین
کیا آتی ہے کوہ کپتیسو یار	بر طرکی کو گت شک فتن سین	اغلب عشق سر جو تپو تین	اک سر خوش خرام کی دھچک سین
اگے آئو نہ دل تپم بھر یار	امید صل میر کی رنج و حزن سین	میر غنا ہون ہی کوئی جام می یار	حصہ لونی کا بچا اکب سین
رسوایاں بہت ہوئیں ہی ہوئیں	چو چاہا کہ عشق کا ہر دور تین	جاتی ہو جان ہی عجیب غیب تین	اک سنگدل کی ہا دل کو کھین سین
کیونکر نشان و دل کو گلزار تیار	سرخ نہیں رہا ہی گل سپرین	گرا ہون چاہے کہ میں سر کو خواب	تپت تپت تپو نہا کسی چاہ و فتن سین
بیل ہر خورہ زہر گریبان دیدہ گل	دیوانہ اوس کے کاکر گل چپ تین	ہم جاتی ہون یا کہ مجھ ہی بل تین	ای عشق جو کہ لطف ہوا عشق تین
۲۳۳	غزل	۱۲	
دل آئینہ ہر چہ کس رو ہے	یہ نہیں تپو تپو تپو تپو تپو	اگر گل تو جان بیل ہی تو ہے	تو ہر رنگ میں زنگہ بو میں تو ہے
رنگ لاشکات ہست ہر تر ہے	تیمم ہی کر تو حکم و فتن ہے	بجائے ترانی ہر خاموش تپو تپو	جواو نہ جاو پرہ تو پھر گفتگو کر
تری زلف پر خیم کا دیوانہ ہون	زنجیر با پیہ نہ طوق گلو ہے	نقد میں برو کیو جو کر گیا ہون	بس مرگ کو میری سو برو ہے
اگر جان صلیک ہر دامن گل	نہ پیوند کی جانہ کار نو ہے	ترو نہ کو دیکھو تپو سناہ سون	یہی ہست دل ہی آرزو ہے
میں ہر لاکھ سو چو ہر پوڑا ہون	نہی چھی ساقی نہ چاہا سون	خبر کیا چھوڑا ہی مار قاتل	قیای بدن کو بھٹی شوق اتو
نہا ہر خورہ زہر گریبان دیدہ گل	سیر آتش شیریں ہر تپو تپو	ترو جہہ سو ہر دل عرش روشن	جودہ صلیق تو خورہ شید تو

<p>سرمه یاسین بر آفرین گنبد است گردش لایم مثل گردش پیمان است حوض بر صفا و برون امیر خود است خنده دندان کا تلوار کا دندان است ناله یاسین بر گوش گل افشان است باغ حنیت بین بخت و حرمین پیمان است فتیت یوسف صمد پس ترا بستان است</p>	<p>سرمه یاسین بر آفرین گنبد است گردش لایم مثل گردش پیمان است حوض بر صفا و برون امیر خود است خنده دندان کا تلوار کا دندان است ناله یاسین بر گوش گل افشان است باغ حنیت بین بخت و حرمین پیمان است فتیت یوسف صمد پس ترا بستان است</p>	<p>سرمه یاسین بر آفرین گنبد است گردش لایم مثل گردش پیمان است حوض بر صفا و برون امیر خود است خنده دندان کا تلوار کا دندان است ناله یاسین بر گوش گل افشان است باغ حنیت بین بخت و حرمین پیمان است فتیت یوسف صمد پس ترا بستان است</p>	<p>سرمه یاسین بر آفرین گنبد است گردش لایم مثل گردش پیمان است حوض بر صفا و برون امیر خود است خنده دندان کا تلوار کا دندان است ناله یاسین بر گوش گل افشان است باغ حنیت بین بخت و حرمین پیمان است فتیت یوسف صمد پس ترا بستان است</p>
<p>۲۳۵ اکبر کتی به چشمت به شکو است سکیده به چشم یار نام خانده اکبر بوسه بر خفا هم به بوسه لازم است کرویکه سیر خاند دل کرسیده گور فافوس یازم جانانین است بر سر و صفا و گلان کر خیکه مانده مرد و لایسا نام بر درین سیر است</p>	<p>۲۳۵ اکبر کتی به چشمت به شکو است سکیده به چشم یار نام خانده اکبر بوسه بر خفا هم به بوسه لازم است کرویکه سیر خاند دل کرسیده گور فافوس یازم جانانین است بر سر و صفا و گلان کر خیکه مانده مرد و لایسا نام بر درین سیر است</p>	<p>۲۳۵ اکبر کتی به چشمت به شکو است سکیده به چشم یار نام خانده اکبر بوسه بر خفا هم به بوسه لازم است کرویکه سیر خاند دل کرسیده گور فافوس یازم جانانین است بر سر و صفا و گلان کر خیکه مانده مرد و لایسا نام بر درین سیر است</p>	<p>۲۳۵ اکبر کتی به چشمت به شکو است سکیده به چشم یار نام خانده اکبر بوسه بر خفا هم به بوسه لازم است کرویکه سیر خاند دل کرسیده گور فافوس یازم جانانین است بر سر و صفا و گلان کر خیکه مانده مرد و لایسا نام بر درین سیر است</p>
<p>۲۳۶ صبح و شورش خورشید نخل و آله شیر و کریمین گری نظرب کریمه شیر و شورش فافوس آفرینش بین سنگ گمر گیسو چیا گمر سنگ و شفت زرد تپایی نه آتی هر خزان کی دریا ماه بین سنگ گمر بین گیسو چرخان آتش پادشاه سر شکر و درین لعل گرم از یکم دره مهر تو قلب شاق</p>	<p>۲۳۶ صبح و شورش خورشید نخل و آله شیر و کریمین گری نظرب کریمه شیر و شورش فافوس آفرینش بین سنگ گمر گیسو چیا گمر سنگ و شفت زرد تپایی نه آتی هر خزان کی دریا ماه بین سنگ گمر بین گیسو چرخان آتش پادشاه سر شکر و درین لعل گرم از یکم دره مهر تو قلب شاق</p>	<p>۲۳۶ صبح و شورش خورشید نخل و آله شیر و کریمین گری نظرب کریمه شیر و شورش فافوس آفرینش بین سنگ گمر گیسو چیا گمر سنگ و شفت زرد تپایی نه آتی هر خزان کی دریا ماه بین سنگ گمر بین گیسو چرخان آتش پادشاه سر شکر و درین لعل گرم از یکم دره مهر تو قلب شاق</p>	<p>۲۳۶ صبح و شورش خورشید نخل و آله شیر و کریمین گری نظرب کریمه شیر و شورش فافوس آفرینش بین سنگ گمر گیسو چیا گمر سنگ و شفت زرد تپایی نه آتی هر خزان کی دریا ماه بین سنگ گمر بین گیسو چرخان آتش پادشاه سر شکر و درین لعل گرم از یکم دره مهر تو قلب شاق</p>

۲۴۰	عرش و عرش قیام و عرش قیامت ارباب و ارباب و ارباب و ارباب ارباب و ارباب و ارباب و ارباب ارباب و ارباب و ارباب و ارباب	شیر و شیر و شیر و شیر شیر و شیر و شیر و شیر شیر و شیر و شیر و شیر شیر و شیر و شیر و شیر	۹
۲۴۱	سپید و سپید و سپید و سپید سپید و سپید و سپید و سپید سپید و سپید و سپید و سپید سپید و سپید و سپید و سپید	توت و توت و توت و توت توت و توت و توت و توت توت و توت و توت و توت توت و توت و توت و توت	۱۵
۲۴۲	دور و دور و دور و دور دور و دور و دور و دور دور و دور و دور و دور دور و دور و دور و دور	مرشد و مرشد و مرشد و مرشد مرشد و مرشد و مرشد و مرشد مرشد و مرشد و مرشد و مرشد مرشد و مرشد و مرشد و مرشد	۱۶
۲۴۳	اینا و اینه و اینه و اینه اینا و اینه و اینه و اینه اینا و اینه و اینه و اینه اینا و اینه و اینه و اینه	پیر و پیر و پیر و پیر پیر و پیر و پیر و پیر پیر و پیر و پیر و پیر پیر و پیر و پیر و پیر	۱۷
۲۴۴	خاک و خاک و خاک و خاک خاک و خاک و خاک و خاک خاک و خاک و خاک و خاک خاک و خاک و خاک و خاک	گل و گل و گل و گل گل و گل و گل و گل گل و گل و گل و گل گل و گل و گل و گل	۱۸
۲۴۵	آتش و آتش و آتش و آتش آتش و آتش و آتش و آتش آتش و آتش و آتش و آتش آتش و آتش و آتش و آتش	آب و آب و آب و آب آب و آب و آب و آب آب و آب و آب و آب آب و آب و آب و آب	۱۹
۲۴۶	سبز و سبز و سبز و سبز سبز و سبز و سبز و سبز سبز و سبز و سبز و سبز سبز و سبز و سبز و سبز	سرخ و سرخ و سرخ و سرخ سرخ و سرخ و سرخ و سرخ سرخ و سرخ و سرخ و سرخ سرخ و سرخ و سرخ و سرخ	۲۰
۲۴۷	نار و نار و نار و نار نار و نار و نار و نار نار و نار و نار و نار نار و نار و نار و نار	آب و آب و آب و آب آب و آب و آب و آب آب و آب و آب و آب آب و آب و آب و آب	۲۱
۲۴۸	گل و گل و گل و گل گل و گل و گل و گل گل و گل و گل و گل گل و گل و گل و گل	گل و گل و گل و گل گل و گل و گل و گل گل و گل و گل و گل گل و گل و گل و گل	۲۲
۲۴۹	گل و گل و گل و گل گل و گل و گل و گل گل و گل و گل و گل گل و گل و گل و گل	گل و گل و گل و گل گل و گل و گل و گل گل و گل و گل و گل گل و گل و گل و گل	۲۳
۲۵۰	گل و گل و گل و گل گل و گل و گل و گل گل و گل و گل و گل گل و گل و گل و گل	گل و گل و گل و گل گل و گل و گل و گل گل و گل و گل و گل گل و گل و گل و گل	۲۴

آتش و دینار کوبی کردنی کرد باز نگردد سگ کا جفا سے اگر دل بہت کھینچی گی زلف دراز	ساتھ اگر دیدہ تر جانیں گے جان ہم اپنی گدڑ جانیں گے بال تری تا کبر جانیں گے	ہم جو مکان میں تری آئیں گے دیکھو والی ہیں تری زلف گے ہمیں وہ جری ہو تو علم تنہا	غیر بین کیا او کو پدر جانیں گے ہم نہ کبھی ہا نہیں سوڑ جانیں گے سرکھت و سیدہ سیر جانیں گے
۲۴۴۰	قتل نہ کر عشق کو تو خون سے	دست نگارین تر بہر جانیں گے	۹
آپکے ہر سینہ میں تیرا خدا کی ہے جان تیرا ہی تیرا بیو ناکار ہے راغ کما ہی ہر تیرا زلف کی موٹی ہے خاکساری کو صفا تیرے نظر سے	لوگ سردی ڈالتی ہیں تشا کو کوئی سمجھا رہی لگو خدا کی ہے شک نہ سہا سہا میں ملتا دو کو خاک میں تیرا ہی آئینہ جلا کو	اک اور کار کا تیرا خدا کو ہے ایک دن برباد ہو گا جسم کو باد تو جو میرا ستوان کما نہیں دوانہ کیچ جانے ہو پیغام تو دیتا نہیں	زندگانی سوت جہاں خاک ہے خاک لڑنا کھیل ہو باد صبا کو ہے اگر گمان ستاد ہو جا کو ہے ای صدمہ دیتی ہیں پیغمبر خدا کی ہے
۲۴۵	سردی نظر کر شمع کو رنج شری	تو تیرا ہی ہیں تیرا تو کیا کر ہے	۱۱
بحر سہمی ہو عدل تیرا کیا ہے لبیک ہوں جا رہے تیرے ہر اکو خراں عالم کی رہی تو نہیں سیر ہے میں کرنا ہو سکندرنہ پو دل کو رنگ سے جان جانیکو تو درود ہی کم ہو گا	نابک روٹکا اگر کشتا کیا ہے میرا ہوتا ہے تیرا کیا ہے دو کیا ہے غمی کما تو میں خوش تھا کو آئینہ دکھا کر غم دنا کیا ہے نصہ کیا کر تیرا ہو در دلا کو کیا ہے	باند تیرا ہو غم و غم خدا کی ہے ماں راقوساں تیرا نہیں تھا کو خیر عورت میں بونہاں جا کو دیکر کینچ لانا سوت نگین کو خدا کی ہے جان نہی تو میں لکھ کر ہو بار کو	ای صدمہ تیرا کیا دوزخا کیا ہے برہمن کیا بت ہی دیتی خدا کی ہے تخت تابوت ایک ہوتا دگدگ کیا ہے کاہ کا رہے بیان ہو کر کیا کیا ہے اشنا لاتی ہیں تیرا خدا کو کیا ہے
۲۴۶	عرش کی جبرک بھی عرفی ہو گیا	راہنہ دنیا تو جبرک کیا ہے	۱۵
دولت منظور ہو وقت کدراک ہے نار دل ہو صا صو نہ سمجھ کر تو گوزبان بندہ ہو پرچہ یار کا دینا آتش غم ہو ہر روز جلا کر تار ہونا دل رانہ میں سب لڑکچا افشا ہر گالی کی برباد میں بی با شیخ ہو کا ہرچہ نہ ہرچہ عرض	وہ ہی دولا ہو جو یہی جبرک ہے دور شریف یہ ہو کر کی ہے ہر گلیہر گرگاہ ہو پناہ ہے بخت گشتہ کما خوشید کر کوک ہے اگر کلاں کندی ہو کہ شک شریک ہے سوجنیل ہو اگر مارا تو گل غور ہے رہ نہ سہا میں دواست جلا ہے	روشن جلیا غریب فرقت یہ ہوئی دہم میں ہو گی رہ مکان میں تیرا ہے راج کی تیرا خیال نہ روشن نہیں محبت اہل خرو جبر ہو نادانوں کو تھر ہو نہ ہو زلف ہر راہ ظلمت زلف سودی میں تیرا نہیں جلا ہے کوئی میدان سخن میں نہ برابر ہو گیا	سناپ کیسی ہو محو حال عیہ عرب ہے روز نزل ہوا کر تیرا کیا ہے روح ہوش تو فانس مرا تیرا ہے طفل کو خانہ زندان سے فر کت ہے چشمہ آب ہوا اسکا غیب ہے روز روشن محو ہوئی نہ ہرچہ ہے توسن طبع کا جلا دہت کرک ہے
۲۴۷	دل تیرا ہے تو تیرا ہی ہو کر	کیا تیرا ہے کہ اس کو کھتا ہے	۱۲
زینت قاتل تو ہو جا رہے چاکر	درا من میں ہو کر یا خدا کو	باعث خیال ہو تشناک ہے	دل ہوا چہ تیرا شیدا ہو کر ہے

زندگی میں پہلی بار لڑکھائی ہوئی ہے جس نے دل کی شیشی بھری ہوئی ہے دیکھتا ہے کہ میں نے وہ اپنا سر انکھ فرکان کی لڑکھائی ہوئی ہے خوش ہو رہی ہے غم میں شہر انکھ کا کشتہ کی آسان گون بانی کا خود	نارہ و برہم اپنی مشیت خاک ہے ہر شے پر گئی ہے دیدہ افلاک ہے ایک لمحہ تو شیشی پر روئی پاک ہے جس میں گہری چرخ خاک ہے سخت گردن بچان اہستہ ہمارے جو تہ افلاک ہو اکبر و زیر خاک ہے	اٹک کر وہ کھڑی ہوئی ہے تو ہی اٹک کر شیشی بھری ہوئی ہے دل کو مٹی کے جوہر کی عظیم کی ہوئی ہے پروٹی اٹک کر نظر آتی ہیں مائندہ عکس حریف کی ہوشی ہوئی ہے عین ہو یا حجت کر عیشم گناہ	۲۴۸	غزل	۱۵
لاگ ہو لاکھ کیسے چہرہ پر زور سے ماہ کو بت کیسے تیری ز پر زور سے کیسے تو کیا کا چکروا رہا انکھ سے روینہ لاکھ کیسے کاری کی مشن لاکھ سے چشمہ تیرا ہے لب پر لاکھ لاکھ پہلے عالم میں پہلے لاکھ لاکھ ای پر پہلے تیری شہر پہلے لاکھ لاکھ	خاک ہو گا جلی پر وائے شہر سے رشتہ ہی کیسے انکھ لاکھ لاکھ سے ست تیرا ہو خیاں لاکھ لاکھ سے چاندنی آکھ لاکھ لاکھ لاکھ سے کم صد آتی ہو مٹی ساغر مہر سے کام کیا لاکھ لاکھ لاکھ لاکھ سے بام ہو گلشن جنت وصل نور سے	اکھیاں لاکھ لاکھ لاکھ لاکھ سے ای پر جاتا ہوں لاکھ لاکھ لاکھ سے اکھ لاکھ لاکھ لاکھ لاکھ لاکھ سے عشق قدیر لاکھ لاکھ لاکھ لاکھ سے درویش لاکھ لاکھ لاکھ لاکھ لاکھ سے اپنی خجوں کی لاکھ لاکھ لاکھ لاکھ سے جہول ہوئی لاکھ لاکھ لاکھ لاکھ سے	۲۴۹	غزل	۱۴
دل ہوا لاکھ عشق عارض پر زور سے کیسے میں بت کیسے لاکھ لاکھ سے بنگیا دو شاہ لاکھ لاکھ لاکھ سے روشن چشمہ لاکھ لاکھ لاکھ سے تیرا گشت شہادت کا لاکھ لاکھ سے بنگیا شہر آفتاب رو شہر سے جسکو چھو جہاں لاکھ لاکھ لاکھ سے	لاگ ہوئی ہو لاکھ لاکھ لاکھ سے کرتی ہو سہا بھلی لاکھ لاکھ سے خان لاکھ لاکھ لاکھ لاکھ سے سج ہو سیکھ لاکھ لاکھ لاکھ سے عشق شہرین عین لاکھ لاکھ سے آئینہ تیرا عارض پر زور سے اک شہر لاکھ لاکھ لاکھ لاکھ سے	پڑہ لاکھ لاکھ لاکھ لاکھ سے واو لاکھ لاکھ لاکھ لاکھ سے خاک چانی ہو لاکھ لاکھ لاکھ سے جلد عالم ہو لاکھ لاکھ لاکھ سے سودہ لاکھ لاکھ لاکھ لاکھ سے تیرا لاکھ لاکھ لاکھ لاکھ سے مال کی شہر لاکھ لاکھ لاکھ سے	۱۵۰	غزل	۱۰
یاجام کی شہرین لاکھ لاکھ سے اک شہر لاکھ لاکھ لاکھ لاکھ سے لاغر لاکھ لاکھ لاکھ لاکھ سے مانند عورت میں لاکھ لاکھ سے	لاغر لاکھ لاکھ لاکھ لاکھ سے اک شہر لاکھ لاکھ لاکھ لاکھ سے لاغر لاکھ لاکھ لاکھ لاکھ سے مانند عورت میں لاکھ لاکھ سے	لاغر لاکھ لاکھ لاکھ لاکھ سے اک شہر لاکھ لاکھ لاکھ لاکھ سے لاغر لاکھ لاکھ لاکھ لاکھ سے مانند عورت میں لاکھ لاکھ سے			

۲۵۱	۲۵۲	۲۵۳
<p>۱۰</p> <p>جی تانگتا جو مار دل بقدر ہے</p> <p>سنگا ہیں سکی لہری کشتی پر ہے</p> <p>نادر کون سنہ خوابیدہ چو کہ</p> <p>برونست عشق سیاحی کو فرستادن</p> <p>میر جی صبا کی لکھائی مری پرش</p>	<p>۱۰</p> <p>دہم باز تانہیں شرم چشم ہار ہے</p> <p>خاک کا کیا خیال پر جان کی فکر</p> <p>رنگ حنائین ہو لہری عمار عشق</p> <p>اوی بین بیلو کی عرض گل برای</p> <p>مسنون بان یار کا بندہ ہو عشق</p>	<p>۱۰</p> <p>دہم فتاد و شاد فتنہ قیامت کا شکار</p> <p>سربالین بنایا تجھ کو عیسوی تو گنہگار</p> <p>بجا تجھ جو اوجیت جنتی کو دعویٰ مجھ کا</p> <p>نہ چو چو مال کی لگی کا مجھ جلی تن کی</p> <p>مجھی ہی پار و ترنا جو دگر کشتی تن کی</p> <p>کھتا جو مار دم مجھ یان ہا بالین پر</p> <p>تباہیاد اترے انگوڑ کا کٹھن ہا پرستی میں</p>
<p>۲۵۱</p> <p>لکھ چلے ہو کیا کسی فی سوار</p> <p>نہیں صبا کی شکر محشر پیا کون</p> <p>چشم ضم منی لگا چا نا حال ہے</p> <p>یہ بھی لیل فتح ہو حول قیاس ہے</p> <p>اتنا بھی ل لگا نہ کر لیا سیافانہ</p>	<p>۲۵۲</p> <p>آئی نہ تم جو شدت ابر بہار ہے</p> <p>ہم خاک خرشور جب بنو گدازو ہا</p> <p>اہل صفا کو کاوش عالم کی ہزار</p> <p>عوا سیتے ہماری گل سو نہ خیر کو</p> <p>ہر جو شیر کا عیش کو کو کھنیاں</p>	<p>۲۵۳</p> <p>یہ کچھ کرنا تو ہر کچھ شکوہ ہمارا ہی</p> <p>وہ سہرا خاک ہے ہر شے میری کھوڑ</p> <p>فلک فانی پر تیرے ماہ کی فرخ ہن تن کا</p> <p>میں ہوں آج صد فیضانِ ازل کو گشت کا</p> <p>کیا ہی ہے شمع عمر کی کچھ بچہ بچی</p> <p>کر ہر کچھ کیا عید میں نہ تو تار تار</p> <p>فرغِ خال روی تیشیں ہر شخص میں</p>

۲۵۴	<p>برون درویش کنی زین سلطان تیری پتین جو کبھی تینہ رو یاد شرم آتی جو مردار آتی میں نکال با کیون دیوانہ کر جو حسن ہے آدم کا اوس پر کو تباہی ہو کر گئی تخیل</p>	<p>کسی پور شاہی خوش نہیں آتش مذکور تصویر ہو چیرا شکر گوئی نہیں با کونہ و عصیان بکاشت ہو کر بد اس پر انسان ایسی یادوں یہ کو کجا کسی نادان</p>
۲۵۵	<p>وزیر باب بھی نہیں در زندان لذت سخن شہید انکی بیان کر سکیو اوش حسن سے شہید ملا جگر ہم ہی جو ہم ہیں کتنی ہیں سبھی بہمن دوسرے نکلی تو کئی گورین</p>	<p>یہ نیا کی جہان کو عجب کیا ای عرش یہ بہا لعل ملی صفت لب جانان ناگہی ہیں لب سے فار زبان وہ کہ اس کی خراج آکر اس سلطان رہا غریب نہیں کم ستم دوران ہو جو کس کو میں جو جی زندا</p>
۲۵۶	<p>کسی کو کو دیا تو کئی غل کرتی سلاسل پری کیا سحر ہو گیا جس پتھری مجھ ہی غم کو پار ہو خدا قاتل طلبکار شہاد اس قدر عشق آترو زقن وہ ہے جہان کی ایک غم کا تو کبھی اک بوسہ تو غم کو ہی نکلیا</p>	<p>سیان خانہ بنیخیر یا شہو شاد و نقش بر یہ تری کہ لاش عاتق تری ملور کا گات ای رنج سہا یلا غیب جو اندر شمع شہید قاتل چہ پیر لالہ جو یہ نہ کوئی چاہ باطل کبھی یہ سیر گشتی نہ کو ساحل</p>
۲۵۷	<p>نکاحون میں کرا نہیں کا فلفل غور تانہو مجھوں کو کراو غیرت ملی سری و آدمی جو دیکھو سنا سن اید تعلیق غم میں نہ گئی یہ فون کو کنگا</p>	<p>نہ ہرگز دل کا نا عرش و دلی محبت نہاں اوس پر کی گویا کون پر کرتا فیکر کا و زمین پر کر ملک کداریا و جو سیر فخر از شہنشاہ تہہ تہہ تہہ تہہ تہہ تہہ تہہ</p>

میر میرت جو عبت محل لیا خان سے تیرے جیسا ہی نہیں جاسکا خالی	دل کو سنبھالیں یہ کیا طاق طاق تھیں ایک پر خانہ تیرے ہی نام سے محل اس میں تیری ہی نہیں جاسکا	۲۶۶
دور دراز میں کیا چاندی کا لانا آشنا کی کار کا جھگو کتا رہا جسے تیرے تصویر میں ہی شاکر اک بابت	اکو شاکر ہو آغوش نہ جانا تھا مگر کو ہر قصہ سے دریا خان دیکھ لینی ہی کی ہی ہوت دیر جانا	۲۶۷
دماغ دل جلوا دیکر روشنی کلیم تیری روش سے جیسا ہی نہیں ہوا ہر نگار	ہاتھ کیا ایسا لیکر دیر جانا ساز آواز سے ہی نشہ ہی صبا خان	۲۶۸
وہ چلے ہوا سرور قیل اک کرانہ ہم تلاش زرق مت کا یہ کیا کچھ غزلت کھینچ کر کو لوگ کی فتنہ پہل ناگو	قیامت سے جو خوشی تیرا شیانہ قصہ کہیں سے طار کو کتا روزانہ کھینچ لے رہا ہو شمع شادانہ	۲۶۹
زول ہوا خیر بخت سے آہ کا عبت سر تابوت جانا ہو مرا جبار دلی مینا تیرے عبت سے دل کی ہو میرا سوا فتنہ	یہ غزل تو کس کوئی آہ ناک کا نشانہ پیر سے کہتے ہی اپنا قافلہ لانا جیسا کہ گرت مینہ کا آشیانہ	۲۷۰
ایک کار ہو دماغ حیرت جانتا نہ ہم دل پر غزل سے خیال نہ ہو گنتین ترسنا کہ ہی خود کا گل ہی گل عبتا	خیر نہ دیکھ کر ہی لایچے کا خزانہ ہمارا سنبھالو جس جیو کا آشیانہ ہمارا نالہ موزوں پہل کا ترانہ	۲۷۱
کبھی جو شمشاد کا نہ ہی شمع شمع خدا جا کہ عبت مرگ گیا جو ان کی گیا	ایک روز ہو نہ نالہ یہ جہا کا خانہ قیامت اور غلہ و دمنہ آئی غلہ	۲۷۲
خیر شمع شمشاد و تیرے دھواں ہی ری گزرت دیر و عبت میں جیسا ہی	عجب کی شمع بنیا پر نہیں ہو کر گناہ دھواں خرم دیکھ کر ہی شمع ہو کر ناگہ	۲۷۳

هزارهون تیریدین سیدیک اندر دوی کینیک کینا بارین سیرگی برین چو ساری جسمی بر عجب کینا برین تاشا انتقاد بر کا جبر کا جبر	تقصیر منکر از عجب کینا سری است مین کینا میا کا آردا کینا نیت کا قاتل اگ کینا کینا کینا کینا کینا کینا	جنگا کینا کینا کینا کینا نماز کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا نماز کینا کینا کینا کینا	۲۷۰
بشار کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا	کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا	کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا	۲۷۱
کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا	کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا	کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا	۲۷۲
کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا	کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا	کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا کینا	۲۷۳

خدا کی دلو اکین تو موصول	ہمارے جان اب جا رہے ہیں	لگا جو کچھ تو میرے جانان	بنا حیرت ہی خود تصویر ہے
لکھا جو اپنی رنگے رو کا حال	ہوئی کاغذ کی رنگت زعفران	ہوئی برباد میری کشت امید	نکی اسے برق توئی پاسبان
بجائے کہ کتنا آج جھگو	کو تو پیسے پوشاک آسمانے	دل بیتاب پر اسرو ہے مال	وہی ہی برق پر تیغ آزمائے
کروں آخرو اس سے غفلت	ملی گر مجھ کو آب زندگانی	جو نسبت عرش و دن طبع ملک	ابھی ہو آب گوہر میں روئے
۲۷۸	غزل	۱۷	
ترا سندر کیلئے تکیہ نہ جانے	لبوں تک لاسے دانہ نہ پانے	نہ آسپہ آنا نہ عاشق کو بلانا	کسی صورت میں صورت دکھانے
بیان کرتی ہیں جس سے حال آتا	سنا تا ہوا وہ اپنی ہی کہانے	نہرا فضا میں تھی میری اک بات	نہ مانی پر نہ مانے پر نہ مانے
تری تلو میں تھی تھی جو آب	نہ پایا وقت قتل اک بند پانے	شہریت میں اب آئی نہ آئی	کھنک کی چادر اتھو مہنی تانے
ترا خیر جو دام طائر روح	کو جو پروانی ہیں جو آب پانے	ہوئی کاغذ کی چھپر پانے چھلنے	یہ ہر دشت جنوں کی خاک چھانے
نہ آئی خواب اسکو زندگی بھر	سنتی اک شب جو میری وہ کہانی	جو غرا کیل کی ڈر کر مر جائے	یہ ہی شکل شہریت ڈرانے
چوہہ از خرم دل پانی تو کپکپا	لگانے غبت یہی اک پانے	گاہ باد غامی جو ہر حسن	بہت کتنے تیغ ملیں تھے ہر پانے
کبھی قلع میں گہ پریم غنائیں	مجھے آواز دہی تھی سنا	وہ رشک و حبش بیستہ سوا	تو گویا چادر مہتاب تانے
جو آریا سیکہ میں رات زار	ہوئی نازل بلا کے کھانے	نماز صبح کا جیت آریا	پڑی شیشی کو بھی گردن جھکانے
۲۷۹	ادکھانا عرش ہی جو شہریت	غزل کہ اور ہی مجھ کو سنانے	۱۸
جلائی ہو سدا غم کی کہانے	سنا جو شمع مدفن کی زبانے	ہنسائی کو تری کرتی ہیں پیدا	سنا کہ اشک رنگ زعفرانے
جو چاہی ہو گریں گریں گریں	سنت آئیں گریں گریں گریں	نہیں ہی حشر تک کھلاؤ کھانا	سنتی گرا کی باگ میں ترانے
قلم ہو گی زبان حاسد ذرا ہی	جو کی نرم سخن میں بد زبانے	یہ آہیں کین کل میں درد آٹھانے	یہ غم کھایا ہوئی مجھ کو گرانے
میں نہ ہوں کبھی چپکے چپکے	نہ ہی رہی ہو درد ان سنانے	پیرا کل پر جو عکس گریست	بنا جام شراب ارغوانے
نہ چوہہ شہریت چپکے چپکے	ملی جیت کی بھی گریا غبانے	انتر جو آہیں گریست شہریت	رانا لہو اوستاد دفانے
دہان کو خندان ہی جو حشر	ہمارا کیا کفن ہو زعفرانے	غلط ہو حشر پر امید ویدار	سنا تا ہوا ہی ہی لہن ترانے
۲۸۰	کھل رہا ہو گریں گریں جہان	درد کی مین میں آریں گل کی ٹانے	۹
نہ نکلا دم شہریت میں جانے	سدا زعفران ہی نخت جانے	تفسیر تنگ ہو گور صیاد	کر گیا خون بیل گل فشانے
نہیں غم کا خون دام صیاد	بچا کی نگاہی بی نشانے	جو معہ ہو وہ ہی تصویر عشق	قلم ہو خامہ تہ زوہ مانے
یہاں زون جو حشر دام	پہنچے سدا نہ مر غار اسانے	رخت خود ہو ہون شہریت قاعد	کھون گریا کی شیریں دکانے

۲۸۱	نہ اوجی شکر کو ہی کش میری خدا کرتا سی اسنی قدر دانے	۱۳	اسی کتنی پہنچ فرما تو اسنے
۲۸۲	نہ اوجی شکر کو ہی کش میری خدا کرتا سی اسنی قدر دانے	۱۴	اسی کتنی پہنچ فرما تو اسنے
۲۸۳	نہ اوجی شکر کو ہی کش میری خدا کرتا سی اسنی قدر دانے	۱۵	اسی کتنی پہنچ فرما تو اسنے

۲۸۳	خون رو لایان خون کھنکھان	سیرک سیرک جو اکد لک کسک	۹
عقدہ طراز کنگی واسو مای	ناخن باد نوا گشت نما سو مای	حالت نزع سو دم سین قنای سو مای	ایسی باہو گرا کی تو کیا سو مای
نیم بند اکرم واحدین عبادتو مای	ناخن تیغ جو وہ عقدہ کنگی سو مای	جان دکاش کلاس رہ نہ جانی سو مای	ورور طوق سے بھی گلو کھا سو مای
دونوں میں بیل صیاد ہستی	لو کی پٹی صیاد کون نام سو مای	سرو کیا قد موزوں سو مای	اپنی مائیں سو گشت نما سو مای
خاک میں مٹی کا پھانک شین سو مای	کمر اکنتش قدم ست عبادتو مای	رو قدم ساتھ جودہ خرما سو مای	ابھی تابوت پہ اک حشر سو مای
۲۸۵	اک لکھ جاہن صیرک کھنکھان	دہی تو تاسی جو منظر خدا سو مای	۷
نگی سرور میان بہار تو مای	بہار کھانک سو بیدا چار سو مای	کبھی جو جھوک خسار یار سو مای	چرخ طریح فرار سو مای
اور کھا خزانہ جو سیراقضا کنگی	کمر چو بادہ سو آخر سوار سو مای	لگا لگا کھنکھان گشت سو مای	کیا کون زانہ زمین یار سو مای
بجی ہی تخت سلیمان سو مای	سیرک کھنکھان بیدا سو مای	نہی کھنکھان سو مای	بہشت میں غیر فتنار سو مای
۲۸۶	عروج عرش جو طوقی ہلا دگر	کرا لگتی سو جبہ دامار سو مای	۹
ریحی جان چہ شربت دل ہے	کار آسان ہی تخت شکل ہے	اپنی ادب پر وہ آپ ہی عجبون	روح ایللی ہے جسم محل ہے
بھی سین آتا جو شکر عشق کروٹ	اسکڑی اکپا مرادل ہے	دور چھیکا ہے نارسائی	ورنہ نزدیک تیری منزل ہے
وہ ہی کافور رنگ دی صبح	نہیر باد و زما جو غیر دلف ہے	چپہ کی کبیر دی چہری کسے	کہ نازی ہر اک یہاں ہے
عقدہ پر وندہ سان ہی عقدہ نیم	شہر و تو جو حراج محفل ہے	مرض افست تباں جہاں	دق اطبا چین جسے دہل ہے
۲۸۷	جو کھلوتا جو عرش سے کا	روغنی صورتوں کی وہ گل ہے	۱۱
ایسی کبھی مرقہ پہ باطل ہے	طائر دل چہری کی قابل ہے	اک مہین چوٹی بڑی کتابی رد	جو ہی قرآن وہی حامل ہے
نسنگی جیکے می ہوا نسخہ	خط ساغر نقوش عامل ہے	کیون نہ فیصل ہو قصہ تن و سر	درمیان میں سام قاتی ہے
ہونہ چوڑی چوڑی جو زندان	پاؤں پرتی مری سلال ہے	خواب میں ساتھی دوست وصل	کار خود ہو شیار غافل ہے
دوش جانان پری مرانا بوت	یہ ہی تاثیر عشق کامل ہے	دل کی کیا داغ دل ہی آسردہ	میر باطل ہی فرد باطل ہے
روز والی چوڑی شیشے ہیں	لے خندان دمام ساحل ہے	طالب دوسرے دل غنے کیا ہوں	مانگتا بھیک کار سائل ہے
۲۸۸	عرش انجام شادیاں پر	بات ملتی ہر اک جلال ہے	۹
جو شل شری مری شادیاں پر	دشمن کو نہ ہوئی تپ حار کنگی	اللہ رکھ کر بت میخوار میں کنگی	ہو نہیں سو خزون کنگی ناز کنگی
جلتا ہو خیر باد خیر باد کو کنگی	ایسی ہی تری کنگی ناز کنگی	شکے جوہر گل غنیمت تھاکم شاد	تھی شمع کو لاندہ ہر اک ناز کنگی
چھ سو فتنہ شیشے دھنکھان	وہ چکر دین کی سنیں ناز کنگی	نہرک جو ہر کنگی شیشے چھن چھن	ہر اک شیشہ ناز کنگی

تیر شمشیر شمشیر کربین کربین	هر کیون ترا حیات بخوار کربین کربین	عالمین کی لک جو کرم فغان کربین	ایسی کربین کربین کربین کربین
۲۸۹	شمشیر کربین کربین کربین کربین	ایسی کربین کربین کربین کربین	۱۱
جلال پرانہ سان کربین کربین کربین	بزرگ شمشیر کربین کربین کربین	اشارہ تیغ ابرو کربین کربین کربین	بیوتوار کربین کربین کربین کربین
تہا نہیں نہیں لائی کربین کربین کربین	بہا دو چرخ کربین کربین کربین کربین	بکر کربین کربین کربین کربین کربین	بہن کربین کربین کربین کربین کربین
کنا کربین کربین کربین کربین کربین	برائے کربین کربین کربین کربین کربین	مراسر کربین کربین کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین کربین
لگا کربین کربین کربین کربین کربین	زادہ کربین کربین کربین کربین کربین	سور کربین کربین کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین کربین
سیر کربین کربین کربین کربین کربین	بدن کربین کربین کربین کربین کربین	بزرگ کربین کربین کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین کربین
۲۹۰	تیر کربین کربین کربین کربین کربین	دوان کربین کربین کربین کربین کربین	۱۱
نصرتی کربین کربین کربین کربین کربین	عشق کربین کربین کربین کربین کربین	کیلیہ کربین کربین کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین کربین
چہرہ کربین کربین کربین کربین کربین	کام کربین کربین کربین کربین کربین	عیش کربین کربین کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین کربین
کیون کربین کربین کربین کربین کربین	یہ کربین کربین کربین کربین کربین	ایک کربین کربین کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین کربین
لاکھ کربین کربین کربین کربین کربین	دلت کربین کربین کربین کربین کربین	تو کربین کربین کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین کربین
مال کربین کربین کربین کربین کربین	حق کربین کربین کربین کربین کربین	دال کربین کربین کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین کربین
۲۹۱	عشق کربین کربین کربین کربین کربین	ساکر کربین کربین کربین کربین کربین	۱۰
نہ کربین کربین کربین کربین کربین	نہ کربین کربین کربین کربین کربین	دولت کربین کربین کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین کربین
حال کربین کربین کربین کربین کربین	ہر کربین کربین کربین کربین کربین	نام کربین کربین کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین کربین
علا کربین کربین کربین کربین کربین	ای کربین کربین کربین کربین کربین	انتقام کربین کربین کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین کربین
اوتو کربین کربین کربین کربین کربین	دشمن کربین کربین کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین کربین
طبع کربین کربین کربین کربین کربین	شعور کربین کربین کربین کربین کربین	رو کربین کربین کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین کربین
۲۹۲	عشق کربین کربین کربین کربین کربین	۱۰	۱۰
دل کربین کربین کربین کربین کربین	خسکہ کربین کربین کربین کربین کربین	نہ کربین کربین کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین کربین
نصل کربین کربین کربین کربین کربین	کار کربین کربین کربین کربین کربین	جان کربین کربین کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین کربین
مید کربین کربین کربین کربین کربین	دل کربین کربین کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین کربین
دم کربین کربین کربین کربین کربین	تیر کربین کربین کربین کربین کربین	حسن کربین کربین کربین کربین کربین	کربین کربین کربین کربین کربین

کفریات روزگاری و دنیوی	شیخی و درویشی و سلسلانی	برونمای و پری شری جانانی	جنگو سودا و طبیعت و روزگاری
۲۹۳	غزل	۱۵	
مهر کو ماه شب تو نظر آید مجھ	کھنکھناتے ہیں بشت و روز نظر آید مجھ	چشم بد و آج میرا نظر آید مجھ	جو ہر آئینہ زانو نظر آید مجھ
طو ترے راجہ اگر نظر آید مجھ	سرو و زون پر گل بند نظر آید مجھ	موجہ خال تک گیند نظر آید مجھ	یا سو و شام میں بند نظر آید مجھ
وصل قاتل جی ادب حاصل ہو	یون گل پر خیرا سرو نظر آید مجھ	چاکیر کفن میں بھی تامل	عطش کا بشت خوش نظر آید مجھ
تو جو بستر بختا نہ دے دل اس پر	گراہی تکیہ بند نظر آید مجھ	چشم باطن میں بھی کار بردار	جو سلطان کو بند نظر آید مجھ
شکے تری گریہ تری نرم لہریں	شک کا شعلہ گل بند نظر آید مجھ	جو کو تر نامہ شرح جانی لی اور	دم میں تیری سیل بازو نظر آید مجھ
نیں شاعر شہادت کیں کا شوق	سرو و قندیل سرو نظر آید مجھ	پتھر کھوار کا پتھر پتھر کی ہر	نہم تر ہر ایک گل خوش نظر آید مجھ
ماہی آب سیاں تیرا وہ تھا	دل کی تینیاں کا ہر بند نظر آید مجھ	زیر بشت سر میں خالی کبھی نہ	ہر شان بویا اتو نظر آید مجھ
۲۹۴	جنت کی طرح آغوش رخ جان	تیر کا پر شہر بازو نظر آید مجھ	۹
خجندیہ دیدار میں سرو نظر آید مجھ	جستہ رخ نظر کی تو نظر آید مجھ	بستہ رخ دی کا کونہ کھار تیرے	قدہ لب چشم میں آنسو نظر آید مجھ
بر بار میں جہاں جہاں تیرے	ایں خیم چھوڑا ترا جو نظر آید مجھ	نکھڑے خانہ خیر میں عالم آباد کھنا	جو کر میں خاک پر نظر آید مجھ
جرم ہی جتنی ہی کہیں جہاں میں	ساز و بندہ ہر بند نظر آید مجھ	غبت بخت اجنبی میں جھلکتے	پارسیابی حیا اتو نظر آید مجھ
دیکھ کی میں اگر شکر میں جہاں	جگہ کی یا کجا گیند نظر آید مجھ	نیل شبنم کون اس گل کیورتنا	دیدہ خورشید میں آنسو نظر آید مجھ
۲۹۵	خاک جی جگہ ہوا ادھانہ پروو	عرش فروش راہ یاراک تو نظر آید مجھ	۱۱
فرقت میں تیرے تیرے صیبت گل کی	شکر میری آپکی حسرت گل کی	وہ حاجت زیب کی گل اسقدر ملا	ساکت بای تن خیم حسرت گل کی
روایت جو منور غم جگر کھ سوا	آبائے سیتہ کی حرارت گل کی	بار خازنہ ادنی ادنی میں گیا	جان نکلے تیرے سنی الفت گل کی
ایک تیرے جہاں میں الون سوسری	خدمت گندارتا سوسہ خدمت گل کی	ای گل تیری ہو خاک کی سیاں خیمہ	مرد دیا کی دین دست گل کی
دہر جہاں غم جہاں اور کھ سکا	جان چپکے ہر شے بخت گل کی	کیا ہو گیا جو شے میری تیرے	اک دیر میں لکی ہی حسرت گل کی
آکھیں جہاں دیدہ وراستی تو	اک میں میں گل فک و دشت گل کی	ہر بخت گل شیشہ ساعت نہیں	آئینہ رووہ گرد و گداز گل کی
۲۹۶	پوستہ کیا جہاں میں آغوش	گالی ہی نہ سوسہ وقت غنایت گل کی	۱۰
دیکھو آئینہ کھلا کوہ قاتل گل کی	اک میں میں رو برو قیامت گل کی	مانند روح قید یک روح ہر حال	دیوار باغ پیاوند کی گشت گل کی
دیکھو جو نہ شیشہ جاسوس گل کی	اک کو تو اگر دل میں ہر شے گل کی	ماشج کیا گلی میں گل کیا شوق	چولی تمام جامہ خضر گل کی
دیکھو آئینہ جہاں جہاں گل کی	اکبر کی میں جہاں جنت گل کی	ساقی چلاؤ شیشہ بھلائی ہی سوسہ	شیشہ سوسہ بھول گل کی

۱۰	۲۹۶	۲۹۷	۲۹۸	۲۹۹
<p>۱۰</p> <p>۱۱</p> <p>۱۲</p> <p>۱۳</p> <p>۱۴</p> <p>۱۵</p> <p>۱۶</p> <p>۱۷</p> <p>۱۸</p> <p>۱۹</p> <p>۲۰</p> <p>۲۱</p> <p>۲۲</p> <p>۲۳</p> <p>۲۴</p> <p>۲۵</p> <p>۲۶</p> <p>۲۷</p> <p>۲۸</p> <p>۲۹</p> <p>۳۰</p> <p>۳۱</p> <p>۳۲</p> <p>۳۳</p> <p>۳۴</p> <p>۳۵</p> <p>۳۶</p> <p>۳۷</p> <p>۳۸</p> <p>۳۹</p> <p>۴۰</p> <p>۴۱</p> <p>۴۲</p> <p>۴۳</p> <p>۴۴</p> <p>۴۵</p> <p>۴۶</p> <p>۴۷</p> <p>۴۸</p> <p>۴۹</p> <p>۵۰</p> <p>۵۱</p> <p>۵۲</p> <p>۵۳</p> <p>۵۴</p> <p>۵۵</p> <p>۵۶</p> <p>۵۷</p> <p>۵۸</p> <p>۵۹</p> <p>۶۰</p> <p>۶۱</p> <p>۶۲</p> <p>۶۳</p> <p>۶۴</p> <p>۶۵</p> <p>۶۶</p> <p>۶۷</p> <p>۶۸</p> <p>۶۹</p> <p>۷۰</p> <p>۷۱</p> <p>۷۲</p> <p>۷۳</p> <p>۷۴</p> <p>۷۵</p> <p>۷۶</p> <p>۷۷</p> <p>۷۸</p> <p>۷۹</p> <p>۸۰</p> <p>۸۱</p> <p>۸۲</p> <p>۸۳</p> <p>۸۴</p> <p>۸۵</p> <p>۸۶</p> <p>۸۷</p> <p>۸۸</p> <p>۸۹</p> <p>۹۰</p> <p>۹۱</p> <p>۹۲</p> <p>۹۳</p> <p>۹۴</p> <p>۹۵</p> <p>۹۶</p> <p>۹۷</p> <p>۹۸</p> <p>۹۹</p> <p>۱۰۰</p>	<p>۲۹۶</p> <p>۲۹۷</p> <p>۲۹۸</p> <p>۲۹۹</p> <p>۳۰۰</p> <p>۳۰۱</p> <p>۳۰۲</p> <p>۳۰۳</p> <p>۳۰۴</p> <p>۳۰۵</p> <p>۳۰۶</p> <p>۳۰۷</p> <p>۳۰۸</p> <p>۳۰۹</p> <p>۳۱۰</p> <p>۳۱۱</p> <p>۳۱۲</p> <p>۳۱۳</p> <p>۳۱۴</p> <p>۳۱۵</p> <p>۳۱۶</p> <p>۳۱۷</p> <p>۳۱۸</p> <p>۳۱۹</p> <p>۳۲۰</p> <p>۳۲۱</p> <p>۳۲۲</p> <p>۳۲۳</p> <p>۳۲۴</p> <p>۳۲۵</p> <p>۳۲۶</p> <p>۳۲۷</p> <p>۳۲۸</p> <p>۳۲۹</p> <p>۳۳۰</p> <p>۳۳۱</p> <p>۳۳۲</p> <p>۳۳۳</p> <p>۳۳۴</p> <p>۳۳۵</p> <p>۳۳۶</p> <p>۳۳۷</p> <p>۳۳۸</p> <p>۳۳۹</p> <p>۳۴۰</p> <p>۳۴۱</p> <p>۳۴۲</p> <p>۳۴۳</p> <p>۳۴۴</p> <p>۳۴۵</p> <p>۳۴۶</p> <p>۳۴۷</p> <p>۳۴۸</p> <p>۳۴۹</p> <p>۳۵۰</p> <p>۳۵۱</p> <p>۳۵۲</p> <p>۳۵۳</p> <p>۳۵۴</p> <p>۳۵۵</p> <p>۳۵۶</p> <p>۳۵۷</p> <p>۳۵۸</p> <p>۳۵۹</p> <p>۳۶۰</p> <p>۳۶۱</p> <p>۳۶۲</p> <p>۳۶۳</p> <p>۳۶۴</p> <p>۳۶۵</p> <p>۳۶۶</p> <p>۳۶۷</p> <p>۳۶۸</p> <p>۳۶۹</p> <p>۳۷۰</p> <p>۳۷۱</p> <p>۳۷۲</p> <p>۳۷۳</p> <p>۳۷۴</p> <p>۳۷۵</p> <p>۳۷۶</p> <p>۳۷۷</p> <p>۳۷۸</p> <p>۳۷۹</p> <p>۳۸۰</p> <p>۳۸۱</p> <p>۳۸۲</p> <p>۳۸۳</p> <p>۳۸۴</p> <p>۳۸۵</p> <p>۳۸۶</p> <p>۳۸۷</p> <p>۳۸۸</p> <p>۳۸۹</p> <p>۳۹۰</p> <p>۳۹۱</p> <p>۳۹۲</p> <p>۳۹۳</p> <p>۳۹۴</p> <p>۳۹۵</p> <p>۳۹۶</p> <p>۳۹۷</p> <p>۳۹۸</p> <p>۳۹۹</p> <p>۴۰۰</p>	<p>۲۹۷</p> <p>۲۹۸</p> <p>۲۹۹</p> <p>۳۰۰</p> <p>۳۰۱</p> <p>۳۰۲</p> <p>۳۰۳</p> <p>۳۰۴</p> <p>۳۰۵</p> <p>۳۰۶</p> <p>۳۰۷</p> <p>۳۰۸</p> <p>۳۰۹</p> <p>۳۱۰</p> <p>۳۱۱</p> <p>۳۱۲</p> <p>۳۱۳</p> <p>۳۱۴</p> <p>۳۱۵</p> <p>۳۱۶</p> <p>۳۱۷</p> <p>۳۱۸</p> <p>۳۱۹</p> <p>۳۲۰</p> <p>۳۲۱</p> <p>۳۲۲</p> <p>۳۲۳</p> <p>۳۲۴</p> <p>۳۲۵</p> <p>۳۲۶</p> <p>۳۲۷</p> <p>۳۲۸</p> <p>۳۲۹</p> <p>۳۳۰</p> <p>۳۳۱</p> <p>۳۳۲</p> <p>۳۳۳</p> <p>۳۳۴</p> <p>۳۳۵</p> <p>۳۳۶</p> <p>۳۳۷</p> <p>۳۳۸</p> <p>۳۳۹</p> <p>۳۴۰</p> <p>۳۴۱</p> <p>۳۴۲</p> <p>۳۴۳</p> <p>۳۴۴</p> <p>۳۴۵</p> <p>۳۴۶</p> <p>۳۴۷</p> <p>۳۴۸</p> <p>۳۴۹</p> <p>۳۵۰</p> <p>۳۵۱</p> <p>۳۵۲</p> <p>۳۵۳</p> <p>۳۵۴</p> <p>۳۵۵</p> <p>۳۵۶</p> <p>۳۵۷</p> <p>۳۵۸</p> <p>۳۵۹</p> <p>۳۶۰</p> <p>۳۶۱</p> <p>۳۶۲</p> <p>۳۶۳</p> <p>۳۶۴</p> <p>۳۶۵</p> <p>۳۶۶</p> <p>۳۶۷</p> <p>۳۶۸</p> <p>۳۶۹</p> <p>۳۷۰</p> <p>۳۷۱</p> <p>۳۷۲</p> <p>۳۷۳</p> <p>۳۷۴</p> <p>۳۷۵</p> <p>۳۷۶</p> <p>۳۷۷</p> <p>۳۷۸</p> <p>۳۷۹</p> <p>۳۸۰</p> <p>۳۸۱</p> <p>۳۸۲</p> <p>۳۸۳</p> <p>۳۸۴</p> <p>۳۸۵</p> <p>۳۸۶</p> <p>۳۸۷</p> <p>۳۸۸</p> <p>۳۸۹</p> <p>۳۹۰</p> <p>۳۹۱</p> <p>۳۹۲</p> <p>۳۹۳</p> <p>۳۹۴</p> <p>۳۹۵</p> <p>۳۹۶</p> <p>۳۹۷</p> <p>۳۹۸</p> <p>۳۹۹</p> <p>۴۰۰</p>	<p>۲۹۸</p> <p>۲۹۹</p> <p>۳۰۰</p> <p>۳۰۱</p> <p>۳۰۲</p> <p>۳۰۳</p> <p>۳۰۴</p> <p>۳۰۵</p> <p>۳۰۶</p> <p>۳۰۷</p> <p>۳۰۸</p> <p>۳۰۹</p> <p>۳۱۰</p> <p>۳۱۱</p> <p>۳۱۲</p> <p>۳۱۳</p> <p>۳۱۴</p> <p>۳۱۵</p> <p>۳۱۶</p> <p>۳۱۷</p> <p>۳۱۸</p> <p>۳۱۹</p> <p>۳۲۰</p> <p>۳۲۱</p> <p>۳۲۲</p> <p>۳۲۳</p> <p>۳۲۴</p> <p>۳۲۵</p> <p>۳۲۶</p> <p>۳۲۷</p> <p>۳۲۸</p> <p>۳۲۹</p> <p>۳۳۰</p> <p>۳۳۱</p> <p>۳۳۲</p> <p>۳۳۳</p> <p>۳۳۴</p> <p>۳۳۵</p> <p>۳۳۶</p> <p>۳۳۷</p> <p>۳۳۸</p> <p>۳۳۹</p> <p>۳۴۰</p> <p>۳۴۱</p> <p>۳۴۲</p> <p>۳۴۳</p> <p>۳۴۴</p> <p>۳۴۵</p> <p>۳۴۶</p> <p>۳۴۷</p> <p>۳۴۸</p> <p>۳۴۹</p> <p>۳۵۰</p> <p>۳۵۱</p> <p>۳۵۲</p> <p>۳۵۳</p> <p>۳۵۴</p> <p>۳۵۵</p> <p>۳۵۶</p> <p>۳۵۷</p> <p>۳۵۸</p> <p>۳۵۹</p> <p>۳۶۰</p> <p>۳۶۱</p> <p>۳۶۲</p> <p>۳۶۳</p> <p>۳۶۴</p> <p>۳۶۵</p> <p>۳۶۶</p> <p>۳۶۷</p> <p>۳۶۸</p> <p>۳۶۹</p> <p>۳۷۰</p> <p>۳۷۱</p> <p>۳۷۲</p> <p>۳۷۳</p> <p>۳۷۴</p> <p>۳۷۵</p> <p>۳۷۶</p> <p>۳۷۷</p> <p>۳۷۸</p> <p>۳۷۹</p> <p>۳۸۰</p> <p>۳۸۱</p> <p>۳۸۲</p> <p>۳۸۳</p> <p>۳۸۴</p> <p>۳۸۵</p> <p>۳۸۶</p> <p>۳۸۷</p> <p>۳۸۸</p> <p>۳۸۹</p> <p>۳۹۰</p> <p>۳۹۱</p> <p>۳۹۲</p> <p>۳۹۳</p> <p>۳۹۴</p> <p>۳۹۵</p> <p>۳۹۶</p> <p>۳۹۷</p> <p>۳۹۸</p> <p>۳۹۹</p> <p>۴۰۰</p>	

دو ہفتہ تک پہنچ کر بیان ہو	تور ناخوشید کو عیسیٰ سوزن کا	دو دن تمام تر پھل کی سی	دو باروت کا ای برق خرمن ہے
بیگم ہون کی بھلا دیری سرتو	خدا پشانی بجائی خدا گردن چاہے	ناچی گانی سزا دی عرش ایتنا ہے	نیز داؤد کو جگہ جگہ شیون جانی
۳۰۰	غزل	۱۰	۱۰
چاندنی میں جو تو نکلتا ہے	شعل غور شیدہ چاند جلتا ہے	خفاں جو دل دھلتا ہے	پرتو نیک بیا جگر ہے جہلتا ہے
کبک کاسرئی جو دیکھی پادری	کر وہ شمشید وار جلتا ہے	یون میں روتا ہوں بحر دیت	جیسے کوئی کنواں او بکتا ہے
کیسے ہے سیکہ سر پتضا	نیچہ پر ترا او بکتا ہے	لکیر ہا ہون وال سکا حال	شعر مانند نہر ڈھلتا ہے
پروتھائی گلوں سے نخل بدن	آبلوں سے ہمیشہ بھلتا ہے	دست پاگوش چشم دلب بکار	کس خرابی سے دم بھلتا ہے
کوئی دلوں کیسی میں نہیں	دماغ دل حال دل بھلتا ہے	قدم او کی لڑ عرش لا سی جو	بت غدا کا سر بھلتا ہے
۳۰۱	غزل	۱۰	۱۰
شب جبران میں تم نکلتا ہے	کب پیام و حال بھلتا ہے	دل باری ہے تنگ سچ	دماغ سے آفتاب بھلتا ہے
بے زری سی ہوں پیاں تبا	زور کس کا خدا سی بھلتا ہے	دل نہ ای صنم برای خدا	اس کی بچے مرا بھلتا ہے
اتر عشق زلف پیاں سے	پہیوں سے دھواں نکلتا ہے	تیری ہنسنے پہ میں جو روتا ہوں	ابرا نند برق بھلتا ہے
تجسسے آتشکادہ وقت ہو	زنگ کیا کیا فلک بھلتا ہے	اپنی پیار کو نہ پوچھ سچ	اب کوئی دم میں تم نکلتا ہے
دماغ کا جسم زاری ہو فروغ	خس ہی جیسے چراغ بھلتا ہے	سروایا عرش پای قاض پر	لاش پر وہ بھی ہاتھ بھلتا ہے
۳۰۲	غزل	۹	۹
جائزہ اس وقت کیں تم کو قاتل مار	مگر کی شکل گریبان زخم بندار	وصف کرتی ہیں کائنات خرم خدا کے	ہیں بڑی ہی پیاں ہم نکلتا ہے
رات پر افسانہ میں ہم میں ہنسیک	سانپ چکانیہ قتل میں زمین	دشت پیمائی روتی عشق شکر خیز	ایلی نہنگی گویا زبان خار کے
ستر عریانی میں ایک دم روون اگر	جاوہر ہون اب انکو آستو کی تار کے	عشق شیریں میں گریبان کر پور پور	کو کین مگر گویا دھن کسار کے
وصل کا رخ تو کیا ہی مرنائی ہی چلی	برجک شب چھی چھی سارہ دو کار	ہی ایا شکار تر دنیا کا نام لکھی	تریز بان بیکان کو کھینچاں بھار کے
۳۰۳	غزل	۱۱	۱۱
کونئی ہی پور صلت میں گل کی ہار	ہر کوئی وقت میں گل کی ہار	بچ جوڑی میں نہیں دیکھوئی خدا کی	منہ بستان میں بیٹھا ساتھی
چشم بیل جو رکھا دونوں گل اکین	گل ہار کی خیر گل کی ہار	مقلی ہر خاک کو شہرینا بانی سی عجی	لین شہر خرم میں ہستی چری کا ہار
نہ بیا جی جیتو حسن ہی یاد رکھا	کستی ہون لی ہی یاد رکھا	روشنی ہر لکھش ہم شہر کا نیکو ہے	اب خبر ہے میں تیغ نگہ بردار کے
ہر وقت زانہ میں لکھو سر سار	سہرہ سہرہ میں لکھو سر سار	یا لکھی ہر غم میں جان نہیں ہری	روکی لکھو بیکار کینے کا جل ہار کے

سیر کتری آلوده غوغای ساری ساری	غنیست عشقش جوهر تری تنواری	نیشه سحرین جوهرش در قوتش	مین تیر می آسان و میاثر واپسین
۳۰۴	بختی عشق کی جوهرش کجاست	بازی غم عیشش تنیای گریه کار	۱۲
کو کتی بیدار و غده زبانی جایی	نام شیرین هر تو که شیرین بیای	آن نظر آلوده کار به جوی جایی	طالب دیر رس که لایق ترانی چای
انسی با صحت مری ترست نشانی	جان می جی که توفیق بختی چای	دلکی دافون صفتش خنم نشانی چای	تیر قاتل کشتانی کشتانی چای
خنده گل خوش لا تا دل در	ساته زر کیلن عالمین جوانی چای	جوهر قاتل چکشی بیهوش تازی طبع	آهش شیر کار رنگ سمانی چای
ای بنو از دلی که او بختی غم	بند کواشدر کی اکسریانی چای	نیشه قاتل قتل و کلاه گاه مست	خوش تان شجر ابل خوانی چای
عکس می بیند و می بیند شیرین	دو بختی بختی که تیر زبانی چای	آسیای طبع سحرش نیشه سحر	پیشانی بکوه نور تازی چای
خاک سیرین و تیرین بختی	خاک روی حشرت عهد جوانی چای	سرنوشتش بختی بختی بختی	شامیه نیکافش بی آسانی چای
۳۰۵	غزل	۱۱	
صبح سیرین خاک عشق یار جانی چای	اشکاب کشته کوه ساقی جوانی چای	عشق بختی بختی کوه قدر دانی چای	جان جوهر تیر سحر و کوهی جانی چای
فرخ دل ناخود گویا نه پانی چای	کوه ساقی سیرین جانی چای	سیرین راز و کون کوه کوه کوه	سیرین جانی کوه عهد جوانی چای
دیکتا سحرش سر کوه کوه	چاره صفت سحر آسانی چای	سهرن کوه کوه کوه کوه کوه	کوه کوه کوه کوه کوه کوه
روح جنت مین کوه کوه کوه	کوه کوه کوه کوه کوه کوه	دیکتا کوه کوه کوه کوه کوه	ای کوه کوه کوه کوه کوه
اهل کوه کوه کوه کوه کوه	کوه کوه کوه کوه کوه کوه	روح جنت کوه کوه کوه کوه	روح جنت کوه کوه کوه کوه
۳۰۶	کوه کوه کوه کوه کوه کوه	صورت دریا طبیعت کوه کوه	۹
آبرود و کوه کوه کوه کوه	شک کوه کوه کوه کوه کوه	نخه مین کوه کوه کوه کوه	کوه کوه کوه کوه کوه کوه
سخت کوه کوه کوه کوه کوه	کوه کوه کوه کوه کوه کوه	کوه کوه کوه کوه کوه کوه	کوه کوه کوه کوه کوه کوه
نخه مین کوه کوه کوه کوه	کوه کوه کوه کوه کوه کوه	نخه مین کوه کوه کوه کوه	کوه کوه کوه کوه کوه کوه
سخت کوه کوه کوه کوه کوه	کوه کوه کوه کوه کوه کوه	کوه کوه کوه کوه کوه کوه	کوه کوه کوه کوه کوه کوه
۳۰۷	کوه کوه کوه کوه کوه کوه	چاو کوه کوه کوه کوه کوه	۱۳
کوه کوه کوه کوه کوه کوه	کوه کوه کوه کوه کوه کوه	کوه کوه کوه کوه کوه کوه	کوه کوه کوه کوه کوه کوه
کوه کوه کوه کوه کوه کوه	کوه کوه کوه کوه کوه کوه	کوه کوه کوه کوه کوه کوه	کوه کوه کوه کوه کوه کوه
کوه کوه کوه کوه کوه کوه	کوه کوه کوه کوه کوه کوه	کوه کوه کوه کوه کوه کوه	کوه کوه کوه کوه کوه کوه
کوه کوه کوه کوه کوه کوه	کوه کوه کوه کوه کوه کوه	کوه کوه کوه کوه کوه کوه	کوه کوه کوه کوه کوه کوه

گمان چو ملک الموت بر سر چاکا	ترا خیال یه تمام وقت تمثال محبی	پیر ابو حوص مانند آسپاسی فلک	نرماد مدکی ملی دانه بای حال محبی																																				
قد کشید بنای ترا جو شکل ابع	که چنیده فلک ز رنگ دال محبی	شب مهال یه او شده که کمال	که کمالی جلیون بین صورت مهال محبی																																				
جواب بوسه تینان درانه او	که حکم مین گانا ترا سوال محبی	سایه کار بون خدای برگی بت	خلام عرش بختا تو بلال محبی																																				
۳۰۸	غزل	۱۳																																					
دم چو دشتا شکل دیکه کی بر ناز کی	بر وقت ملک بانی جو صورت محبی	نشته بین توفیق پیر سر نری نری	هستی جو معلوم فاحه حقیقت نور																																				
سب پر شون بر دل پرانکی با سب	شع کا فوری یه تی مجرم کا نور	قبر نزار که کیا درون حق زیر بار	حشر تک کردن پر درد در بی نور																																				
چو کر عشی کو اوس کو کمال	دور بین ستر گرد و کوسه جو	مست بون جن ل جوج بیتا بون	سایا کیا نشکر تی و شراب لکوری																																				
عشق فرکان چو کمالین ز نور	یچو بیکوون جوار خانه ز نور	نرگس بلر ز فیکه دل بیمار کو	کی عیاد مردم رنجونی رنجور																																				
نایت آواز خن بر سر بای محبی	کم صد آتی بر منی ساغر منور	پیر نراه سر و سبیل بر بین فکل	کرتی خنایه شبنم بر هم کا فوری																																				
عشق زده ای بختا کی بر سر بای	شام کی جابج نوروری مانی نور	نار دال زلف بختا کی خوش بای	شکستی آتی بر صد کانون بین کافور																																				
۳۰۹		۱۱																																					
در روی اگر طبیعت بخت محبی	ساقیا کی کتیج بر سر خرم کی لکوری	شام وقت بین کوی جوان بخت	لاش و محتاج صبح وصل کی کافور																																				
شکست بولین جو بستان یان نور	شونی دیکه لب یا جاع طریک	زلف بین کوی نیک سوختا دل	رستی شام کوی یه نور نور																																				
خاک روت کو منیت اود سفل	دن جل بین دکان بین کشتی	شال بین نرگو کوری بین کدوری	کافور بین کوی سر ساین بخت																																				
چشم غیرت بین یه سر خورشید	پیر ضعی بین لوی بر باغ نور	یک کاشن خون بین بیلین	سوسکا کی ناز بر دار مجسمه جو </tr <tr><td>کچ بر درم بیان شرب و خفت</td><td>نان بین بر صبح آفتابی بر یو کا نور</td><td>مروا جاتا بر خرم بارگن عشق</td><td>بر جبه سر کردن کجی حاتی نور نور</td></tr> <tr><td>۳۱۰</td><td></td><td>۱۲</td><td></td></tr> <tr><td>لی گمانه زلف که بر سر</td><td>پادشاه او بجه جانی بر خرم بار</td><td>پیر شور چا بر سر وقت و شر</td><td>سیک جو فغان بیل تصویر بار</td></tr> <tr><td>چرخه گیسو خدام هوا اینا</td><td>پادشاهی بر روی ده زلف که بر سر</td><td>کتنا شرف بین نو دیکه قاتل</td><td>پنچی بر سر خرم شمشیر بار</td></tr> <tr><td>دکنا خنم عالم پیر بین جو صورت</td><td>عشق که اگر در صفت تصویر بار</td><td>اشق جو صبح شب وقت کو کمال</td><td>حالت بخت م سخیسیر بار</td></tr> <tr><td>بر خنم قدر چو ترا تو بهلا</td><td>تد سیر کوی مالک تقدیر بار</td><td>پیر عشق که اندر تشار بر عطار</td><td>نکته جو حقیقت قلم شیر بار</td></tr> <tr><td>ای یار تغری دیکه دم قتل</td><td>ترجای سر غیر شمشیر بار</td><td>نیشسته بر تیغ بر و نا بختی آیا</td><td>تیراوه کشته او تغیر بار</td></tr> <tr><td>یک غدا بر روی صفت تصویر</td><td>روتی بر جانی مین تصویر بار</td><td>ای عرش بین کمال آرم کرنگی</td><td>پیر خاک شفا مدوی کو اگر بخت</td></tr> <tr><td>۳۱۱</td><td>غزل</td><td>۱۱</td><td></td></tr>	کچ بر درم بیان شرب و خفت	نان بین بر صبح آفتابی بر یو کا نور	مروا جاتا بر خرم بارگن عشق	بر جبه سر کردن کجی حاتی نور نور	۳۱۰		۱۲		لی گمانه زلف که بر سر	پادشاه او بجه جانی بر خرم بار	پیر شور چا بر سر وقت و شر	سیک جو فغان بیل تصویر بار	چرخه گیسو خدام هوا اینا	پادشاهی بر روی ده زلف که بر سر	کتنا شرف بین نو دیکه قاتل	پنچی بر سر خرم شمشیر بار	دکنا خنم عالم پیر بین جو صورت	عشق که اگر در صفت تصویر بار	اشق جو صبح شب وقت کو کمال	حالت بخت م سخیسیر بار	بر خنم قدر چو ترا تو بهلا	تد سیر کوی مالک تقدیر بار	پیر عشق که اندر تشار بر عطار	نکته جو حقیقت قلم شیر بار	ای یار تغری دیکه دم قتل	ترجای سر غیر شمشیر بار	نیشسته بر تیغ بر و نا بختی آیا	تیراوه کشته او تغیر بار	یک غدا بر روی صفت تصویر	روتی بر جانی مین تصویر بار	ای عرش بین کمال آرم کرنگی	پیر خاک شفا مدوی کو اگر بخت	۳۱۱	غزل	۱۱	
کچ بر درم بیان شرب و خفت	نان بین بر صبح آفتابی بر یو کا نور	مروا جاتا بر خرم بارگن عشق	بر جبه سر کردن کجی حاتی نور نور																																				
۳۱۰		۱۲																																					
لی گمانه زلف که بر سر	پادشاه او بجه جانی بر خرم بار	پیر شور چا بر سر وقت و شر	سیک جو فغان بیل تصویر بار																																				
چرخه گیسو خدام هوا اینا	پادشاهی بر روی ده زلف که بر سر	کتنا شرف بین نو دیکه قاتل	پنچی بر سر خرم شمشیر بار																																				
دکنا خنم عالم پیر بین جو صورت	عشق که اگر در صفت تصویر بار	اشق جو صبح شب وقت کو کمال	حالت بخت م سخیسیر بار																																				
بر خنم قدر چو ترا تو بهلا	تد سیر کوی مالک تقدیر بار	پیر عشق که اندر تشار بر عطار	نکته جو حقیقت قلم شیر بار																																				
ای یار تغری دیکه دم قتل	ترجای سر غیر شمشیر بار	نیشسته بر تیغ بر و نا بختی آیا	تیراوه کشته او تغیر بار																																				
یک غدا بر روی صفت تصویر	روتی بر جانی مین تصویر بار	ای عرش بین کمال آرم کرنگی	پیر خاک شفا مدوی کو اگر بخت																																				
۳۱۱	غزل	۱۱																																					

بهریم بزرگ در تنه شمشیر مبارک اوست که آباد کرد که تو فرستاد آهنگی بی جانشینگی بهیچانده کیا قوت جانان من بر کشته عشق شوره یار سرتودی که طرب	نابت بی سر کج آب تقصیر مبارک پسین بزرگ سونکی بخیر مبارک خانی رکی جادخانه زنجیر مبارک سیاهی سودا دشت جادو تصویر مبارک ترتیب بهیچانی که بخت مبارک	حیران بین بستر نو نهانیک کیا سرکشی بار موثر بودم قتل کیا شکوه دور فلک با صورت سنگی بوس بره جانان مرقوس کوتی بین که خوشیدی بشو قتل	کنج سکتی بنین صنوع تصویر مبارک همگی بنین کردن تنه شمشیر مبارک پرتی بی کج کردش تقدیر مبارک خاک قوم یار سرتا اسیر مبارک دیکوی بکوب جان سرتا تصویر مبارک
۳۱۳	سوق بین به غیری که بخیر مبارک	کرنا بر فزنا لشکر مبارک	۱۳
بر طرح بی مثل محبوب بر امانا ز روی جانان بی سدا شوق جانان قافض ارواح کی بی تنی تصادف شوخل سیریا بنینان من سکا سبب سیرا به کج کردش قصد مبارک صیه کان بهر چو بی نوحه دلاقت	بی دهن و حسن بی چاک تو سکا نکمت گل بعل تصویر کی آوار ناز پر بی ناز که تو سکا مرکبا روانه جز بخیر کی آوار بیکل کوسن کی کج که مبارک نیز شمشیر تیان بی شرباد	بید خیر عک کونین بین ممتاز منه دل پست بلند بر سونیکو غم جراتی نه اسکا مری جانی گردش خورشید که درون سکا شکل مری کج تینید که کمال هی آوار نازی بی تی تصادف قتل	یوه بنده که کج خلق پندار زیر بار زرد بر سونیکو راتن در دانه زخم جنت مبارک اسما تشنه ده طاس تشاد هی بیل اسیر که سهر کی آوار غمزه بهر عاشق جانان اک غار
۳۱۴	شیر زمین خط کشی بی تیرا به	نمونه بیل صید اطوی شیراز	۱۳
فترت کی کتور اشعار و شوق خانه تنه کج مسارا شوق تو بهر جیسی کج آوار شوق هم کج بی شوق بی شوق جام و دنیا دار شوق بی شوق بهر کج بیاد دیکه کج سهر مبارک	شک صوفی حدین سوار شوق کج شربا برون شور دیوار شوق ارام بوسه سزار شوق شعور شوق بی شوق حلیه شوق خانه شوق ورنه کج کون بی شوق	دست پانک کج بی شوق دست پانک بی شوق جسم کج بی شوق کج کج بی شوق دست پانک بی شوق دست پانک بی شوق	پرتی کج بی شوق دست پانک بی شوق تنام کج بی شوق دست پانک بی شوق دست پانک بی شوق دست پانک بی شوق
۳۱۵	مردم قحط قاتل کج شوق	مثل بیل کج کج شوق	۶
بهر شوق کج سهر سهر دشت شوق بی شوق شکل جاد کج سهر سهر	کونین بین جیم قهر تری زادت آه کج شوق بی شوق بهر جهان بین ز سهر تری	دلیل با شوق شوق خیر کج سهر کج شوق آه کج شوق کج شوق	آتش کی موت قهر آه شوق دست غایت بی شوق آه شوق کج شوق
۳۱۵	غزل	۹	۱۰

ای که در دل او آتش کبریا	بخت که در بون قوت کند و یار	زنگ که در بون کند و یار	بخت که در بون کند و یار
۵	کشته و وصل بی وقت بدین کی	دم نعل جابر گام برین خیزد	بخت که در بون کند و یار
۶	که در زندان بود و بخت کی	حلال بی که کند و یار	ادام عشق بی ملک می خیزد
۷	جلد آنک که چون بی سو دم	روداد که در بون کند و یار	بخت که در بون کند و یار
۸	ارزیده بخت که در بون	دست منور بختی بی بخت	لاک که در بون کند و یار
۹	شتر و خور و بخت	خوش بین آنچنان که در بون	بخت که در بون کند و یار
۱۰	بختی که در بون کند و یار	دو که در بون کند و یار	بخت که در بون کند و یار
۱۱	یا تو آب برون ملک	او که در بون کند و یار	بخت که در بون کند و یار
۱۲	بختی که در بون کند و یار	بختی که در بون کند و یار	بخت که در بون کند و یار
۱۳	بختی که در بون کند و یار	بختی که در بون کند و یار	بخت که در بون کند و یار
۱۴	بختی که در بون کند و یار	بختی که در بون کند و یار	بخت که در بون کند و یار
۱۵	بختی که در بون کند و یار	بختی که در بون کند و یار	بخت که در بون کند و یار
۱۶	بختی که در بون کند و یار	بختی که در بون کند و یار	بخت که در بون کند و یار
۱۷	بختی که در بون کند و یار	بختی که در بون کند و یار	بخت که در بون کند و یار
۱۸	بختی که در بون کند و یار	بختی که در بون کند و یار	بخت که در بون کند و یار
۱۹	بختی که در بون کند و یار	بختی که در بون کند و یار	بخت که در بون کند و یار
۲۰	بختی که در بون کند و یار	بختی که در بون کند و یار	بخت که در بون کند و یار
۲۱	بختی که در بون کند و یار	بختی که در بون کند و یار	بخت که در بون کند و یار
۲۲	بختی که در بون کند و یار	بختی که در بون کند و یار	بخت که در بون کند و یار
۲۳	بختی که در بون کند و یار	بختی که در بون کند و یار	بخت که در بون کند و یار
۲۴	بختی که در بون کند و یار	بختی که در بون کند و یار	بخت که در بون کند و یار
۲۵	بختی که در بون کند و یار	بختی که در بون کند و یار	بخت که در بون کند و یار
۲۶	بختی که در بون کند و یار	بختی که در بون کند و یار	بخت که در بون کند و یار
۲۷	بختی که در بون کند و یار	بختی که در بون کند و یار	بخت که در بون کند و یار
۲۸	بختی که در بون کند و یار	بختی که در بون کند و یار	بخت که در بون کند و یار
۲۹	بختی که در بون کند و یار	بختی که در بون کند و یار	بخت که در بون کند و یار
۳۰	بختی که در بون کند و یار	بختی که در بون کند و یار	بخت که در بون کند و یار

عاشق زار و جدا گوی پندگار	کوی تنه آنگ آب سبکی بی آب هوکا	جان تر جی من بیرون کنی ز دنیا گار	ایکای تجویحیه حقیقت منی تر تا مهر گار
۵۴۰	تو محبتا جو جوی محبتا محبتا	حرکاتون ستر ستر ستر ستر	
قصه کز شاه اگر بی پند و نظر و حال	مکونی رخ جو صفا کون نه بندی کو حال	حواب من با کسی جو کارا ایگیا	شکفتت بر مکان جوی کون حال
	تیرای سینه خسار کایان بر غرض	توسلیان بر تر تابل فرین بر غرض	

قصیده محمد خدایه

چو در کونم سنی ارقام کعبه کباب	ای سحر و کرم سرنگون شود سر بار	چرا نه اندکند نشان به قدرت او	دو کون کر سیک فقط تن به طیار
نیای آینه شده رخ خاکین برین	ببین بر آینه ملک بر زمین نهادن	کبوتر در چو رنگ سپر نیلوفر	ز سبزه خشت زمین از روی به بار
نشد ندخلی زمر در سنگ با برکت	فلک زمر در صحرای زناست و سیار	بچرخ خود طلوع آفتاب که مهتاب	سحر نور میان جهان گوی نه تاب
پیر آسمان بنموده تمام حور و ماکا	با فرید زان مرد در زمین هوار	بچرخ خود بنا نهشت فلک به چشم	به سنگ آتش بر خاک باخته گزدار
عیان خود کرد و در عرش برین	بفرستیت مردم کرد و خلیل انهار	بچرخ خود و تسنیم کرد جوی خضار	روان خود میان جهان همه شمار
بفرست آفتاب و خورشید و قمر	از شرق و غرب تمام طلوع و غروب	بچرخ غیر ستون چرخ بی ستون قائم	زمین زلزله از قدرش بقدر قرار
بفرست آینه شکفته برنگ آینه شغفت	بجاک کرد و گرانسی همه گنار	بهر ساخته نجم سپر سپهر را	تقریر کرد ملک بقدر در چهر بار
بفرست پنج در سنگ عمارت و ست	بفرست خاک نموده هزاران گنار	منور لوح و قلم بهر خط پیشانی	نموده آتش خط خدایین بر لوح خدای
بچرخ و دانه چرخ و چرخ و چرخ	قصه عارف و صوفی و صوفی و صوفی	منور زیر سما آبریزا بر طیسر	بارض ساخت تمام آتش آرد
نور و در و این را چرخ و چرخ و چرخ	بیا بر بنیاد خسته بر سنگ کباب	بهر نور و عقیقت عالم ایجاد	ببین بجان منی با نور دنیا دار
ببینان در کجای از سنگ شکفته	منور و طلوع بر آینه شغفت	دماغ باغ سطر زبوی گل خرد	چمن چمن بر سید و سیم غنبار
بفرست روشن شکفته هزار لاله گل	منور و چرخ باغ باغ گلزار	ببین منور خضار بر گل خرد	جای گل نموده بر گل زربار
ز قمر و ز سیم و ز سیم و ز سیم	منور و چرخ زمر و پراز زمر و پراز	رسید چون چمن حکم آفرینش او	بزار داد گیتی به نعت سبزه دار
نموده رانی بر خطل غنچه خشت	منور و چرخ گنار و چرخ گنار	ای سحر و کرم سرنگون شود سر بار	چرخ زنده چرخ و چرخ و چرخ
تقریر داد و تمام غصه و رنج	بیا فرید جو آب هوا چرخ گنار	زبان کجاک از شک و آفرینش او	نموده علقه آتش بر خاک خشت
ز گل چو کالبد آدم آمده بوجود	سیاق بس تنه در بار و بار	چو جان شیرین در حبه بقیه حیات	دست و دوزبان او شکفتار
چشم نور نظر گشت در عمارت داد	نموده دست بی کار و پایی و پایی	ز قمر و ز سیم و ز سیم و ز سیم	چرخ زنده چرخ و چرخ و چرخ
چرخ و چرخ و چرخ و چرخ و چرخ	نموده دست بی کار و پایی و پایی	چرخ زنده چرخ و چرخ و چرخ	چرخ زنده چرخ و چرخ و چرخ

سیان جسم شہر صورت نمایان کرد	منو آئینہ سر قد آدم آئینہ دار	شای قدرت اور اچہ زبان کرد	ہمہ کین مکانی تمام نقش و نگار
چنانست قادیان کار بود بود	ز خاک کو بزار و خاک آخر کار	عجیب با خبر مخبری معین کرد	بدوش کا تب اعلیٰ برین و بار
ہمیں خیال سبز زبان صبیح بود	چو گوشت از عمل خویش میکنم نگار	شندہ ام کہ بحث بکار کرد و بشار	کہ عضو عضو کند چون بانی حق قرار
چند کرد و بیکریان خوش بین	ندان چو مار از طرست از نظر دار	کمن زیاد خدا کینے فراموشی	کہ جن و انس شدہ بہ طاعت غفار
کمن عباد خاکی کہ مرغ قندہ	و مرغ کیش کہ بنی شود ز نمار	وہن چہ ساختہ روزی بیکرم	صدادہ بجان آسیا ہمیں ہر بار
چنانست از قیام کہ بکست بشار	بکرم شک سزائے بگ لیل و نهار	ز بی نیازی دہر نیاید غنی	چمن چین گل و غنچہ تیش زردار
بدہ زکات کہ نغمہ ابدان خدایت	ز نخل گل جو پریند میشود شمار	نغم اہل چہ پایم حفظ اونا زارم	کند حیات سمندر درونی شمار
بجز خدای جان کل حق البیان	قدیم سہست کا ندہ مدامت کیا	چگونہ خوش بجد خدہ سخن بزم	چہ نطق من چہ دین زبانی شہنشاہ
مجاہدیت کہ در سخت پرست	حدیث ما غوث اور داحمد شمار	ز دشت حمد کہم لاجرم غنائی	بسوی ہر بی عمار و کوسن گفتار
کہ ای خدا کہ جان فرین و در او خلق	حق خویش خدہ آفرینش کیا	حق کریم آدم بفرست خوا	کہ چون حال نام شود سنج شمار
حق تو خدای بحر و بحر طوفان	بہر سفیدہ مادہ جہد غم شمار	حق باغ خلیل شال ابراہیم	بہشت آتش و دوزخ ہمیں ناخار
حق تو خدای عمران بنحارت فرعون	شکاف نیل غم کین سبیلین جبار	حق کلید منور و صورت عیسای	بندہ دار و نہ نا دار کین ادا دار
حق محبت یوسف و یوسفین عبا	اسیر سنج و محن ام رہا ناخار	حق شافعہ محشر طفیل شافعہ	بخشہر جہد گناہم بخش غفار
حق شہر و شہر بہر نبت بنی	عذاب قہر کرد و مرا خدا کبار	حق آل عبا ہر جا در قلمبر	کین زامبر کرم پاک انہم شمار
	حق کلمہ سیم پرہ چار و ہمعصوم	بہ حساب مرا شاد کن بر روز شمار	

خاتمہ الطبع

عندلیب خامہ ترانہ سنج حمد آفرینندہ جہان ہے جبکہ امر کین سے نشوونما سے چہنتان حیات
 انسان جہان ہے بلبل ہزار داستان کلک نغمہ طراز لغت سرور عالم صفا و شہر علیہ وآلہ وسلم ہے
 شیکہ انوار فیض سے گلزار دہر میں طوبہ مسجد ہزار عالم ہے و طوطی شکرستان قلم منقبت آل ہمدار
 میں تر زبان ہے جنکی آبیاری ہدایت سے دین میں کاسہ سبز و شاداب گلستان سے آما بعد
 سخن نہمان فصیح الکسان شہر سے نکتہ دان پر مبرہن ہو کہ زمان سلفت میں شعراء ریختہ گوا کثر
 الفاظ نفیس ہندی بہا کہ استمالی میں لاسے تھے بہت الفاظ غلط جو زبان عوام پر تھے سلک نظم میں
 منسلک مہر جاتے تھے مگر شہر اسیری میں شاعر عالی فہم متخاص بہ جاتمہ دہلوی نے زبان مرو جہد عیوب

ظاہر کیے اور الفاظ غلط و ثقیل نظم کلام سے خارج کر دیے اور جو روزمرہ عام فہم و خاص پسند تھا
 اوسکو اختیار کیا اور یہ طریقہ شعرا سے نامی پھر مصرعے اکثر دن کو مطبوع ہوا چنانچہ شرف الدین مضمون
 و شیخ حسن اندر و میرزا کرناخی و علامہ مصطفیٰ کیرنگ و میرزا جان جانان مظفر وغیرہ نے اس روش کو
 تسلیم کر لیا اور میرزا جان ہند و فصیح گو یان رند کا جو روزمرہ محاورہ سنا اوسکو اختیار کیا اور الفاظ
 مثل نیچ کو تہی و صحیح و صحیح و بیگانہ کو گانہ و دیوانہ کو دوانہ و دیوان کو یان اور دیوان کو وان بامتحول کو ساکن
 رساکن کو متحرک جیسے مرغی مرغی و مرغی مرغی و الفاظ ہندی مانند تین و لگت و نت و مو اور تھنیف
 و احد المعنی مثل تک کو تک و سی کو سی و کدیر کو کدیر و اوس کو اوس و ہار و جہہ چشم و مجید گاہ و غیرہ جو خلاف محاورہ
 مستقل تھے ترک کیے چنانچہ بعض باتوں میں متاخرین اونس کے پیرو ہوئے مگر جناب میر کا صاحب عرش
 فرزند جناب میر تقی میر نے اپنے کلام کو حیدر عیوب سے پاک رکھا جو اس لفظ کو خلاف محاورہ فصیح و حال
 و کیا اوسکو ترک کیا بلکہ عیوب مرقوم بالا کے علاوہ عروض میں سوانہ سے حرف الف مضاعفی یا
 کا کرنا عیوب جانا اور قوافی میں خیالوں و نوالوں و نگاروں و یاروں و جانوں و پروانوں کا لانا عیب
 و تصور کیا کہین قافیہ ہندی کے ساتھ فارسی کا لفظ مستعمل نہ رکھا ارباب نظر و دیکھین گے کہ کلام
 حضرت عرش عیوب سے میرا الفاظ ثقیل و خالی سے حسن بندش سے پیدا ہے کہ فکر عالی و
 یقین ہے و اتفاق رموز سخن مطابق سے حظ او شائیں فصاحت و بلاغت کی تعریف ہر زبان لائیں
 سہ ماہ امین کلیات حضرت عرش چنانچہ شروع ہوا شاعر شیرین زبان ناظم فصیح اللسان جناب
 شیخ محمد جان صاحب شاد شاگرد رشید جناب میر کا ہر دم نے صحت میں اہتمام بلین کیا ماہ فوری
 ۱۸۷۳ء میں باجس اسلوب اختتام کو پہنچا اور ہفتہ و اشتمول صحیفہ کارنامہ حشر پکار

والا نشان کے ملاحظہ میں گذر تار باب جو صاحب کامل نسخہ دیوان

عرش کے خواہشمند ہوں وہ قیمت بھیجے

مطبوع سے طلب فرمائیں کہ

سیکرٹری ڈپٹی

2522

1915/11/1

DUE DATE

